

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

888
I 80
K4

ANALECTA
ISOCRATEA

COMPOSVIT

BRVNO KEIL
DR. PHIL.

SVMPTVS FECERVNT

F. TEMPSKY
PRAGAE.

G. FREYTAG
LIPSIAE.

MDCCCLXXXV.

PARENTIBVS CARISSIMIS

SEXTVM MATRIMONII LVSTRVM

INAVGVANTIBVS

Greek
Hierssem
3-17-27
14493

PRAEFATIO.

*E*dentibus nobis *Analecta haec Isocratea* prae opus videtur esse: namque et qui sit liber noster et et quibus extractus auxiliis explicandum.

*S*umma rerum continetur capitibus primo et a prius omnes locos qui apud alios veteres scriptores ex leguntur composui utque addita scripturae discrepant lectionum farragine ita opere procedente utor, ut inde f rebus altero in capite comprobandis substruam, quo i accuratius, qua via quare ratione Isocratis orationes si ad aetatem pervenerint; ideoque hanc subii quaestione firmis recensiois fundamentum iacere nobis liceret. *I*n disputo, haud pauca utroque in capite occurrerunt, quae rata copiosaque tractatione — sive quod parum adh quod aliter mihi ac viris doctis diiudicata erant — i videbantur, tamen breviter adumbrari aut leniter p modo poterant. Omnia igitur quae enarrationibus argu conserendis erant iniqua quaeque annotationum aml seiuncti seiunctaque unum in locum composui; hisce iungerem aliqua quae ut laxius connexa cum re tra mihi curae erant, quam quae omnino reticerem, factu efficerem caput, cui 'excursuum' indicem vindicare de tribus 'Analectorum' partibus, quibus capitulum relinquitur ut eam paucis commentis, quam indi praemisi. Atque hic cum finis sit omnis studii positi, ut veterum hominum vitam ex cunctis et art monumentis, quibus tempora pepercerunt, nobis ref quam e situ ruderibusque resuscitemus, ea huius st ad sospitanda veterum scripta spectat, minime pluri e

viae praemunitio, qua ad altiora expeditius petamus. Attamen totus ego in lectionibus singulis perscrutandis componendis diiudicandis, totus in minutiarum minutissimis: studens igitur quod in promptu est opprobrium cavere paucas plagulas curis criticis praefigendas curavi, quibus quid in universum de ipso Isocrate de eiusque vita et scriptis sentirem summam exponerem. Hanc iam respice illius partis naturam: videbis cur eam sine titulo legi maluerim quam falsas ipso nomine spes moveri, praesertim cum singulas res minime omnes pari cura pertractaverim, aspernatus fere notas vel de quibus inter viros doctos constat, commentatus accuratius de quibus aliud atque ceteris mihi iudicium videbatur ferendum esse. Neque etiam simulata scientia cunctos vilissimae cuiusque rei testes attuli, sed dedita opera transii silentio quae facillimo negotio e volumine altero diligentissimi operis Blassiani 'die Attische Beredsamkeit' vel a tironibus repeti possunt: cum pulvisculo omnia converrere meum non erat, cum praeluderem, ut praeverterem. — Sed in primum quoque caput quaedam propterea necesse animadvertere, quia doctissimus quisque summo iure valde mihi videtur posse timere, ne sit munus conquirendi locos Isocrateos ex veterum literis longe difficilium, quam quod apte ab adolescente suscipiatur. Quis vero crediderit hoc me illos congerentem plane fugisse aut congestis iis ne omisissem multum omnino veritum non esse? — Et ipse mihi certos constitueram fines, intra quos aliquatenus vires operi responderent, eosque tantum locos recepi, quibus ipsa oratoris verba comprehenduntur; nam imitationum quoque Isocratearum genus latissime patens ex seniorum scriptorum reliquiis enucleari et colligere profecto munus erat meis gravius umeris. Attamen cognita muneris difficultate in consilio perstiti eoque diligentius mox rem persecutus sum, quo luculentius procedente tempore perspiciebam, esse quae Blassius in suum non convertisset quibusque compositis haud inutile supplementum editionum Isocratearum quae feruntur possem praebere.

Et cum hunc in usum locos undique conquisitos componerem, necessario discedendum mihi erat a ratione ceteroquin omni numero mihi probata, quam Fuhrius in egregiis suis commentationibus Musei Rhenani volumini tricesimo tertio insertis secutus est; etenim si, quod vir ille doctissimus fecit, exhibitis diversis lectionibus statim quae esset optima disceptare instituissem, parum habile iis effecissem adminiculum, qui lectionum varietate respectu Isocratem lecturi sunt. Quamobrem diversas scripturas testium inter se discordantium singulas deinceps enarravi seiunctimque ab enarratis modo in annotationibus

modo in excursibus criticam artem exercui. Recessi autem hac ab ratione iis solis locis, quibus res duabus tribusre voculis appositis inter lectiones diiudicari potuit; ubi testibus inter se discrepantibus nullo verbo meam sententiam significavi, eam me tueri scito lectionem, cui primam sedem concessi. In ipsis vero adferendis lectionibus minutas neglexi potioresque ita selegi, ut iusto plures fortasse notare stulerem quam contrariam in partem peccare. Adscripsi autem scriptorum locos omnes, etiamsi scirem alium alius esse fontem, non quo quid nos inde proficere posse crederem, sed quia primarios tantum auctores nominare, quod in animo erat, meis viribus maius esse inceptum mox intellexi, qui in Harpocratonis asseclis ceterisque glossographis non haerem, ex rhetorum scholiis et gnomologiis non me expedirem: tamen quantum potui eorum scriptorum nomina et locos uncis inclusi, quos inter omnes constat ex auctore modo accessito pendere. Praeterea autem saepissime factum est, ut interposita lineola locis illis adderem alios, quos duplicis generis esse facile videbis: alteri enim forma quamvis mutata sine dubio redeunt ad verba Isocratea quibus sunt apposita, alteri eodem non sine fructu adsciscuntur, licet indidem certo non possint derivari. — Asteriscum autem eorum scriptorum nominibus praefixi, qui verba oratoris aut in brevius redegerunt aut quemvis alium in modum deformaverunt. Signa denique quae in apparatu critico adhibui solemnia receptaque sunt, nisi quod reversus ad Bekkeri consuetudinem vulgatam, cuius fidem atque auctoritatem adhuc paene incognitam studiis criticis Isocrateis cum omnibus tum meis dubiam quandam infidamque speciem offundere bene scio, litera ζ notavi et libros 'Antidosi' per ' α ' compendio additum distinxi, sicubi in recensendis prioribus orationibus illius codices, quippe qua ex his excerpta contineantur, in censum vocare licuit. Illud autem reduxi, ut vulgatam Isocratis et Stobaei, quarum utramque per ' v .' vel per ' $vulg.$ ' indicare solent, facilius inter se distinguerem: novavi hoc, ne ipse me consortem redderem ambiguitatis a Blassio Fuhrioque admittae, qui eodem signo, quo in aliis scriptoribus ad indicandas diversorum scribarum manus utuntur, in Isocrate ad distinguendos orationis quintae decimae libros adhibent. Itaque pro $E^2 \Theta^2 A^2$ vulg.² dedi E^α (i. e. $E\alpha(\nu\tau\iota\delta\omicron\sigma\tau\omicron\varsigma)$) $\Theta^\alpha A^\alpha \zeta^\alpha$ et, si cunctos libros significatos volo, $Is.^\alpha$. — De ceteris notis disserui p. XII.*)

*) Et cum Analectorum horum novem iam quaterniones qui dicuntur typis expressi essent, editus est liber 'Mélanges Graux' (Parisiis 1884) inscriptus, in quo Alfredus Schoene 'de Isocratis papyro Massiliensi (Isocr. ad. Nicoclem § 1—30)' commentatus in lucem emisit scripturae reliquias, quas sedecim schedulae papyraceae Aegyptiacae ab

Quae altero loco praemonenda mihi sunt paucis absolvere licet. Conscripseram enim quae hoc libello continentur ad summos in philosophia honores consequendos obtuleramque ea ordini philosophorum amplissimo Gryphiswaldensi; sed cum integrum opusculum dissertationum quae vocantur ambitum superaret, ex illo eam primi capitis partem, quae priori editionis Blassianae volumini respondet, separatim exprimendam curavi, ut particulam istam paginas huius libelli 13—57 complectentem, cui pro natura sua 'Analectorum Isocrateorum specimen' inscripsi, solemniū dissertationum in usum destinarem. Moneo autem 'Speciminis' illius paginas novissimas hoc in libello emendatiores legi.

Exponendum denique quae mihi subsidia in conscribendis 'Analectis' praesto fuerint. De editionibus quibus usus sum verbis parcere licet, nisi quod moneam sane oportet Antonii Monachi locos me e Gesneri editione repetivisse, contra eos locos, quos ad versionem Ribittianam exhibui, Wachsmuthii libri 'Studien zu den griechischen Florilegien' paginis 166 sqq. deberi; eodem ex fonte fluxisse quas 'gnomologii Parisini' et 'Melissae Augustanae' protuli lectiones per se intellegitur, cum prima horum gnomologiorum frustula ipsum istum per librum Wachsmuthius lucem visere iusserit. Ceteroquin vero nullum fere in caput primum recepi locum, quem non ipse ex scriptoribus veteribus hauserim; trium quattuorve autem eorum, quos ab aliis mutuatus sum, auctores religiose adscripsi; quam rem omnino ita gerere non potui, nisi ad copias bibliothecae gymnasii Regii Ioachimici per singularem illam liberalitatem, qua nunc illa administratur, mihi aditus utique patuisset. Verum ut ad editiones revertar, Segueriani qui dicitur sexti locos non ex Anecdotis Bekkeri, cuius fidem in excudendo codice illo Coisliliano nuper Boysen praedicavit, sed ex Bachmannianis deprompsi, quae integrum lexicum complectantur, cum eius Bekkeriana solam literam α contineant; neque enim eiusdem libri alios locos aliter notare volui. Contra in rhetoribus Graecis, quos vocant, partim Walzianam partim Spengelianam editionem adhibui, quanquam si constare mihi

editore tertio a. Chr. n. saeculo vindicatae ex oratione 'ad Nicoclem' servant. Sunt eae ex parte literarum plane evanidarum; attamen ea quae legi possunt valde digna puto, quae omnium animos in se convertant, et quia illis antiquiores orationum Isocratearum testes — etsi de aetate papyrorum a Schoenio recedas — non habemus, et quia exemplar Aegyptiacum insigni lectionum diversitate a recensionibus librorum quos nos tenemus Isocrateorum abhorret. Praeterea viri docti velim animadvertant, quam egregie quae pag. 84 sq. disputavi ipsis papyrorum lectionibus confirmantur; accuratius vero de Massiliensis auctoritate in Hermae Berolinensis vol. XIX p. 596 sqq. disputaturus sum.

voluissem, solam illam sequi fortasse debui; et melius recensiti mihi esse et plurimum n quam decem volumina Walziana. Stobaei Dindorfiana dare adhuc coacti sumus veri causa dubitari posse credam, num in Isocrate collatione multa profecturi simus. Ut tam nitide atque eleganter ex Useneri collata tulit, quis est quin mecum gaudeat? Praeter quorum scripta saepius mihi adhibenda erant studiis Isocrateis et editione sua profuerit et o *Beredsamkeit* non meum est praedicare, W. 'Studien zu den griechischen Florilegien' hanc iam memoravi, Martinus, ad quem quaecunq; nibus profero redeunt. Quibus viris quantum bunt: hanc ego iis gratiam rettulisse me sp copis non usus sum, sed utique proprium. Quam vero istis non dico referam, sed habeam c gratiae facultas neque est nec potest esse unq Susemihlio Wilamowitzio, praecepto qui nunquam sua me destitutum voluerunt d. HELLERO, gymnasii Ioachimici professori et opera hic liber omnino non in lucem prodii sed benevolentia vel in plagulis corrigendis aux Impotens referendi, dum mutuo pudore suffus mihi fuisse viros, grato imprecor animo mi vida fata: huic quoque laetitiae dolorem im haec potui *Analecta* illius immemor viri et q discipulo mihi viae puero tractandum propos piam revoco memoriam hoc quo ante sex dis exoptans cum desiderio, uti messes in adulesc in puero condiderat.

Dabam Havelbergii a. d. VIII. Ka

NALECTORVM DISPOSITIO.

	pag.
.....	IV
.....	XII
gnoscuntur Isocratis vita et orationes	1
onuntur quae ex Isocratis scriptis superstitibus criptores excerpta leguntur	13
13; II — p. 27; III — p. 32; IV — p. 35; V — p. 42; ; VII — p. 44; VIII — p. 46; IX — p. 52; X — p. 55; XII — p. 59; XIII — p. 61; XIV — p. 63; XV — p. 64; 6; XVII p. 67; XVIII — p. 69; XIX. XX — p. 70; e — p. 71.	
stiones criticae Isocrateae	73
rpus quando natum — p. 73. Recensiones Γ et ε quos es comprehendantur — p. 80. Archetypi librorum Iso- ndicio et natura — p. 83. Critica ars quae sit in Iso- nda — p. 86.	
ursus	89
p. 1—12: a) ad Isocratis vitam Plutarcheam — p. 89. aem de bigis — p. 94. c) ad epistulam Demoniceam — gmenta deperditarum orationum Isocratearum — p. 101. του, αυτου αυτου apud Isocr. et scaenicos (ad I 14, 104, in titulis — p. 111; usus v paragogici apud scaenicos comparatus cum titulorum usu — p. 121; v quomodo scriptis adhibendum sit — p. 122. 3. Ad I 15 (p. 15) . Ad I 17 (p. 16) et 5. Ad I 28 (p. 20) — p. 124. 6. Ad — p. 125. 7. Ad. II 4 (p. 27) et 8. Ad III 15 (p. 32) 9. Ad III 18 (p. 33) et 10. Ad V 117 (p. 43) — Ad VI 104 (γεγονις — γεγενημεος, p. 44) — p. 128. 19 (p. 49) — p. 130. 13. ad IX 44 (p. 54) — 131. tulum (p. 55) — p. 132. 15. ad XII 30 (60) — p. 133. 13 (p. 62) — p. 134. 17. ad XIV 5 (p. 63) — p. 135. 24 (p. 70) — p. 136. 19. ad XIX 46 (p. 70) — p. 138. 8 (p. 71) — p. 142. 21. ad ep. 4,11 (p. 72) — p. 143. us quibusdam archetypi (p. 78) — 145. 23. de glossematis mentis Isocrateis (p. 86) — p. 146.	
.....	149
ium — p. 150. II. Index locorum — p. 156. III. Index 158.	
corrigena 160.	

ANALECTA ISOCRATEA.

NOTARVM TABVLA.

- Is. = libri Isosratei omnes. — Γ = Urbinas, cuius collationem in or. IV praebet Martin, *le manuscrit d'Isocrate Urbinas CXI de la Vaticane* (Paris. 1881). — E = Ambrosianus. — A = Vaticanus (936). — Θ = Laurentianus. — Z = Scaphusiensis. — Λ = Vaticanus (65). — Ξ = Marcianus. De his cf. Isocrat. ed. Blass. vol. I praef. p. V sq. — De ς (= vulgata) et $E^{\alpha}\Theta^{\alpha}A^{\alpha}$ Is. $^{\alpha}$ cf. praef. p. VII ibidemque in annotatione de M = Massiliensi (or. II 1—30).
- De Stobaei libris velim Dindorfianae editionis praefationem, de Prisciani adeas Hertzii tabulam GL. II p. XXXIV K.
- Compendia cetera notissima sunt: de gnomologiis pauca adicienda videntur
- Gnom. Byz. = Gnomologium Byzantinum *Γνώμαι κατ' ἐκλογὴν ἐκ τῶν Δημοκρίτου καὶ ἑγχειριδίου τοῦ Ἐπικτήτου καὶ τῆς πρὸς Δημόνικον ἐπιστολῆς τοῦ Ἰσοκράτους καὶ ἑτέρων φιλοσόφων*, quod Wachsmuthius, *Studien zu den griech. Florilegien* p. 166—207 composuit.
- Exc. Laur. = Excerpta Laurentiana (ex Ioannis Damasceni Parakelis): Stob. flor. ed. Mein. IV p. 147 sqq.
- Exc. Vind. = Excerpta Vindobonensia: Stob. flor. ed. Mein. IV p. 290 sqq.
- Mon. = Florilegium Monacense: Stob. flor. ed. Mein. IV p. 267 sqq.
- Leid. = Florilegium Leidense: ed. Beynen (Lugd. Bat. 1837. diss.).
- Pal. = Florilegium Palatinum: ed. Wachsmuth in *Satura philologica Hermanno Sauppio oblata* p. 14 sqq.
- Bar. = Florilegium Baroccianum: ed. (Bywater). Oxoniae 1878.
- Par. = Florilegium Parisinum: ineditum; cf. praef. p. VIII et Wachsmuth, *Studien z. d. gr. Flor.* p. 163.
- Gnom. Basil. = 'Gnomica Basileensia' i.e. collectio *ἀνδρῶν ἐπισήμων γνώμαι* inscripta, quam praebent Frobeni 'scriptores aliquot gnomici' (Basil. 1521) p. 142 sqq.
- Georgid. = Georgidae gnomologium ap. Boissonad. An. Gr. I 1 sq. (Adhibui praeterea Gnomologia ap. Boissonad. An. Gr. J 113 sqq. edita).
- Aliis de notis dixi praef. p. VII.

Isocrates Theodori filius ex Erchia pago Attico o
est quinque annis ante exortum bellum Peloponne
paucis diebus post commissam pugnam Chaeronens
spatio quanquam ter humanam aetatem explevit terque
vidit res Graecas, tamen inde ex eo tempore, ex quo
publicis sentiret professus est, unam eandemque s
doctrinam non destitit: bellandum esse contra Persas
Graecis inter se reconciliatis. Neque igitur mirum c
terunt, qui oratorem acriter vituperarint conclamantes
pientius cogitari possit quam hominem contra Persarum
incitantem eo tempore, cum hic illorum res omnino r
aut vix attingeret. Et unam certe rem idem explicat
viri sui constantiam recte animadverterunt, cum Is
saeculi hominum consiliis et voluntatibus adeo inhaes
rerum quibus genera insequentia studuerunt propter in
animi tarditatem segnitiamque admodum aegre rationes
Quamvis autem alte quae puer didicerat iuvenisque
in animum descenderint, tamen adduci nequeo ut ta
tique ingenio Isocratem fuisse credam, ut quaecunqu
non sentiret utique vana irritaque dicta esse. Scio
non solum posse excogitari sed fuisse etiam cur orat
ad vitae usum transferri nequire tarde perciperet -
sui ingenii amorem et recessum in quo a fori luce p
et clamoribus remotus, quae eum fortasse de ficta su
narum condicione non celassent, per totam vitam latu
hoc quoque recte inquam monetur, tamen rem non c

¹⁾ Hermippus (ap. Diog. L. II 55) auctor est Isocrater
filium Gryllum proelio Mantineensi occisum laudationem scri
autem eodem ex pago ortus est: si igitur Isocratis erat laudati
consolationem obtulerat, sin spuria, falsario ipsa Xenophontis et I
origo subiciendae orationis ansam dederat, ita ut nulla ratione c
niae nato laudationis auctore cogitare cogamur, id quod Blasius (f
fecit. Equidem causam non video cur Hermippo fidem denege

Kell, *Analecta Isocrates*.

publicarum cognitionis vestigia apud oratorem hic illic depre-
 is. Quis enim est quin miretur quod orator aequi iustique
 non solum habendam esse in oratione de pace conscripta docens
 Athenais dicit didicisse Lacedaemonios ἐξ αὐτῶν τῶν συμβεβη-
 κατῶν μὲν τοῖς νόμοις τὰς τε πόλεις καὶ τὰς χώρας τοῦτων
 ποίους τῶν ὁρθῶς καὶ νομίμως κησαμένων, κατὰ δὲ τὴν ἀλή-
 θειαν γιγνομένων τῶν τὰ περὶ τὸν πόλεμον μάλιστα ἀσκούτων
 ἢ ἐν ταῖς μάχαις τοὺς πολεμίους δυναμένων (§ 46.), cf. V 45. —
 vero hoc solo loco relinquitur quod explicatione indigeat, sed
 etiam aliis; atqui illam nisi in tritis istis quae oratori impo-
 nit 'kurzsichtige Gutmüthigkeit, verschwommene Gefühlspolitik,
 die Urtheilslosigkeit' similibusque latere credas, perlustrandae
 sunt Isocratis vita et orationes numquid aliud eruere liceat.
 tanquam Atheniensium neminem fuisse credo, qui cum Eurip-
 idem 569, 2 N) versum οἱ μὲν γὰρ οὐκέτι εἰσὶν, οἱ δ' ὄντες κακοί
 tophane ad poetas aequales translatum audiret (ran. 72) risum
 non haberet, tamen quo quis spectatorum melius suae aetatis ingenium
 suum habuit, eo magis putandus est sensisse quam acerbe
 se serio comoedus, ioci ut solet persona indutus, poetas Athe-
 nensium conquestus sit fuisse. Qui enim insequentium temporum viri
 in litteris Graecis ducebantur, versus non adhibebant sed
 in oratione utebantur; neque vero tragicorum partus aut fontes
 amiserant ut qui aetate eos consecuti sunt nihil inde lucra-
 bili mutabantur. Mutabant enim leniter aut mutuabantur a veterum poesi-
 s dialogorum philosophicorum ipsam loquendi formam, scrip-
 torum gestarum orationes quae dicentium animos depingendi
 causa primis temporibus inde deprompta rebus inserebantur¹⁾,
 logographi veteres velut Gorgias Polycrates alii ipsas laudum
 actionumque causas. Contra oratores recentes postquam veteres
 non penitus ex tragoedia pendentes²⁾ campo cedere coegerunt,

Hoc Iebbius (die Reden des Thukydidēs' übers. von J. Imelmann,
 383) in Thucydide sola rerum tractatione scriptoris perlustrata eleganter
 cavet, quanquam dolendum quod ex ipso sermone sententiae suae argu-
 gravissima subdere supersedit. Qui vir doctissimus cum tragicos scrip-
 torum esse ipse doceret, a logographis qui dicuntur Ionicis orationes
 seratas esse idque ad epicorum exemplum compositas minime concedere
 nam quod factum esse statuere vetamur ratione ducti, idem ne fuisse
 nam ipsa fragmentorum superstitem indole prohibemur.

Hac de re alio loco fasius agam. — De paradoxographis haec pono:
 nam in fabulis liberos contra parentes, maritos contra uxores, duces contra
 στρατῶν λόγους ἀγῶνας facerent, substruendis peiori rei speciosis et quantum
 potuit honestis argumentis et rationibus quid aliud praestabant audi-
 quam paradoxographi postea lectoribus suis? Neque reticendum videtur
 tiones istas in argumentis tragicis versari: Helena Palamedes Busiris
 aestra Neoptolemus Alexander Penelopa nomina sunt fabulis assueta;
 imitatores ad exempla arte se applicabant.

Siculis suis artificiis Atticum forum tenere. Cum igitur quasi intermorta vera tragoedia ex veterum literis aliqua essent servata, servatis nova multa addita, tamen quae quinti saeculi spectatorum unusquisque poetarum inventa audiens discebat, ea insequentis aetatis homines liberali doctrina eruditissimi aequalium argumentationes contemplationes declamationes lectitantes aegre sibi parare poterant: vulgus cum talia non concoqueret in foro atque iudiciis exultabat dediscebatque quae proavi fabulis auditis inflammati coluerant, patriae amorem morumque sinceritatem. Hoc iam tum conquesti sunt multi, pauci malo adhibere medicamen conati: inter quos fuit Isocrates. Isocratem enim dico, cum tragoediam intellexisset floruisse, hoc publicas suas orationes conscribendo studuisse, ut aequalibus id praestaret quod poetae isti maioribus. Horum igitur aemulus extitit, cum numerum istum et modum induceret, quem in soluta oratione quamvis versus evitandi essent servari oportere docuit (Cic. Brut. 8, 32); neque reticendum quam anxie et religiose in eligendis verbis se gesserit; quantum enim recentiores tragici ab illius temporis sermone urbano granditate verborum et maiestate abhorrebant, tantum Isocrates castitate dicendi et puritate praeter aequales minus delectissimae cuiusque vocis avidos florebat. Hisce singularia artificia ex tragicorum officina deprompta haud pauca possis adicere, ex quibus postea nonnulla erunt tractanda ¹⁾). Quid? quod adeo sua limavit ut non modo hiatus vitaret, qui poetarum usus iam antea a technicis quibusdam in orationes erat receptus, sed tam caute verba componeret, ut ne elisiones crasesque pronuntiatu difficiliore quidem pateretur et saepissime a simplici atque inaffectedato verborum ordine hanc propter causam recederet. Et cum tali arte adeo audientium animos delectaret, ut conclusiones istae ad numerum factae, singula enuntiatorum membra inter se respondentia aequabilemque ad ambitum composita, sententiae naturali quadam verborum circumscriptione constrictae magis ad versuum decus ac suavitatem quam ad pedestris orationis tenorem aequalibus accedere viderentur (Alcid. c. soph. 14), ipsas res ita tractabat, ut legentium animos et mitioribus et gravioribus motibus elatos ad optimi cuiusque studium revocaret; quo munere poetarum peculiari quam bene functus sit Dionysius Halicarnassensis (de Isocr. iud. c. 5 sqq.) exposuit et ipse quoque orator plus uno loco de granditate causarum ab ipso tractatarum gloriatur. Isocrates ergo ut idem aequales ex ipsius orationibus possent haurire quod patres ex fabulis tragicorum, pro versuum deliciis sermonis suavitatem et elocutionis artem, pro argumentis religione animos commoventibus dictorum sententiarumque elegantiam et rerum publicarum tractationem deliberationemque dignissimam reposuit.

Fuit igitur Isocrates tragicorum aemulus: videsne nunc cur tam acriter orator poetis scenicis adversatus sit, qui non solum in enarandis rebus a dis heroibusque gestis tragoediarum colores spernere

¹⁾ Cf. exc. ad I 14 et ep. 4, 11 annotationem alteram.

soleret popularemque famam sequeretur¹⁾, sed etiam poetarum inventa metri decore orbata saepissime sententiae plane vacua esse contenderet (IX 9 sqq.). Quae dum scribit, ipse nos quod voluit docuit: talia enim sunt verba hominis aemulos oppugnantis, qui competitores aurae popularis ita superare studet, ut cum isti solam elocutionis elegantiam neglecta sententia curarint, ipsum se elate cogitata speciose explicare dicat. Neque vero Homeri poesi veteribusque tragicis adversabatur (II 48): tragicis recentioribus obtrecebat. Illorum enim, quos optime se novisse fassus est (XII 33), mentionem simplicem inicere solet: hos ut sine vituperatione appellet vix ab animo impetrat (IV 168. V 109. IX 62.). Hanc denique si oratori cum poetis simultatem fuisse stateris, non miraberis ipsum tragicorum nomina silentio transire interque discipulos eius paucos admodum poseos inveniri amatores, cum oratorum rerumque scriptorum Isocratea doctrina institutorum eminentia ingenia inclaruerint plurima: quos cottidie impugnabat, eorum scripta de sua ipsius arte metuens apud discipulos vix tractasse putandus est.

Quodsi Isocrati, ut quae voluit assequeretur, dignae proposito res tractandae erant, spreta historia fabulari, promptuario illo adversariorum, ad patrum res gestas solas se conferre coactus est. An ex iis quae post Athenas dirutas facta sunt civibus exempla patriae amoris vitam libenter prodentis proferre licuit? an argumenta inde repetere, quibus Atheniensium non Lacedaemoniorum in Graecia esse dominationem decere probaret? an expeditiones insignes — praeter unam Xenophonteam — quarum prospero ex eventu stimulos aequalium animis ad bellum contra Persas concitandis adferret? Tales autem patrum erant res gestae, quarum tum iam sanctior illustriorque evaserat memoria: oratoris aetatis in umbra paucissima convaluere quibus uti potuit.²⁾ Aut igitur Isocrati causae grandiores omnino non tractandae fuerunt aut maiorum ex facinoribus gloriose perpetratis potissimum sua haurire debuit: illud autem ei cum opus esset, ut tragicorum, quorum quasi vicarius esse voluit, par aemulus existeret, hoc supersedere non potuit. Itaque cum illorum in factis et consiliis necessario cottidie versaretur, quid mirum quod multa inde parum recte ad suam aetatem transtulit? Erat homo: cui autem hominum tale quid non accidere facile potuit, si quidem ipse quoque fatali quodam vinculo cum illarum rerum tractatione coniunctus fuisset? — Licet igitur ipsum illud studium oratori vitio sit vertendum, tamen laudis ei causa facta est: illa enim poetarum imitatione et aemulatione tanquam gladiator in ludo ad certamina quae ei cum adversariis et ipsis

¹⁾ U. de Wilamowitz-Möllendorff, de Euripidis Heraclidis comment. p. XV (ind. lect. Gryph. 1882). Quem locum (XII 168—174) contra proferre possint, eum quo quis accuratius verba oratoris perlustrabit, eo magis mea pro sententia pugnare videbit. Comoediam bis cum contemptu memorat: II 44. VIII 14. De poetis gnomiis cf. Blass Att. Bereds. II 44.

²⁾ Haec in loco inseruit laudesque Cononis Euagorae Timothei celebravit.

artis oratoriae studiosis conserenda erant cottidie ex si in campum descenderat talem se praestaret, qualis is fuisse, qui ceteros aemulos profigaret omnes, Platoni et Hae pugnae, quibus Antisthenem Alcidamantem Polycratraque Platonem (et Aristotelem) fortiter feliciterque sustulit, deinceps nobis erant quasi altera Isocratis tractandae, nisi nos ab hoc officio Usenerus Reinhardt rei tractationibus liberasset, quibus quid ego adiciam nova igitur nos conferamus.

Namque Isocrates haec neque sola neque per omnino studuit, quem, postquam belli Peloponnesiaci clade ut alio ipse res familiares pessum dedit, egestatem ad orationes non aliter ac Lysiam ad artes componendas impulsisse et Lysiam artibus initio editis discipulos instituere student aemulo imparem ad iudicia se contulisse accepimus, verisimillimum est, cum Lysiam in iudiciis regnantem non posse intellexisset, ex litigantium ordinibus in schola se recepisse; quod factum est circa annum 390. Ludum tulit et libellum edidit, quo consilia et exempla egregie praeceptoris muneris non sine acri adversariorum aemulognatione memoravit; nec multo post contra Polycratra eloquentiae professorem orationem rustice et illepide contra 'Busiridi' nomen indidit, in lucem prodire iussit. Et quae fugerat, in ludo adiuvit fortuna: in ludum recens conditum excurs. 1, a) in dies plures discipulos recipiebat et brevem familiarem resarsit, ut beatissima condicione uteretur victu cogitare non iam coacto primum visum est dedectiones vilis argumenti subieruntque cogitationes illius stabilis ab hoc tempore per totam vitam eum detentum fuisse et Decem qui paucissimos tradunt annos oratorem in conspectu negyrico consumpsisse¹⁾: in quo quamvis ipse multo desudasse testetur, decem tamen illis annis fidem non aliud mihi videretur accedere; hoc est quod Isocrates dilibitatem condicionem certaque totius vitae consilia capere non tam sedati erat animi, ut quae modo nova cogitatione solitis maiora, haec statim eleganter literis consignare per autem anno 380 orationem, qua cum Alcidamantis et sollertem impugnationem instituit tum patriae splendidissimam clarissimam laudationem praestitit, divulgandamque ideo pius recognitam tum curavit, ut Xenophonti adversaretur, cum Graecae editio prior, rerum a Lacedaemoniis gestis defensionem laudatio, modo in lucem prodierat²⁾.

¹⁾ Hoc est: veteres vitarum Isocratearum compilatores ignorantes quae ipsis inter annos 390 et 380 composita esse videretur. Numbatur sed ratiocinatione ab iis inventus est.

²⁾ cf. Nitsche, Zeitschr. f. d. Gymnasialwes. XXX Beilage Jahr

Hac edita oratione Isocratei nominis et ludi famam Atticae arti fines non tenuere. Septem deinde annis post 'Plataicum' scripsit, qui cum 'Archidamo' coniunctus, quid Isocrates de Thebanis eorumque consiliis cogitaverit docet; 'Archidamus' enim circa annum 366 et scriptus et editus est. At Blassius alias rationes sequitur: in nona enim epistula, inquit, legimus oratorem posse quidem laudationem Archidami componere, sed aliis hanc se permittere provinciam; oratio sexta autem teste ipso Isocrate (XII 239) est laudatio Archidami: dum igitur epistula nona scribitur, oratio nondum extabat; atqui epistula anno 356 scripta est (§ 16): post hunc ergo annum oratio composita est. Cum vero Isocrates Archidamum non anno 356 sed 365 eam perorantem faciat, necesse est concludamus declamationis instar orationem habendam esse¹⁾, qua fortasse Alcidasantis 'Messeniicum' superare voluit. Sed quia exordium orationis iam Demosthenes in 'Timarchea' imitatus est, post annum 353 'Archidamus' editus esse non potest (Att. Bereds. III 2, 352). Ergo intra annos 356 et 353 'Archidamus' Isocratis declamatio contra Alcidasantem conscripta et edita est. At primum quidem quaero num adeo epistularum origo extra dubitationis aleam posita sit, ut si de genuinarum orationum temporibus agatur, omnino illarum ratio habenda sit;²⁾ argumenta ex iis petita nihil probant: sive cum iis quae nos ratione aliunde concludimus consentiunt — quis nobis praestet eadem ratione falsarium non usum esse? sive adversantur — quomodo testimonium, cuius fides admodum dubia videtur, pluris facere licet quam res certas recta computatione a nobis connexas? 'Archidamus' autem estne revera ista laudatio? quis affirmaverit oratione aliqua, quae nobis non servata est, Isocratem Lacedaemoniorum reipublicae condicionem non praedicasse? Et imitatio illa Demosthenica, quam premunt isti, estne omnino flocci facienda? quid impedit, quominus Isocratem et Demosthenem prooemiorum volumine usos esse statuamus, quale Andocidem et Lysiam tenuisse scimus (Blass Att. Bereds. III 2, 334) et ab Antiphonte

¹⁾ Hoc post auctorem argum. Isocr. VI Spengelius (*συγγ. τεχν.* praef. p. XXIV) et Vahlenus (der Rhetor Alkid. p. 14—16) fusius demonstrare conati sunt; habuerunt sectatores inprimis Blassium et Reinhardum (de Isocr. aemulis).

²⁾ Quid sentiam adumbravi annotatione ultima ad exc. 21; ego auctoritatem. Dionysii (de Isocr. iud. c. 9) Grotii (Gr. Gesch. V 595 sq. M.) Benseleri (ed. 1854 p. 70) affero. — Quod critici Alcidasantem contra Isocratem scripsisse 'Messeniicum' statuerunt, hoc non improbo: sed quod Alcidasantem ea oratione Isocratem non tam oratorem quam virum de rebus publicis disserentem oppugnasse confirmant, id non credo; nam in credendo omnis haec de Alcidasantis 'Messeniaco' quaestio posita est, et Vahlenus ex duobus quae illius servata sunt frustulis (frg. 1. 2 S.) Vahleniana quidem sagacitate multa expiscatus est, non Vahleniana coniectandi audacia admodum dubias res est amplexus. — Utrum Isocratis an Alcidasantis oratio sit prioris temporis, ego non video quomodo dubium esse possit. An ullum adversarii opprimendi vestigium apud Isocratem deprehenditur? Prior igitur Isocratis est oratio.

aliisque compositum esse accepimus (Spengel *συγγ.* τ. Nos omnia haec missa faciamus redeamusque ad so qua non praecoccupato animo usus nescio an non al quam orationem iis temporibus quorum res tract editam esse. Huic sententiae ex qua Thebanoru tionem esse diximus favet ipsa orationis indoles. color, illa omnium affectuum commotio, illa tume quentia? Talia solis in 'Plataico' et 'Archidamo': qua dum ignotam adhuc civitatem ex parvis incrementis ritatem non solum pervenire sed eas etiam supera nervis omnibusque viribus ne fiant quae fieri nefas serat prohibere conatur. Duae cum usque ad id te principatu certassent, potuitne Isocrates omnino cog parem extitisse? talis rerum Graecarum immutatio ei eversio, cui tota vis atque natura animi hominis e traditos orbes permetientis reluctabatur. 'Plataico' tibus in dies Thebanorum copiis Athenienses resist ensibus ipse persuadere popularibus conatus est: no torum opibus Lacedaemonios paene oppressos auxili stituerent, efficere studuit 'Archidamo'.¹⁾ Ita quae careret explicatione, excitans ista et excitata ma originem traxerit non iam quaeri potest; est autem oratio, quae quanquam in arte compositionis et elocu cedit, tamen hanc ceterasque omnes orationes vi orator audientium animos ira odio metu perfigit, spe perfundit; et recte Philostratus: ἄριστα δὲ τῶν Ἀρχίδαμος σύγκειται καὶ ὁ ἀμάρτυρος.²⁾

¹⁾ Quod sese esse effecturum velim reputes quam confiri sperare licuerit: paucis enim mensibus antea Boeotorum affectae erant, cum Callistratus tanquam amissae regionis ditionis accusatus causam obtinuisset.

²⁾ 'Panegyrici' certe compositio laude dignior quam 'Arc quoque dispositionem optimam recte praedicat Blassius, qui theil dieser kunstgerechten Anlage zeigt sich allerdings in Reden'; qui vir si nostram orationem inter annos 356 et iudicat, quomodo eam non esse unam illarum 'späteren B Mihi hoc novum testimonium est orationem ab oratore a quam Blassius vult conscriptam esse. — Philostrati iudicium de quanquam Blassius aliter sensit (Att. Ber. II 204). Ceterum I nos eam legimus, ab Isocrate profectam esse nego; hiatus curavit; nos nihil nisi epitomen orationis habemus quam legit, ut frustulum ab eo (rhet. II 19) servatum: ὅσπερ καὶ εἶναι εἰ ὁ μὲν Εὐθύνονος ἔμαθεν, αὐτὸς δὲ μὴ δυνήσεται μαθεῖ cur cum Blassio (ed. vol. II praef. p. XLIII) ad XVIII 15 refera eadem argumentandi figura saepissime potuit ab oratorib ad unum illum locum, ubi haec obvia est, verba ea referend

nes tres ad Nicoclem Cypri regem missae, ex
 coclem' inscribitur ceteras aetate superat; hanc
 ma accepit, tanquam festum diem celebrans
 Cyprum adulescenti Nicocli misit (cf. II 1. 4),
 onsilio ductus. Qui enim illo tempore regulatorum
 t, ut hominum literatorum quasi cohorte se cin-
 cocles, quantum ex Isocratis subobscura loquendi
 licet, indulsisse videtur (cf. IX 78 sqq.) simul
 a imitatus (IX 47 sqq.); eloquentiae studiosis
 aperirentur Isocrates hanc regi orationem misit;
 tus est. Sed cum Nicocles domum splendore
 n non sine magnis quae parentibus impone-
 dare posset neque bellis feliciter glorioseque
 rem sibi parasset (Blass Att. Ber. II 247), factum
 infringeretur. Atque ut concussum regnum sta-
 um adversus ipsum frementium sedaret, rex
 arum tituli sunt 'Nicocles' et 'Euagoras' com-
 priore ipsius Nicoclis egregiam civitatis mode-
 n morum sinceritatem continentiamque laudibus
 Euagorae patris facta de insula bene merita et
 seriem exaggeravit¹⁾. Sed cum ipsius virtutis
 is memoria apud intestinos hostes non tantum
 editiosorum fiduciam reciperaret, tandem inter-
 autem orationes adeo non Theopompi acerbum
 lunt (ap. Athen. XII p. 531 c. d²⁾), ut confirment
 scentis illis regulis fuisse, qui tunc luxuriae et
 oneribus et crudelitate excruciant, dum ipsi
 entur²⁾) — Has tres orationes excipit 'Helenae
 366 composita,³⁾ quae tanta admiratione digna

st, forma non Isocratea, Aristotelis fragmentum ad no-
 epitomen habemus.

rimum haec me coniecisse, tamen non dubitavi tanquam
 im certis argumentis sententia confirmari nequit, ita
 nostra coniectura denuo orationes illas perleget, recte
 m esse.

Anaximenes consentit (Ath. l. l. p. 531d. e.). — In
 agnis sine dubio princeps praemiis donavit rerum mu-
 nentur: illorum causam contra hos orator in proemio
 ones factas esse verba docent: *ἐταιρείας μὴ ποιείσθε μηδὲ*
μηδὲ (III 54), quae exordium eius loci sunt ex quo optime
 intellegitur; nimirum omnia fiebant quae nunc vetantur.

contra Blassium evicturo mihi adfert benigne Suse-
 tionem 'Bemerkungen zu den Anspielungen und Be-
 l XIV. Rede des Isocrates' (16. Jahresber. des Leopold-
 30), ex qua vidi summam eorum quae proferre volui iam
 - Pauca addam de verbis argumenti orationis: *βέλτιον*

videtur ut eam non magis heroines quam ipsius auctoris laudationem esse dixeris: est enim moderatae demonstrationis, elatae dictionis, elegantis rerum tractationis monumentum inter pauca insigne.

Orator postquam deinde inter mille ducentos, quibus ex *συμμο-
γῶν* institutione naves exornandae erant, receptus est, tres trierarchias quas dicunt praestitit, quarum novissimam cum a Lysimacho in permutationem provocatus a iudicibus damnatus esset. Itaque ut invdiam, in quam — id quod hac ex causa et ex priore, quam Aphareo filio apud iudices dicente sustinuit, intellexerat — et ipse et schola inciderat, extingueret et Athenienses de vita sua ac doctrina accuratius edoceret, ‘Antidosin’ edidit. Quamquam autem haud ita graviter sese tulisse dixit, quod pecunias in publicum consumere coactus esset, tamen quam libenter rebus suis pepercisset, satis dilucide verbis istis tectis significavit: *τὴν μὲν οὖν δαπάνην οὕτως ἤνέγκαμεν, ὥσπερ προσ-
ῆκει τοὺς μῆτε λίαν ὑπὸ τῶν τοιούτων ἐκταραττομένους μῆτε παν-*

*δὲ λέγειν ὥσπερ ὁ Μαχάων, ὅτι πρὸς Ἀναξιμένην τὸν Λαμψακηνὸν γράφει. φέρεται δὲ ἐκεῖνον λόγος, Ἑλένης ἀπολογία μᾶλλον οὐσα ἢ περ ἐγκώμιον; quis ille Machaon fuerit nescitur; quod primo cuique impetu in mentem venit, Μαχάων in Μάχων mutandum esse (Usener quae. Anaxim. p. 11 ann. 2), facere vereor, quia nomina propria alias non nota periculosissimum duco esse corrigere ad illustria. Testis profecto Machon Aristophanis Byzantii magister locupletissimus esset; quisquis autem Machaon fuit, pro nobis pugnat quod iam veterum grammaticorum invenitur, qui orationem eo tempore conscriptam esse putarit, quo nos suademus; nam Blassio, qui Anaximenes vitam annis 380 et 320 contineri posuit, non adsentior, quia quod ad illum locum argumenti respiciens dicit: ‘diese Conjectur, dass Is.’s Helena gegen An. gerichtet sei, widerspricht schon den Zeitverhältnissen’ (Att. Bereds. II p. 352 ann. 2.), hoc est abicere testimonium, quod cum Diodoro Anaximenis nomen ad ol. 98 referente congruens ipsius nullis vere valentibus argumentis stabilitae coniecturae adversatur, quae est Helenam Isocratis circa annum 390 scriptam, Anaximenem autem circa 380 natum esse. Nihil autem impedit quominus Anaximenes circa 392, ut Usenerus vult, natus sit, ita ut anno 365 laudatio Helenae ab eo edita esse iam possit. — De Polycratis ‘Helena’ nihil habeo; de Gorgiae hoc monitum volo, nihil id probare quod in orationem Gorgiae sub nomine nobis traditam Isocratis verba cadunt quibus Helenam Leontini non tam laudationem quam defensionem fuisse edixit; hoc enim nescio an omnibus talibus declamationibus, quippe quarum natura hanc in partem scriptores peccare cogentur, vitio verti potuerit; attamen de Gorgia ‘Helenae’ nostrae auctore Blassio adsentior, *οὐ δευτέρα φροντίδες ἀπλῶς σοφώτεραι* (Att. Bereds. II p. 222 ann. 3; III 2, p. 326 sq.); quas contra movit suspiciones Wilamowitzius (Deutsche Literaturzeit. 1881 p. 449), eas posse removeri credo. — Ceterum moneo, quod viros doctos fugisse videtur, initium orationis apud Ant. Monach. I 51, p. 57 extare, qui locum *κόσμος πόλει — τὰ μωμητὰ* omissis verbis *δὲ σοφία — ἀλήθεια* (unus versus? sunt triginta quinque litterae) exhibet; habet *καὶ* post *πόλει*, *ἐπαίνου ἐπαίνου* ut A, falsum *ἐπιθεῖναι*, rectum *μέμφεσθαι* (*μωμᾶσθαι* Weidneri Atticum non puto); ceterae lectiones Antonii errore natae sunt; exhibet autem locum post Antagenis sententiam sine lemmate.*

τάπασιν ἀσώτως μὴ ὀλιγώρως πρὸς χρήματα διακειμένους (XV 5). Multas et tres iam oratoris trierarchias bellum devoraverat devoraturum fortasse etiam quartam quintam aliasque innumerabiles: quid mirum quod Isocrates pacis subito patronus extitit? Haec orationis octavae 'de pace' non ultima si acriter animum intendas causa est: refugit nimia tributa et onera publica¹⁾. Sed male ipse sibi orator providit: quot convicia, ab ipso credo non sine pudore composita, ridiculis argumentis et condicionibus immixtis in maiores fecit, tot ipse in se iecit contumelias; quique semper patriae amorem in ore habuit, is, hunc amorem cum rebus non verbis comprobare necesse erat, in oratione 'de pace' praesentem rei publicae statum eosque qui eum condiderant increpavit, in 'Areopagitico' rem publicam qualis ante Ephialtis aetatem fuerat eosque qui eam moderati erant immane quantum laudibus extulit. Nimirum ipsius aetatis in re publica tributa pendenda erant: illorum sub dominatione omnes felici immunitate usos esse sibi fingebat; iam igitur pro iis quae oratione 'de pace' servatu digna esse negaverat, 'Areopagitico' proposuit quae reducenda sibi persuaserat esse. Ut ergo orationes 'ad Nicoclem', 'Nicocles', 'Euagoras' et 'Plataicus', 'Archidamus' et 'contra sophistas', 'Busiris' singulae inter se coniungendae sunt, ita 'Antidosis', 'de pace', 'Areopagiticus', quas eadem aetate omnes edidit, unius eiusdemque quasi cycli sunt.

Iam sequuntur Philippi Macedonis tempora, cuius a partibus Isocratem stetisse²⁾ ipsius oratio 'Philippus' testatur; itaque cum a Macedonum adversariis patriae amor et ab eloquentiae aemulis imprimisque ab Aristotele, ut videtur,³⁾ doctrina Isocratis per calumniam

¹⁾ Haec tam certo edixi quia alia ratione mihi mira illa rationum Isocratis immutatio explicari posse non videtur; confirmatur coniectura et ipsis orationis temporibus — sunt enim Eubuli — et duobus locis § 13 (ἀγχορροῦντων; cur Blassius XII 145 XV 5 XVIII 58 diphthongum " pro η reliquit? quanquam cf. Buermann praef. ad Isaeum p. IX) et § 128 quibus minus tecte locutus est quam ceteroquin solet.

²⁾ Quod dum dico minime Isocratem cum Aeschine Philocrateque contra Demosthenem componendum esse mihi sumo, immo Isocrates solus tribus Aeschini Philocrati Demostheni opponendus est; nempe quae hi studebant praesentis temporis spe ac timore impulsu persequerentur, Isocrates autem non tam Atheniensibus cum Macedonum rege quam liberis Graecorum civitatibus cum unius dominatione inter se ita dicam paciscendum esse iudicavit. Hac enim sententia iam adductus erat ut Dionysium Iasonemque iisdem ac Philippum posteriore tempore precibus adiret. Vix igitur ab iis qui hoc meminerint nobis occurreret, satisne prudenter fecerimus, qui Isocratem Demosthene rectius suae aetatis res perspexisse fassimur, cum ipsis orator ille quidem non errasse videretur, sed fortuito tanquam caecus recta via incessisse. At qui adeo sibi in adeundo principes constabat, is non caeca fortuna ferebatur, sed certa ratione ductus quid sibi faciendum esset apud animum suum constituerat.

³⁾ Th. Bergk, Rh. M. XXXVII p. 362 ann. 2 et 371 sq.; cf. Teichmüller in Bursian Jahrb. 30 p. 4 sqq. (Aristoteles: Susemihl).

malitiamque in dies auctas peteretur, 'Panathenaicum' conscripsit utroque refutatum se esse sperans; neque vero post pugnam Chaeroneensem haec defensio oratorem popularium clade excitatorum furore et ultione prohibuisset, nisi morbus, quo iam diu laboravit, sollicitudinibus concitationibusque animi praesentia dolentis futura metuentis ingravescens temperi vitae finem imposuisset ¹⁾. Mortuus est Isocrates antequam ipse intellegere posset, quanto rectius quam Demosthenes de rebus Graecis publicis iudicasset. Hic enim urbes civitatesque inter se dissidentes et tanquam enervatas Macedonum legionibus obsistere posse ratus tanto peior Isocrate rerum arbiter habendus est, quanto oratorem patriae amore, quem ille in ore semper, dudum non iam in pectore habuit, superavit non veritus, si id fieri potuisset, vita Athenarum libertatem redimere; labefactatus est autem Isocrates amor patriae cum sese non Athenarum sed totius Graeciae incolam et civem arbitraretur, cuius sententiae prima vestigia iam in Panegyrico deprehendimus (§ 50). Laudi vero isti, qua et Isocratem et ex Macedonicarum partium quicumque non illiberali fuit animo imperitiamus necesse est, Demosthenis patriae amor ut admiratione omnium vere dignus ita intempestivus atque importunus obfuit. Celebranto Demosthenis virtutem: cavento ne res gestas eventu, virtutem moribus metiendas esse obliviscantur. Hac ex ratione Demosthenes longe melior civis nobis videtur esse, rectius Isocratem iudicamus per pacem condicionesque receptam liberarum civitatum congregationem cum nova dominationis forma in dies convalescente, singulare dico imperium, consociare studuisse. Sed Isocrates, cum quae facienda essent optime perspexisset, id ipse suae laudi detrectavit, quod quomodo ea essent perficienda propter miram quandam ignorantiam

¹⁾ Similiter Blassius primus recte. Quae traduntur fabulae fide prorsus indignae sunt: ea enim quae Demetrii et Apharei auctoritates prae se fert, testatur iam paucis annis post mortem oratoris varia tradita esse; nimirum asseclae eum celebraverunt, ceteri aut simpliciter contra dixerunt aut calumniati sunt; praeterea Apharei et Demetrii testimonium cum fabella stultissima coniuncta est (apud Plutarchum vit. X or. verba *πρὸ ἐνιαυτοῦ* — *Ἀρροπαγματικόν* sententiarum nexum dirimentia male interposita sunt) in vita anonymi: *προαναγνοὺς δὲ τούτους τοὺς στίχους ἐτελεύτησεν ἐκ τριῶν δραμάτων Εὐριπίδου· Ἰσocrates ὁ πενήτηντα θυγατέρων πατήρ. | Σιδώνιον ποτ' αὐτὸν Κάδμος ἐκλιπών. | Πίλοψ ὁ Ταντάλειος εἰς Πίσαν μολών*, quae fabula quam ambigua sit intellegitur ex [Luc.] Macrob. 23: *Ἰσοκρ. . . ποτηνώμενος τὸν Εὐριπίδειον στίχον προηγήκατο εἰς ἑαυτὸν ἀναφέρων* 'Σιδώνιον — ἐκλιπών' καὶ ἐπειπὼν ὡς δουλεύσει ἡ Ἑλλάς ἐξέλιπε τὸν βίον, ubi unum heroem habes; ceteri additi sunt ex Panathenaico (80) *συνέπεισε περὶ τὴν Πίλοπος μὲν ἀπάσης Πελοποννήσου κατάληψιν, Ἰσocrates δὲ τῆς πόλεως τῆς Ἀργείων, Κάδμου δὲ Θηβῶν* (cf. X 68): nec vero haec est causa cur apud Plutarchum fabellam mentio Panathenaici excipiat. — Fame oratorem mortuum esse libenter credo, sed involuntaria: nempe morbus edere eum prohibuit; quanquam utique cavendum ne nos fraus ingenii Hermippei decipiat insatiabilis fingendi miras virosum clarorum mortes, nam quae sequuntur Hermippea sunt (arg. Isocr. V).

eorumque cupiditatum omnino non intellexit. Quae enim
pibus, quos pro Graecorum discordantium inter se et sene-
salute adiit, eadem semper dicendi specie ac pompa petiit,

Theseus praestare potuit, idque is quem poetae et rhetores
n senioris aetatis sibi finxerant.

haec non sunt quibus posterorum admirationem sibi con-
Atticae eloquentiae et Attici sermonis quod solus praeter
n locuples atque fidelis non dico testis est sed inventor et
haec peculiaris eius est laus, quam multi celebraverunt, nullus
dem sententia elegantius ac sollertius quam Johannes Ludo-
ives, cuius dictum Hieronymus Wolfius excripsit: 'Isocrate
is ac purius cogitari nihil potest.'

CAPVT I.

Componuntur quae ex Isocratis scriptis superstitionibus apud alios scriptores excerpta leguntur.

I.

[Πρὸς Δημόνικον.]

[§ 1—2. Ἐν πολλοῖς μὲν . . . κληρονομεῖν] resp. Hermog π. μεθ. δειν. Rh. Gr. II 446, 23 sqq. Sp. Greg. Corinth. Rh. Gr. VII 1299. W.

Ἐν πολλοῖς μὲν . . . ἐξαλείψειεν] Max. Plan. in Herm. εὐρ. Rh. Gr. V 383 W.

οὐ μὲν γὰρ . . . ἐξαλείψειεν] Georgid. p. 63 (Boiss. Anecd. I).

οὐ μὲν γὰρ . . . ἀγαπῶσι] ExcVindob. 58.

οὐ μὲν γὰρ κτέ] resp. Dionys. Antioch. ep. 57 p. 269 Herch.

τὰς μὲν τῶν . . . ἐξαλείψειεν] ExcVindob. 59.

δόξης . . . ἀντιποιοιουμένων] BA. 161,7.

μόνον τιμῶσιν Is. BA. Georgid. Gregor. Plan.: τιμῶσι ExcVind., at cf. καὶ μακρὰν / συνηθείας: διανοίας solus Gregor., ex antecedentibus illatum / οὐδ' ἄν . . . ἐξαλείψειεν Is. BA. Plan.: οὐδὲ . . . ἐξαλείψειεν Georgid. Gregor.: οὐδὲ . . . ἐξαλείψει ExcVind. ¹⁾ / πρὸς ἡμᾶς IZs Gregorii cod. Monac: πρὸς ὑμᾶς E Gregorii ceteri, quod fortasse melius. / εὐνοίας IZ Greg.: φιλίας s, cf. § 1 σπουδαίων φιλίαν.

§ 3. Ὁρῶ δὲ καὶ . . . συναγωνιζόμενον] BA. 172,30. Schol. Aristoph. Ach. 206 (Suid. v. ξύλλαβεῖν. Lex. Vind. p. 130,1).

¹⁾ Pendent igitur hoc loco ExcVind. e codice Georgide-Gregorio gemello: futurum interpolatori, qui ommissa ἄν particula simplicem optativum passus non est, debetur.

ἐὲν γὰρ . . . ἐπανορθῶ] BA. 142,24 (cf. Suid. v. ὅ in notis).

κεδέων ἄλλους . . . φιλοσοφῶ ἐπὶ δὲ om. BA., propter duplex ἔ.

ι δὲ . . . εἰσηγοῦνται] BA. 142,27 (cf. Suid. v. ῥος).

περ ἡμεῖς . . . συμβουλεύειν] BA. 172,33 (cf. συμβουλεύω).

τερ . . . γράψαντες] Harp. v. παραλήσις (ep. id.; cf. Lex. Vind. 140.1. Thom. M. 308.4).

ι γὰρ τοῦ βίου . . . ἠδυνήθησαν] BA. 138,7. βίου . . . τὴν ὁδὸν] *Phoeb. Rh. Gr. III 44 Sp. οὐ μόνου . . . ἠδυνήθησαν] BA. 142,28 (cf. Suid. θαι).

ἔδεν . . . βεβαιότερόν ἐστιν] Stob. flor. 1,42; d XII 30.

λος μὲν γὰρ . . . νέους παρακαλῶν] Georgid. tit Hieronym. comm. in Ies. XI 40. 1)

ων ΓΕ: ἀνάλωσεν 5 Georgid. 7)

ῦτος δὲ . . . παρακαλῶν] Stob. flor. 93,24.

ῦτος δὲ . . . ὑπερέτης ἐστίν] Ant. I 31 p. 39 10 (utroque loco lemma Χείλωνος); *Syrian. Rh. Gr. V. *Sopater Rh. Gr. IV 346 W. *Alciph. ep. I 5.3. mens. III 19 p. 41B.].

η δὲ . . . ἐπεσκότησεν] Stob. flor. 53,10. Flor. . Anecd. Gr. I p. 121. 3)

εν Γ'5 Stob. Flor. Boiss.: ἐλυμήνατο ΓγΖ., interpretamen- / μὲν τὰ μὲν Is. Stob.: μὲν om. Flor. Boiss.

τῆς ἀρετῆς . . . ἡγουμένη] Orio anth. VII 13. p. 40; Stob. flor. 1,43 (cf. exc. ad XII, 30).

διανοίας ΓΖ Or. Stob. Georg.: ἐν ταῖς διανοαῖς 5, at cf. τῆ ψυχῆ / ἐστὶ, τὰ Is. Or. Stob.: ἐστὶ καὶ τὰ Georgid. / κα- / σα Is. Or.: καθιστώσα Stob. Georgid. 6)

ebuit Bücheler Coniectanea, ind. schol. Bonn. 1878 p. 10: os scribit orator speciem corporis aut tempore deficere aut

d Georgidem deformatum legitur: κάλλος ἀνθρώπινον ἢ νόσος ἠλώσων κτέ; postea errore extat ἐξουσία μὲν τὴν ἑαθυμίαν ἑραθυμία. — Ceterum sententia τὸ τῆς δόξης κάλλος ὥσπερ οὐ ταχέως μαραινεται — in Gnom. Byz. 218 (= Barr. 187); κρηάτης); Maxim. LIV 658 (post Plutarcheam) Mel. Aug. m ad verba Isocratea expressa sit, apparet Stobaei Σωκράτης noxium esse.

praebet 'ισχύς'.

ρμον (pro ὄκνον) iam Boiss. correxit.

[I 7—15 οἷς ἢ τῶν τρόπων . . . ἐπέβαί
Trach. 118.

§ 9. τὸ μὲν σῶμα . . . ὑπέμενε] (= Barr. 22 Par. 17)¹⁾ Ant. II 45. A Arsen XV 65.

ὑπέμενε Γς Gnom. Apost.: ὑφίστατο Γς ἀλλ' ἀπέλαυε . . . ἀθάνατος] ἀπέλαυε ΓΖ BA.: ἀπήλαυε σ.

§ 12. τὰ μὲν γὰρ σώματα . . . πέφρι (= Barr. 23). Damasc. II 13,55. Ant. I ap. Flor. Laur. 196,21 M. Georgid. p. 82.1

§ 13. πρῶτον μὲν . . . τεκμήριον] Γς

§ 14. τοιοῦτος γίγνου . . . παῖδας] Ant. II 12. Maxim. XXIII 604; vertit Serg. IV 553,6 Keil.

τοὺς ἑαυτοῦ Stob: τοὺς σεαυτοῦ Is.: τοὺς ex. ad h. l.

ἄσκει τῶν . . . δυνάμενος] hinc (ap. Orell. opp. sent. et mor. p. 328)²⁾.

§ 15. μήτε γέλωτα . . . μανικόν] Γς μήτε γέλωτα . . . στέργε] Schol μήτε γέλωτα . . . ἀποδέχου] Β ἀποδέχομαι).

ἃ ποιεῖν αἰσχροὺν . . . καλόν] Οἱ ταῦτα νόμιζε Γς Or.: om. ταῦτα Ζ E ἔθριζε σεαυτὸν . . . δόξεις] Γς εἶναι μὴ σκυθρωπὸν Is.: μὴ σκυθρωπὸν εἶναι Γ ἡγοῦ μάλιστα . . . ἡθός] Georgid. ἡγοῦ μάλιστα Is.: μάλιστα om. Georgid.

¹⁾ Sententia, quae est γύμναζε τοῖς μὲν πόνοις : γενναίως ὑπομένειν τοὺς κινδύνους ex nostro loco et § 21 ;

²⁾ Sententia οὐδὲ τὸν πλοῦτον — ἀθάνατος praeter a opusc. sent. et mor. II 534, ex Corae ad h. l.) metro m: grammate apud Kaibel. ep. Gr. n. 303, 3—5 :

καὶ βίῳτψ χρῆσαι μήθ' ὡς ἐς αἰῶνας ἔχ μήθ' ὡς ἀκύμορος ἵνα γηράσαντά σε πο μαστίξωσι λόγοις θλιβόμενον πενήν.

nec fugit editorem doctissimum noster locus. — Moneo quae Biantis vulgo fertur (Stob. flor. 5,27. Diog L. I καὶ ἄλλῳ καὶ πολὺν χρόνον βιωσόμενος deductam esse.

³⁾ Episcopus Christianus hoc initium dedit: εὐσέμ μόνον σέβον (pro θύων) ἀλλὰ καὶ τῇ πίστει (pro τοῖς νόμ

⁴⁾ Episcopus interpolationem in σ 'συμφέροντα' non

μηδὲν . . . συνειδήσεις] Gnom. Barr. 26.
Georgid. p. 59.
[. . . λήσειν] Orio I 27 (cf. Critiae frg. 1,24

om. Stob^{AB}corr. Trisc. Georgid.: λήσης Stob^Bv. 1) /
σαυτῷ Stob^{AB}corr. v. Georgid.: ἑαυτῷ Stob^B Trisc.:
Gomol; cf. exc. ad § 14.

θεοῦς . . . χάριστον] Stob. flor. 5,55.
orgid. p. 82.

ρίλους . . . ἀποβλέπουσιν] Greg. Cor.
15 W.

παιθον om. Stob., propter homoeoteleuton.

ίς . . . ἄριστον] Stob. flor. 5,55. — *Gnom.
L 127. Par. 77. Barr. 135. Mon. 83. Leid 79).
(*Δημοκρίτου*): Gnom. Basil. p. 163; Gnom.
4^r; Maxim. III p. 186,4 Rib. ('Isocratis').²) Mel.
9 (Arsen. c. VIII 24^a) Ant. I 14 p. 16.

ίς . . . δόξης] BA. 149,1.

. . . ἀποβλέπουσι] Stob. flor. 42,7. Gnom.
rr. 180. Leid. 126. Mon. 133.). Ant. II 69 p.
536 Mel. Aug. c. 30 n. 1. Georgid. p. 33.

. . . ψευδεῖς ὄσιν] BA. 142,30 (cf. Suid.
στ.).

αι τὰς ἡδ. BA., at cf. ann. ad. ὄλιος δ' IX 46 *κᾶν ψευδεῖς*
Gnomologia: *κᾶντε ψευδεῖς ὄσι κᾶντε ἀληθεῖς* AB,
λ.

όξει . . . ὀφθῆση] Maxim. I 531.

. λαβεῖν] Georgid. p. 33. Greg. Cor. Rh.
γ.

dixit; si de *ἐφθῆσα* ageretur, res dubia esse non
ἐφθασαν legimus (unde Benselerus XVI 37 *ἐφθῆσαν*
VIII 98 IX 53 Γ sanavit), ita *ἐφθῆ* XVII, 23 *ἐφθῆμεν*
III 22 IV 87. 165, quod ubique fere in *ὀφθῆναι* cor-
ruptis restitutum est (Bens. ad Areop. p. 397). Neque
apud Isocratem prave inter se commutatas inveni;
is saepius congestis unum addam ex Phoenicidis loco
Com. Fr. IV 514,4 M.) servato, ubi Charippus parasitus

οὔτος, ὥσπερ οἶδας, ἐσθίει
ν διδῶ τις ἢ λάθη διαφραγείς.

itus mecum φθᾶση restituas.

ibbetianae editionis 'Isocratis' adnotat: 'ubi non extat';
νὴν οὐ πᾶσαν ἀλλὰ τὴν ἐπὶ τῷ καλῷ ipsis verbis non
si mecum eam nostrum ad locum rettuleris, videbis
ur.

- [I 18—20 ἔαν ἦς . . . πολυμαθής] Hermog. π. μεθ. δειν. Rh. Gr. II 440 Sp. *Theophil. c. Autol. III 15 Otto. αἰσχρὸν ἀκούσαντα . . . λαβεῖν] Georgid. p. 8. ἔση Is. Hermog. Gregor.: εἰ Georgid. *) / ταῦτα διαφύλαττε ΓΕΖ Gregor.: διαφύλαττε ε Georgid. / χρήσιμον λόγον Is. Georgid.: μὲν λόγον χρήσιμον Gregor. / μαθεῖν . . . λαβεῖν ΓΖ Gregor.: μαθεῖν . . . λαμβάνειν Georgid.: μανθάνειν . . . λαμβάνειν ε / διδόμενόν τι ἀγαθὸν παρὰ τῶν φίλων Is.: διδ. τι παρὰ τῶν φίλων ἀγαθὸν Georgid.: διδ. τι παρὰ θεοῦ ἀγαθὸν Gregor., *pius episcopus. κατανάλισκε . . . ἑαδίως μανθάνειν*] Georgid. p. 52. κατανάλισκε . . . φιληκοῦταν] Orio. anth. II 4.
- Procop. ep. 142 p. 589 sq. Herch.
- § 19. ἡγοῦ τῶν ἀκονσμάτων . . . ἀθάνατον] ExcLaur. p. 201 n. 93. Georgid. p. 40. *) σοφία . . . ἀθάνατον] ExcVind. 61. ἀπολείπει τὰ Is. Georgid.: ἀπολείπεται τὰ ExcLaur., *ex ditto-graphia* / μόνον — ἀθάνατον Is.: μόνη — ἀθάνατος ExcLaur.: μόνη — ἀθάνατον ExcVind. Georgid. *)
- § 20. τῷ μὲν τρόπῳ . . . ἐντυγχάνειν] Georgid. p. 83. ἔστι δὲ φιλοπροσηγορίας . . . ἐντυγχάνειν] Greg. Cor. Rh. Gr. VII 1264 W. ἔστι δὲ φιλοπροσηγορίας . . . ἀπαντῶντας] Priscian. XVIII 278. γίνου Is.: γενεῦ Georgid., *cf. § 24.* / τῷ δὲ λόγῳ εὐπροσήγορος om. Georgid., *propter homoeoteleuton.* *) ἡδέως μὲν ἔχε . . . γενήσῃ] Gregor. Cor. Rh. Gr. VII 1235 W. Georgid. p. 40. Maxim. VI 548. ἡδέως μὲν ἔχε . . . τοῖς βελτίστοις] Ant. I 24 p. 29. χρῶ δὲ τοῖς Is. Gregor.: πλὴν χρῶ τοῖς Ant. / ἀπεχθήσῃ ci. Cobertus: ἀπεχθῆς ἔση Is. Gregor. Ant. Max. Georgid. τὰς ἐντεύξεις . . . ἀπάντων] Georgid. p. 82.

*) Sic dedi pro codicum inepto ἢ quod Boissonadius non curavit; ne futurum ἔση restituas, moneo etiam § 16, ubi omnes testes *συνειδήσεις* praebent, apud unum Georgidem *σύννοιδας* legi.

*) Initium sic habet: ἡγοῦ τὰ κατὰ τῶν μαθημάτων πολλὰ κτέ.

*) Aut *μόνον — ἀθάνατον* aut *μόνη — ἀθάνατος* aut *μόνον — ἀθάνατος*, *vix* autem *μόνη — ἀθάνατον* intellegi potest; tamen ex insana lectione ansam fortasse discrepantes lectiones explicandi eruemus: erat *μόνη* ambiguo illi *μόνον* superscriptum, quod mox genuinum sede movit ipsumque *ἀθάνατον* ut mutaretur effecit.

*) Hiatum transposito δὲ post *λόγῳ* (δ') leniter Blassius removit; audacissima coniectura ne nostro quidem loco Henkelius abstinuit (*τοῖς μὲν τρόποις . . . τοῖς δὲ λόγοις* proponens), qui omnino in tractandis oratoris verbis ratione subsidiisque utitur, quibus vel Aegyptum facili negotio ita recoquas ut mox ipse non iam sciat 'utrum sit albus an ater homo'.

- [I 20—23 τὰς ἐντεύξεις . . . πυκνάς] Schol. Eur. Med. 217 (BJ).
ἀπάντων Is.: ἀπάντων καλῶν Georgid. ¹⁾)
- § 21. γίμναζε σεαυτὸν . . . ὑπομένειν] Ant. I 12. Maxim.
XXXII 620. Flor. ap. Boiss. I p. 121. — resp. Procop. ep. 101
p. 571 Herch. — cf. Nili paraen. 102 (ap. Orell. l. c. I p. 334:
ὑπομονή).
γίμναζε: ἔθιζε Flor. Boiss. / ὅπως ἂν Is. Flor. Boiss.: ἵνα Ant.
Maxim. / δύνῃ ΓΖ: δυνήθης Flor. Boiss.: δύνωιο ε: δόξης Ant.
Maxim., cf. cap. II / ὑπομένειν: ὑποφέρειν Flor. Boiss.
ὑφ' ᾧ κρατεῖσθαι . . . ὑπομιμνήσκῃς] Stob. flor.
5,55.
ἐγκράτειαν ἄσκει . . . ἱπομιμνήσκῃς. Μᾶλλον]
Georgid p. 34. ²⁾)
ἄσκει πάντων Is.: ἄσκει Stob. ³⁾): ἄσκει τούτων Georgid. / ἔχῃς
πρὸς Is.: ἔχε πρὸς Georgid.: ἔχε εἰς Stob. / ὥσπερ ἂν πρὸς ἑαυτὸν
(ΓΕ Georgid.: σαυτὸν ε: σεαυτὸν Ζ) ἀμαρτάνοντα καὶ τοὺς ἄλ-
λους ἔχειν ἀξιώσεως Is. Georgid.: ἢ περὶ οὐ τοὺς ἄλλους ἔχειν ἀξι-
ώσεως Stob. ⁴⁾) / ποιητοῖς ΓΕΖ Georgid.: λυπηροῖς ε Stob. ⁵⁾) /
ἀτυχίας ἐπιβλέπῃς Is. Georgid.: ἐπιβλέπῃς ἀτυχίας Stob. / καὶ
σεαυτὸν ε Georgid.: καὶ αὐτὸν ΓΕ: καὶ σαυτὸν Ζ Stob., cf. exc.
ad § 14.
- § 22. μᾶλλον τήρει . . . παρεχομένους] Stob. flor. 41,10.
Maxim. XVII 584; cf. Anaxandrid. ap. Stob. flor. 41, 2,2.
μᾶλλον τήρει . . . παρακαταθήκας] ExcLaur. p.
202 n. 93.
δεῖ γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς . . . παρεχομένους] Maxim.
XXXII 622 (lemma Σωκράτους).
παρακαταθήκῃ] Cram. An. Par. IV 199,2.
μηδενὶ λέγε . . . ἀκούουσιν] Georgid. p. 59.
- § 23. ὄρκον ἐπακτὸν . . . φιλοχρημάτως ἔχειν] Stob.
flor. 27,11. Gnom. Byz. 73 (= Barr. 99) Ant. Mel. II 63 p.
129. Maxim. XXXIII 622; Mel. Aug. c. 14 n. 2.

¹⁾ Scholiorum 'ποιουμένων' tacite in 'ποιού πυκνάς' correxi.

²⁾ Eodem modo Georgides sententiae absolutae prave primam vocem sequentis enuntiati addidit § 38: unde efficitur eum ipsum Isocratem neque anthologium quoddam illis locis excerpssisse.

³⁾ πάντων non omittendum est, utpote ad quod melius appositiones κέρδους δερῆς ἡθονῆς λύπης tanquam ad vocem enumeranda praeoccupantem se applicent; Georgid. nihil probat.

⁴⁾ Verba fortasse ab ipso Stobaeo iam mutata forma excerpta a scribis etiam peius mulcata sunt.

⁵⁾ Hanc ad sententiam respicientes ii, quos Ant. I 70 p. 71 et Maxim. XVIII 590 (ἐκ τῶν Ἐπικτιῶτου καὶ Ἰσοκράτους) secuti sunt, dictum 'ὁ μεμνημένος τί ἐστὶν ἄνθρωπος ἐπ' οὐδενὶ τῶν συμβαινόντων δυσχεραίνει' (Gnom. Byz. 241 [= Barr. 236. Par. 85] Mel. Aug. c. 31 n. 31) inter Isocratea rettulerunt.

- [I 23—26 ὄρκον ἐπακτόν] *Harp. v. Zon; Lex. Vind. p. 58,4. 89,7. 93,6. σεαυτὸν Is.: σεαυτὸν Stob: εἰαυτὸν C Mel. Aug: ἕνεκα Ant.: ἕνεκεν Max Gnoml. Mel. Aug. Maxim.: μηδ. Ant. / φιλοχρημάτως ἔχειν Is. St Gnom. Mel. Aug., *homoeoteleuti* ;
- § 24. Μηδένα φίλον... τοιοῦτο 138). Mel. Aug. c. 11 n. 20. Geor ἔλπιζε . . . γέγονε] Ant. I 190,36 R. πρὶν ἂν ε Barr. Mel. Aug. Ge Is. Ant. Maxim.: ἐκέχρητο Barr. ρον' recte interpretanti plusquamper) τερον Γε Barr. Mel. Aug. Geor τοιοῦτον Is. Ant. Maxim.: τοιοῦτ Georgid., *apud quos non iam oios* ; βραδέως μὲν φίλος . . . p. 28. Georgid. p. 17. (Apostol. c Maxim. VI 548. γίγνον Is. Ant. Maxim. (Apost. Ars μήτε μετὰ βλάβης . . . π περὶ τῶν ῥητῶν . . . ἀνα
- § 25. IV 679 W. δοκίμαζε . . . κοινωνίας 140*) Ant. I 24 p. 28. Maxim. V. n. 22 Georgid. p. 25. ἀτυχίας — κοινωνίας: εὐτυχίας — ἀ τὸ μὲν γὰρ χρυσίον . . . Vind. βασανίζομεν Γ: δοκιμάζομεν ε, quod Vind. agnoscitur; cf. LXX Ecclesia χρυσός κτέ. οὕτως ἄριστα . . . βοηθῆ οὕτως ἄριστα . . . δεήσει οὕτως ἄριστα — χρήση Γ: οὕτω δ' ἀ app. ad IX 46 ὅπως δ': οὕτω δ' ἀ προσμένης ΓΕΖ Georgid.: περιμένη αυτοῖς ἐν Is.: αυτοῖς om. Georgid.
- § 26. ἀποδέχου . . . δυσχεραίν Suid. v. δυσχεραίνω). ἑταίρων Is.: ἐτέρων BA., cf. ΓΕ IV

1) Barrocciani lectionem explicare vix poss in archetypo legeret falsum εὐτυχίας verumque ἀ νωνίας aberrasse, cuius in sedem vox quamvis fals

- [I 26—27 πολλοὶ γὰρ ἀτυχοῦσιν . . . φθοροῦσιν] Gnom. Byz. 164 (= Barr. 152).
 πολλοὶ γὰρ . . . συνάχθονται] BA. 173,3 (cf. Suid. v. *συνάχθωμαι*).
 καλῶς δὲ . . . φθοροῦσιν] Mel. Aug. c. 11 n. 26.
 ἀτυχοῦσι μὲν EZ: ἀτυχοῦσιν Gnomologia: ἀτυχοῦσι μὲν τοῖς φίλοις Γ(?)ς, *superuacaneum ut in loco de amicis: ἀδικοῦσι μὲν BA., at oppositum non est δίκαια πράττειν, sed εὖ πρ.*
 τῶν ἀπόντων . . . ὀλιγορεῖν] Ant. I 24 p. 28 (εἰροσε τῶν pro τούτων).
- § 27. ἀγάπα . . . μετρίαν ἀπόλαυσιν] Stob. flor. 94,18 (Apost. c. I 27^s. Arsen. I 22); Gnom. Byz. 201 (= Barr. 120).
 ἀγάπα Is. Stob. (Apost. Ars.): Gnom. hic omittit ἀγάπα, addit ἀγάπησον ante ἀπόλαυσιν.
 καταφρόνει τῶν . . . ἐπιστάμενος] Stob. 92,12. Maxim. XII 569. Georgid. p. 52.
 σπουδαζόντων μὲν Γ¹): σπουδαζόντων ε Stob. Maxim. Georgid.
- § 28. πειρῶ τὸν πλοῦτον . . . δυναμένοις] Stob. 94,19. Georgid. p. 74.
 χρήματα καὶ κτήματα παρασκευάζειν· ἔστι δὲ Is. Georgid.: om. Stob., *propter homoeoteleuton / κεκτήσθαι δυναμένοις Stob., cf. exc. ad h. l.: κτᾶσθαι δυν. Is.: χρῆσθαι δυν. Georgid., ex antecedentibus repetitum.*
 τίμα τὴν ὑπάρχουσαν . . . βέλτιστα] Stob. flor. 94,20. Maxim. XII 573.
 τίμα τὴν ὑπάρχουσαν . . . βοηθῆσαι] Georgid. p. 83.
 τοῦ φίλω . . . βοηθῆσαι] Barr. 122 pars posterior.
 στέργε μὲν . . . βέλτιστα] Gnom. Byz. 206 (= Barr. 127).
 ἔνεκεν Γ Stob.: ἔνεκα ε Maxim. / μεγάλην ἐκτεῖσαι (—τίσαι libris, correpti) Is.: μεγάλην ἑαδίως ἐκτεῖσαι Stob. Maxim.²) / καὶ τοῦ φίλω Is. Stob.: καὶ τῷ φίλω Maxim.: καὶ φίλω Georgid. / δύνασθαι Is., etiam Gnom.: om. Stob. Georgid.³) / ἄλλον βίον Is.: ἄσθλον nunc

¹) Nihil apud scriptores Isocratea afferentes saepius invenitur quam omissio particulae μὲν.

²) Libenter ex Stobaeo ἑαδίως ἐκτεῖσαι legerim, quia librorum Isocrateorum lectio omnino ex insani hominis ratione profecta est, quippe qui propterea divitias congerere aveat, ut magnam multam solvere possit; ceterum ἑαδίως in libris Isocrateis facile intercudit (cf. Fuhr Rh. M. XXX 350); neque vero qui sententiam composuit Barr. 122 στέργε μὲν τὰ παρόντα, ζῆται δὲ τὰ βελτίω· μὴ διὰ φιλαργυρίαν ἀλλὰ διὰ τὸ δύνασθαι φίλω σπουδαίω βοθεῖν aliquid nos docet; nobis ratio sana videtur addito ἑαδίως.

³) Non is est finis congerendi divitias, ut solvas, sed ut, si quando fit occasio vel necessitas, facile possis pendere.

- [I 28—30 Stob.¹⁾ Maxim. / βελτίω Γς Stob.
 λοντα Maxim., cuius in marg. Ge.
 § 29. μηδενὶ συμφορὰν . . . ἄ
 (= Barr. 234. Mon. 140. Leid.
 Georgid. p. 60. Mel. Aug. c. 31 :
 p. 121. — *Syrian. Ven. Rhet. G.
 μηδενὶ . . . ὀνειδίσης] I
 ἀόριστον: ἀόριστον Georgid.⁴⁾
 τοὺς ἀγαθοὺς . . . ὀφείλ
 τοὺς ἀγαθοὺς εὖ ποιεῖ]
 καλὸς γὰρ θησαυρὸς . .
 n. 63; cf. Liban. ep. 728.
 κακοὺς εὖ ποιῶν . . . β
 Georgid. p. 51.
 ὁμοια πείση . . . σιτίζι
 v. σιτίζω).
 κακοὺς ΓΕΖ: κακοῖς Georgid. (an
 κοὺς ε, cf. p. 30 app. 2. / πείση I
 ad VIII 87 συνηδόμενοι.
 § 30. μίσει τοὺς . . . ἀδικοῦσιν
 Byz. 175 (= Barr. 158). Ant. I
 Mel. Aug. c. 24 n. 14. Georgid. :
 μίσει . . . ἐξ απατῶντας
 1235 W.

¹⁾ 'nunc' addidi; nam Stobaeus ΑΛΛΙΟΝ in ΑΛΗΛΙΟΝ corruptum est; corrige igitur Stob

²⁾ Nollem Blassius βελτίω, ΓςStob. Gnom. selero obsecutus sprevisset, qui (praef. p. XI haec lectio simili sono inter βέλτιστα et παρόντα milis sonus' satis validum sit telum ad percutionem ritatem, id unum specto utrum sententia servata necne; ex ea Demonius iubetur praesentia bona et adversaria reddat admonetur; ita inter se multivus opponuntur quam positivus et superlativus,

³⁾ cf. Schol. Thuc. I 28,2; Phil. arg. 6,60' Schol. Aristid. p. 666 D. οὐκ εἶπεν ἐγκαλεῖν ἀλλ' το τοῖς ἀπὸ τύχης συμβαίνουσιν ὡς Ἰσοκράτης, dum est.

⁴⁾ Georgides igitur Cobeto 'ἀόριστον' conie hic testis infringet quae Fuhrius (anim. p. 47; Rh.

⁵⁾ Initium priore loco hoc habet: καλοῖς εἰ cidisse statueris, vereor ut intellegas; an ποιεῖ? LXX Ecclesiastic. 12,1 εἰάν εὖ ποιῆς, γνώθι τίνας ἀγαθοὺς σου.

⁶⁾ Hic quoque initium deformavit: κολακεῖ

[180—32

πιστεύοντας Γ Gnom. Ant. Maxim. Mel. Aug. Georgid. Stob. Bv.: πιστεύοντας ε Stob. A, at cf. πιστευθέντες / ἀδικοῦσι Is. Stob. Ant. Maxim. Georgid. Mel. Aug.: μᾶλλον ἀδικοῦσι Gnomol.¹⁾ γίγνου πρὸς τοὺς . . . μὴ σεμνός] Greg. Cor. Rh. Gr. VII 1326 W.

§ 31. σεμνός Γε: σοβαρός Gregor.: σεμνός τε καὶ ὑπεροπτικός Z²⁾.
 ὁμιλητικὸς δ' ἔση . . . ἐπιπλήττων] Greg. Cor. Rh. Gr. VII 1326 W. Georgid. p. 64.³⁾
 μηδὲ πρὸς τὰς τᾶν . . . ἐπιπλήττων] *Hermog. π. μεθ. δειν. Rh. Gr. II 451 Sp.

ὁμιλητικὸς Is. Georgid.: προσηγορικὸς Gregor., interpretamentum ad vocem expulsum / πρὸς πάντα ε Georgid. Gregor.: πρὸς πάντας ΓΖ / φιλόδικος Γε Georgid.: φιλόδικος Z Gregor., falsum cf. Schanz ed. Plat. vol. VI praef., Bremi ad Isocr. I p. 199, Baier ad Isocr. IV 19 / μηδ' ἂν ἀδίκως ἐργιζόμενοι τυγχάνωσι Is. Gregor.: vv. om. Hermog. Georgid.⁴⁾

μηδὲ παρὰ τὰ γελοῖα . . . λυπηρόν] Ant. I 64. Maxim. LXIV 678. Flor. ap. Boiss. An. I p. 122; expressit Choric. frg. 14 Boiss.

τὸ γὰρ ἄκαιρον . . . λυπηρόν] ExcVind. n. 66.

παρὰ . . . παρὰ Γ Ant. Max. Chor.⁵⁾: περὶ . . . περὶ ε.

μηδὲ τὰς χάριτας . . . χαριζόμενος] cf. Gnom. Byz. 94 (= Barr. 61 pars prior. Par. 35).

§ 32. ἀθάνατα μὲν φρόνει . . . ἀπολαύειν] Gnom. Byz. 202 (= Barr. 121).

¹⁾ 'μᾶλλον' quod nudum sic non potest intellegi nonne geminum habuit? credo fuisse: ἀμφοτέροι γὰρ <μᾶλλον> πιστευθέντες τοὺς πιστεύοντας μᾶλλον ἀδικοῦσιν.

²⁾ σοβαρός et quae vox ex insequentibus petita est 'ὑπεροπτικός' nihil nisi interpretamenta ad ambiguum istud (cf. II 34 IX 44 et Orell. ad loc. nostr.) σεμνός sunt; alter scriba id quod commentandi erga superscriptum erat simpliciter pro interpretanda voce σεμνός recepit, alter glossam per τε καὶ voci explicandae coniunctam in textu posuit.

³⁾ Initium male sic mutat: ὁμιλητικὸς ἔσο μὴ δύσερις ὧν μηδὲ κτέ.; pro εἰκων habet ἐφηνυγάζων.

⁴⁾ Mihi longe praeplacet omissio verborum μηδ' ἂν — τυγχάνωσι, quam testis fide satis dignus suadet; accedit quod tertio hoc loco μηδὲ aliter accipiendum est atque prioribus; sententia autem stabit.

⁵⁾ Notatu dignum fuisse inter viros doctos, qui Choricium tractantes ignari loci Isocratis quod vulgata praebet 'περὶ-περὶ' conicerent; recte illorum sententiam Boissonadius quamvis falso παρὰ-παρὰ praepositiones interpretatus sprexit. — Ceterum Ant. et Maxim. imperativos induxerunt: μὴ-σπούδαζε-μηδὲ χαιρε. — Flor. Boiss. verba prorsus mutavit: ἐπὶ τοῖς σπουδαίοις πράγμασι μὴ γελοιάζε, ἵνα μὴ δόξης ἀπαιδευτος εἶναι· μηδὲ πάλιν ἐπὶ τοῖς γελοίοις σπούδαζε: ἀνοήτου γὰρ ἀμφοτέρα.

[I 33—35
§ 33.

ἡγοῦ τὴν παιδείαν . . . ἔχοντας] Georgid. p. 40.
οὗς ἂν βούλη . . . ψόγος] Gnom. Byz. 148 (= Barr.
139). Georgid. p. 64.

ἀρχὴ γὰρ . . . ψόγος] ExcVind. n. 67.

ποιήσασθαι φίλους Is. Gnom. Georgid.: φιλοποιήσασθαι ExcVind.,
et sequitur ἀγαθὸν / ἀπαγγελοῦντας cii. Cobet Hirschig: ἀπαγγέ-
λοντας omnes. / γὰρ φίλιας μὲν IZ: μὲν γὰρ φίλιας ε: φίλιας
ExcVind.

§ 34.

βουλευόμενος . . . διάγνωσιν] Georgid. p. 17.
Maxim. I 534¹⁾. Flor. Basil. p. 181 sq.

τὸ γὰρ ἀφανὲς . . . διάγνωσιν] ExcVind. 68. — *Max.
Planud. Rh. Gr. V 254 W. (*Anon. in Hermog στασ. Rh. Gr.
VII 177 W.)

ἡγοῦ κράτιστον . . . εὐβουλίαις] Georgid. p. 39.

τῶν θεῶν Is.: τοῦ Θεοῦ Georgid., Christianus / ἡμῶν αὐτῶν Is.:
αὐτῶν om. Georgid.

περὶ ὧν ἂν αἰσχύνῃ . . . ποιήσεις] Georgid. p. 74.

οὕτω γὰρ . . . ποιήσεις] Prisc. XVIII 158 et 185.

περὶ ὧν ἂν αἰσχύνῃ — βούλη IZ: περὶ ὧν ἂν αἰσχύνῃ — βούλει ε:
περὶ ὧν αἰσχύνει (-νῃ) — βούλει Georgid.²⁾ / ἐκεῖνων τε Is. Prisc.
188: om. τε Prisc. 185. Georgid. / γνώσιν IZ: γνώμην ε Georgid.:
διάνοιαν Prisc.³⁾

§ 35.

ὅταν ὑπὲρ τῶν σεαυτοῦ . . . ἀναμνησθῶμεν]
Georgid. p. 64.

ὅταν ὑπὲρ . . . ἀλλοτριῶν] Flor. ap. Boiss. An. I p. 121.

ὁ γὰρ κακῶς . . . ἀλλοτριῶν] ExcVind. n. 69. Suid.
vv. Ἰσοκράτης et φαῦλον 2. Ant. I 10 p. 12. Maxim. II 534.
(Apostol. c. XII 58^a. Arsen. XXXIX 7) Flor. Basil. p. 182.

ὅταν ὑπὲρ Γ Flor. Boiss.: ὅταν δὲ ὑπὲρ ε: ὅταν περὶ Georgid. /
τῶν σεαυτοῦ Ζε Georgid.: τῶν ἑαυτοῦ Flor. Boiss., *rectum*: σεαυτοῦ Γ:
συμβούλη χρῆσθαι IZ: συμβουλεύεσθαι ε Georgid. Flor. Boiss.:
βουλευέσθαι manuscr. apud Coraem ad h. l. (ed. vol. II p. 9) / πῶς
τὰ ἑαυτοῦ δῆμισηεν Is.: πῶς ὑπὲρ τῶν αὐτοῦ (ἑαυτ. Georg.) δῆμισηεν

¹⁾ Sententia apud hunc ante dictum nomine Isocratis notatum extat legi-
turque nunc: βουλευόμενοι παραδείγματα ποιοῦνται παρεληλυθότα κτέ.; sed haec
a Maxim. scripta non esse ratus ποιοῦνται, quod ex ποιοῦ τὰ natum, una cum muta-
tionibus ex mendo hoc uno illatis corrigo; cf. ad verba *Fuhr Rh. M. XXXIII 568*.

²⁾ Cum aut Urbinatem aut Georgidem sequi liceat, illum decet.

³⁾ Quanquam Spengel (ad *Varronem de l. l. p. 634*) 'διάνοιαν' praefer-
endum esse edixit Benselerumque aduentem nactus est, tamen γνώσιν prae-
tulerim; etenim non quid omnino amici sentiant (διάνοια) audiendum est, sed
quid de una certa re proposita iudicent; itaque cum scire necesse sit τί γνώ-
σκουσι περὶ πράγματός τινος, recte vocatur ὁ τι γινώσκουσι aut γνώσις aut γνώμη
h. e. 'iudicium'. — Urb. autem dum sequimur, ad Dinarch. I 87 respicimus, ubi
N γνώσων, ceteri libri γνώμην praebent.

- [I 35—39 *manuscr. apud Cor. l. c. Georgid.*: πῶς τὰ ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἐδιοίκησεν Flor. Boiss.¹⁾ / κακῶς: φαύλως Suid. solus / διανοηθεὶς περὶ Is. Ant. Maxim. ExcVind. Suid. Flor. Bas.: διανοηθεὶς ὑπὲρ Flor. Boiss. Georgid. / οἰκείων ΓΖ Ant. Maxim. Georgid. (Apostol. Arsen.) Florill. Boiss. et Basil: ἰδίων ε Suid. / βουλευέσεται Is. Ant. Maxim. ExcVind. Flor. Bas. Georgid. Suid: (βουλευέται Ars. Apost.): συμβουλευέσεται Flor. Boiss. / οὕτω δ' ἂν Is. Georgid.: οὕτως τὶ Flor. Boiss.; 'cf. § 25' / ἐπιμέλειαν ἔχομεν Is.: ἐπιμέλειαν ποιούμεθα Georgid.
- § 36. ὥσπερ γὰρ τὸν . . . θαναμάζειν] [Zosimi] vit. Isocr. p. 5^a 9 Turr. — Maxim. IX 560.
- § 37. εἰς ἀρχὴν κατασταθεὶς . . . ἀναθήσουσιν] Stob. flor. 46,21. Gnom. Byz. 81 (= Barr. 79). Maxim. IX 560.
μηδενὶ χροῦ πονηρῶ Is. Stob.: μηδενὶ ἀνδρὶ πονηρῶ χροῦ Max. Gnom. / γὰρ ἂν ἐκεῖνος: γὰρ ἐκεῖνος Z.
μηδενὶ πονηρῶ . . . βοηθῆς] Ant. I 49 p. 55. Maxim. XVI 581. Georgid p. 60. — cf. Nili paraen. n. 10 (Orelli op. sent. I 332).²⁾
οἷάπερ ἂν — βοηθῆς ε: οἷα ἂν βοηθῆς ΓΖΕ¹⁾: εἰ — βοηθεὶς Ant. Maxim. Georgid.
- § 38. παρασκευάζε . . . ἐπιείκειαν] Georgid. p. 74; cf. Theodorum apud Athen. III 122^b.
δύνασθαι ΓΖ: δυνάμενον ε Georgid. / τὸ ἴσον omnes, cf. cap. III cap. 1, c. / ἔχων ΓΖ Georgid.: ἔχειν ε.
τοσοῦτω γὰρ κρείττων . . . μεταλαβεῖν] Georgid. p. 84.
ὄσῳ Is.: om. Georgid., errore / τὸ δὲ vel τὰ δὲ Γ¹⁾: ἡ δὲ ε Georgid. / κάκεινων — μέτεσι Is.: κάκεινα — πρόσσειεν Georgid. / καὶ τοῖς φαύλοις ci. Coraes (ed. vol. II p. 10): καὶ om. Is. Georgid. / τούτου ΓΖ: ταύτης ε Georgid.
- § 39. μηδένα ζήλου . . . ὑπερέχουσιν. πάντων] Georgid. p. 35.
μηδένα ζήλου . . . ὑπερέχουσιν] Gnom. Byz. 203 (= Barr. 122).
μηδένα . . . ζημιωθέντας] Ant. I 35 p. 44. Mel. Aug. c. 10. n. 64.
οἱ γὰρ δίκαιοι . . . ὑπερέχουσιν] ExcVind. n. 70;

¹⁾ Vix recte pro *διώκησεν*, quanquam eiusdem verbi altera etiam forma inusitatum augmentum praebens extat apud BA. 88,18 *δεδιωκημένα Ἀντιφάνης Μηγαργύστη* (= Com. frg. III 84 M): et ibid. p. 1285 *διοικῶ ἐδιώκουν καὶ δειώκῃται καὶ διώκουν*. — Apud Antiphontem (I 31) ex *N* nunc *δεδιήγηται* legitur, quanquam in *A* extat *διήγηται*, quod oratoris esse credo; insequens *βεβοήθηται* pravum augmentum effecit accedente Byzantinorum dicendi usu (cf. GMeyer. Gr. Gr. p. 370.)

²⁾ Imitationem evincit vox *ἑπιηγόρεε*.

[I 39—44 cf. Porphyri. ad Marc. 24 p. 206,13 N. (Bywater); Wiener apophthegmensamml. p. 27 n. 156 (ed. Wachsmuth, Festschr. Heidelb. f. d. Phil.-Vers. 1882).

μηδένα ζήλον: ζήλον μηδένα Georgid. / ἀλλὰ μᾶλλον ἀποδέχου Is. Ant. Mel. Aug.: ἀποδέχου δὲ μᾶλλον Gnom. Georgid. / (ζημιωθέντας: ζῶντας Ant.) / εἰ μηδὲν et ἀλλ' οὐν Is. ExcVind.: om. Ant. Maxim. Mel. Aug. Georgid. Gnom. / ἐλπίζω γε. Is.: γε om. ceteri.

§ 40. πάντων μὲν ἐπιμελοῦ . . . σώματι] Exclaur. p. 201 n. 93.

πειρω . . . συμφέροντα] Georgid. p. 74.

τῷ σώματι μὲν ci. Blass: τῷ μὲν σώματι ΓΖ: τὸ μὲν σῶμα ε Georgid. / τῇ δὲ ψυχῇ ΓΖ: τὴν δὲ ψυχὴν ε Georgid. (excepto uno libro qui τῇ δὲ ψυχῇ).

§ 41. πᾶν ὅ τι ἂν . . . διανοίας] Gnom. Byz. 144 (=Barr. 177. Mon. 117. Leid. 111); Georgid. p. 64. Ant. II 70 p. 135. Maxim. XLVII 647. Mel. Aug. c. 23 n. 8. — hinc Choric. in Marc. or. II p. 113 Boiss.

ἐρεῖν ΓΖ Gnom. (om. Barr.) Georgid. Ant. Maxim. Mel. Aug.: λέγειν ε / πρότερον ἐπισκόπει: ἐπισκόπει πρότ. Barr.

*δύο ποιού . . . ἢ λέγειν] Stob. flor. 34,6. Georgid. p. 25. Maxim. XX 597. *Schol ad Hes. opp. 780. *Schol ad Hom. ap. Cram. Anecd. Paris. III 24.*

ποιῶν καιροῦς Is. Georgid. Maxim.: καιροῦς ποιῶν Stob. / οἷσα σαφῶς Is. Stob. Maxim.: σαφῶς om. Georgid. / οὐγῆς Is. Maxim. Georgid.: σιωπῆς Stob.

§ 42. νόμιζε μηδὲν . . . περίλυπος] Stob. flor. 105,52. Ant. I 70. Maxim. XVIII 589 (Apostol. c. XII 14^e. Arsen. XXXVII 34). Georgid. p. 62. — cf. Choric. epit. Proc. p. 17 Boiss.

τῶν ἀνθρωπίνων βέβαιον: τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων βέβαιον Georgid.

§ 43. μᾶλλον εὐλαβοῦ . . . ἀπένειμεν] Stob. flor. 51,28. τὸ μὲν γὰρ τελευτῆσαι . . . κατέκρινεν] BA. 152,31 (cf. Suid. s. v. κατακρίνω).

φοβεράν τοῖς μὲν φαύλοις Is.: τοῖς μὲν φαύλοις φοβεράν Stob. / ἐν τῷ ζῆν Is. StobGesn.mg.: ἐν τῷ βίῳ StobABv. / μάλιστα μὲν πειρω ζῆν κατὰ τὴν ἀσφάλειαν Is. StobBv.: om. StobA Trinc., propter homoeoteleuton / πάντων Is. BA. StobAB: πάντως Stobv. / τοῖς σπουδαίοις Is. StobAGesn.mg.: τῶν σπουδαιῶν StobBv.¹⁾ / ἡ φύσις ε Stob.: om. ΓΕ'Ζ, falso.

¹⁾ Postquam πάντων in πάντως abiit, alterum obiectum (genetivus) ad κατέκρινε desiderabatur; tum ut concinnum redderet sermonem scriba nescio quis ἴδιον τῶν σπουδαιῶν fecit; quo genetivo restituto alterum obiectum voci ἀπένειμεν quoque demptum erat; sed quo apud κατέκρινε carere possumus, non possumus eo apud ἀπένειμε.

- [I 45—52 ὡσπερ τῶν σιτίων κτέ.] cf. Nili paraen. n. 15 (ap. §. 45. Orell. l. c. I p. 322).
 τὸν γὰρ αὐτῶ . . . ἐπιτάττοντα] BA. 142,33 (cf. Suid. v. ἐπιτάσσω).
- § 46. μάλιστα δ' ἄν . . . ἀποδίδωσι] Stob. flor. 5,55.
 μάλιστα δ' ἄν Is. StobA: καὶ μάλιστα ἄν StobB: μάλιστα ἄν StobTrinc. / παροξυνθείης ε Stob.: παροξυνθείη Γ / ὀρέγεσθαι mg. Γ γρ E: ὀρεχθῆναι ε Stob. / ἡδονὰς ἐκ ΓZ Stob.: ἡδονὰς τὰς ἐκ ε / μάλιστα Is.: om. Stob.¹⁾ / παραπεπήγασι Is. StobGessn. mg.: πεπήγασι StobABv. / φιλοπονείν Is.: αἰὶ πονεῖν Stob., *interpretans*.
- § 50. εἰ δὲ δεῖ θνητὸν . . . (§ 51) καλοκαγαθίας] Greg. Cor. VII 1311 sq. W.
 Ζεὺς γὰρ . . . πιστεύουσι] Hermog. Rh. Gr. II 449 Sp.
 τοὺς φαύλους καὶ τοὺς σπουδαίους Is.: τοὺς σπουδαίους καὶ τοὺς φαύλους Gregor. / χρωμένους ε Gregor.: χρωμένους Γ.²⁾
- § 52. ὡσπερ γὰρ τὴν μέλιτταν . . . συλλέγειν] ExcLaur. 202 n. 93. Maxim. XVII 584; resp. Amphiloch. ep. ad. Seleuc. v. 37 sqq. (ap. Orell. opusc. sent. et mor. II p. 394).
 ὡσπερ γὰρ . . . παιδείας] Schol. ad Apoll. Rhod. I 881.
 βέλτεστα λαμβάνουσαν Γ: χρήσιμα λαμβαν. ε Maxim. ExcLaur. Amphiloch.³⁾: χρήσιμα συλλέγουσαν Schol. Apoll. / οὕτω δεῖ καὶ Γ ExcLaur. Maxim.: οὕτω δὴ καὶ Z: οὕτω δὲ καὶ Schol. Apoll.: οὕτω χρῆ καὶ ε.
 μόλις γὰρ ἄν . . . ἐπικρατήσειεν] BA. 143,1.
 ἐπικρατήσειεν Γε BA: κρατήσειεν Z.

¹⁾ Cum etiam ἐν τῶ 'ἐραθυμείν' insint ἡδοναὶ neque vero eae sinceræ, dicendum est eas ἐκ τῶν καλῶν 'maximé' sinceræ ad nos redundare; quod μάλιστα efficit.

²⁾ Blassio non adsentior qui χρωμένόν σ' scripsit; nam inde a § 49 Demonici omnino ratio non habita est: contra praecepta generalem in modum efferruntur, quibus quid subiectum sit ex § 52 'τοὺς παιδείας ὀρεγομένους' discimus, ita ut χρωμένους (ε Gregor.) verum videatur; scriba Urbinatis levissime peccavit I et Y inter se permiscens; Gregorii liber Urb. bonitate aequabat: cf. cap. II.

³⁾ Admodum dubitanter Amphilochii mentionem hic feci, quia erit fortasse qui contra dicat; en ipsa episcopi verba: τοῦτοις δ' ἅπασιν ἐμφορῶς ἐντύγχανε / σοφῶς ἅπασιν συλλέγων τὸ χρήσιμον . . . σοφῆς μελίττης ἔργον ἐκμιμούμενος, / ἢ τις ἐφ' ἅπασιν ἄνθεον καθιζάνει, / τρυγᾷ δ' ἐκάστου πανούφως τὸ χρήσιμον κτέ. — Adscribam tibi comparationis fontem, ut videas quam bene Demoniceae scriptor, dum poetarum copias compilare praecipit, hoc ipse suum praeceptum sequatur; est Simonides Ceus ap. Plut. de prof. in virt. c. 8: ὡσπερ γὰρ ἄνθεον ὁμιλεῖν ὁ Σιμωνίδης φησὶ τὴν μελίτταν ξανθὸν μέλι μηδομένην; cf. vv. sqq. et Bergk PLG.⁴ III p. 411 frg. 47.

II.

Πρὸς Νικοκλέα.

- § 2. *Τοὺς μὲν γὰρ ἰδιώτας . . .* (§ 4) *ὀμιλοῦσιν*] Stob.
 flor. 49,25.
μάλιστα Γ: καὶ *μάλιστα* ε Stob.¹⁾ / *καθ' ἐκάστην βουλευέσθαι τὴν*
ἡμέραν Stob.: *καθ' ἐκάστην τὴν ἡμέραν βουλευέσθαι* Γ, *at sequitur*
ἔπειθ': *καθ' ἐκάστην ἀγωνίζεσθαι τὴν ἡμ. ε*, cf. *exc. ad. h. l.* //
- § 3. *τοῖς τε φίλοις* Is. StobB: *τοῖς φίλοις* StobA: (*τοὺς φίλους* Stobv) /
- § 4. *καὶ τῶν ποιητῶν τινες* Γ Stob: *καὶ τινες τῶν ποιητῶν* ε // *ἀλλ' οὐς*
ἔδει παιδεύεσθαι μᾶλλον τῶν ἄλλων Γ: *οὐς παιδεύεσθαι μᾶλλον τῶν*
ἄλλων StobA: *ἀλλ' οὐς μᾶλλον ἔδει τῶν ἄλλων παιδεύεσθαι* ε
 Stobv.²⁾ / *ἐπειδὴν δ' εἰς* StobA: *ἐπειδὴν εἰς* Is. StobBv. / *κατα-*
σῶσι Γ: *κατασταθῶσι* ε Stob. / *οὐ πλησιάζουσι αὐτοῖς* Γ StobA:
αὐτοῖς οὐ πλησιάζουσι ε StobBv.³⁾
- § 15. *μελέτω σοι τοῦ πλήθους . . .* (§ 16) *ἀδικήσου-*
ταί] Ant. II 1.
- § 16. *διαμένουσιν* Is. Is^α: *παραμένουσιν* Ant. / *θεραπεύωσι* ΓA Is^α.
 Ant.: *θεραπεύωσιν* ε / *μήθ' ὑβρίζειν τὸν ὄχλον* ΓA Is^α: *μήτε*
τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ε Ant. / *ἀδικήσονται* ΓA: *ἀδικηθήσονται* ε
 Is^α. Ant.
- § 19. *οἴκει . . . πατρῷον οἶκον*] Schol. in Aeschin. I 30
 p. 15^a 26 Turr. (om. vv. τὴν πόλιν ὁμοίως ὠσπερ).
οἴκει Γ Schol: *διοἴκει* ε (*A om. hanc paragraphum*), cf. *Schol. l. c.*
(οἴκει) ἀντὶ τοῦ διοἴκει.

¹⁾ Res vix potest diiudicari; pro Stobaeo pugnat V 75 (οἱ Φίλιππον διαβάλλοντες) . . . ταχέως ἅπαντα τῷ λόγῳ καταστρεφόμενοι πολλοὺς πείθουσι, καὶ μάλιστα μὲν τοὺς τῶν αὐτῶν κακῶν ἐπιθυμοῦντας, ἔπειτα καὶ τοὺς . . . ἔτι δὲ τοὺς κτέ.; contra legitur in ep. 6, 2 ἀλλὰ γὰρ ἐμποδίζει με πολλὰ, μάλιστα μὲν τὸ μὴ δύνασθαι . . . ἔπειθ' ὅτι . . . πρὸς δὲ τούτοις κτέ.; aliter se res habet IV 91. 175, aliter II 17.52; non huc faciunt V 113. 119 IX 80, neque magis adferendi VI 41 X 31 ep. 6, 12.

²⁾ βουλευέσθαι rectum est; ἀγωνίζεσθαι (ε) ex § 11 nescio quis deprompsit, id quod Blassius adnotavit. Quod vero in StobTrinc. legitur 'κάλλιστα βουλευέσθαι τὴν ὥραν' lectori male attento debetur.

³⁾ Cum sententia sit 'βασιλεῖς καταθέστεροι παιδεύσειός εἰσιν ἢ ἄλλοι τινές, comparativus sedem suam ante ἔδει habet: ἀλλ' οὐς παιδεύεσθαι μᾶλλον ἔδει τῶν ἄλλων; de corruptelae origine cf. cap. II; de omisso ἀλλ' in StobA cf. excurs. ad h. l.

⁴⁾ Contra Blassium lectionem Γ StobA praetuli, quia negatio sententia icitur; peiorum codicum librariorum homoeoteleuti studium ut saepe hic quoque seduxit.

εὐδοκιμῆς . . . διαρκῆς] BA. 149,16.
ακὴν . . . μάλιστ' ἄν τις δύναιτο] Ant. II 1

πολιτῶν Is.: τῶν ἄλλων πολιτῶν Ant. / καὶ κτᾶσθαι καὶ σφίξεν
αὶ σφίξεν καὶ κτᾶσθαι Ant.: καὶ κτᾶσθαι καὶ διασφίξεν 5.

παντὸς . . . ὄρκου] Exclaur. p. 243 n. 18.
ον ἢ ΔΕ Δ^αΕ^α Θ^α: μᾶλλον om. (Γ?) 5 Exclaur. 1); cf.
: ad h. l.

εἰ μὲν . . . ἄμαρτανομένων] Stob. flor. 48,58.
νός μὲν φαίνου . . . ἄμαρτανομένων] Ant. II

ς μὲν Is. Ant.: καὶ δεινός μὲν Stob., at cf. ann. ad IX 46 ὅλος δ'.
ικός εἶναι . . . διανοίας] Gnom. Byz. 83 (= Barr.
42). Ant. II 1 p. 79. Maxim. IX 198 R. Mel. Aug.
50. (Apostol. c. III 97^d. Arsen. V 73).

αλόφρονας . . . ἐπιχειρῶσιν] Maxim. XII 569.
ε Γ Maxim.: εἶναι νόμιξε 5²) / τῶν καλῶν Γ: τῶν μετρίων 5
im.

ου μὴ . . . χρησαμένους] Ant. II 1 p. 79. Maxim.
(Apostol. c. VIII 34^m. Arsen. XXVII 52).

αρούση Is. Maxim. (Apost. Ars.): τοῖς παροῦσιν Ant.

λους κτῶ μὴ . . . διοικήσεις] Prisc. XVII 169.
flor. 48,28. *Maxim. VI 548.³)

ους κτῶ μὴ . . . ἀξίους ὄντας] Flor. ap. Boiss.
122.

Is. Stob: πολιτεῖαν Prisc.⁴)

ούτους . . . πράξωσιν] Stob. flor. 48,29 (om. Is.^α).

ιτούς ἡγοῦ . . . ἐπιτιμῶντας] Stob. flor. 48,30.
XLIII 639.

ιτούς ἡγοῦ . . . ἐπαινοῦντας] BA. 128,10.

ἡ ποιῆς Is.: ποιῆς ἢ λέγης BA. Stob.⁵) Maxim. / ἅπαν Is. Stob.:
τα BA.: πᾶν Maxim. / ἀλλὰ τοὺς τοῖς Is. Stob: τοὺς om. Maxim.

xcerptor omisit τοῦ / οὕτω / τῶν ante ἄλλον / scripsit ὡς

per ad testium fidem redeunt, ni aliae rationes certam quan-
t; hoc tenendum quocunq; loco testes alii aliam copulae
semper de interpolatione cogitare licere, velut: X 57 XI 24;
nem voco locos II 27 et III 16 (de quo vide quae cap. II diximus),
it εἶναι, id quod VIII 34 XI 21 ex Γ auctoritate deletum est.
st vv. φίλους κτῶ — ἀξίους ὄντας insertis tribus sententiis aliunde
ίλους κτῶ μὴ μεθ' ὧν ἡδιστον συνδιατρέψης ἀλλὰ μεθ' ὧν ἄριστα.
isiani codicis R scriptura TICIAITIANAIOKPNCEC eruere
DIKHCEC (= CAIC) i. e. πόλιν ἂν διοικήσεις; etiam
IKHCEC.

., cf. XII 235.

- [II 28—32 *δίδου παρρησίαν . . . συνδοκιμάσοντας*] Stob. flor. 48,31. Maxim. XXXI 619.
περὶ ὧν ἂν ἀμφιγοῆς Is. Stob.: *περὶ ὧν ἀμφιγοῖης* Maxim., *corruptus* / *συνδοκιμάσοντας* Is. Maxim.: *ἐπιδοκιμάζοντας* Stob., *verbum vix Graecum iam corr. Gessen. mg.*
- διόρα καὶ . . . ἔχουσιν*] Stob. flor. 48,32. Gnom. Byz. 174 (= Barr. 157). Ant. I 52 p. 58. Maxim. XI 565. Mel. Aug. c. 24 n. 13. (Apost. c. VI 4^a. Arsenius XVIII 62).
διόρα: δεῖ ὄραν Barr. (cf. § 29) / *πλέον οἱ πονηροὶ τῶν χρηστῶν ἔχουσιν*. Is. Stob. Ant. Maxim.: *πλέον (male πλεῖω Barr.) ἔχουσιν τῶν χρηστῶν οἱ πονηροὶ* Gnom.
- ἄκουε τοὺς λόγους . . . λέγουσιν*] Stob. flor. 48,33. (om. Is.^α).
τοὺς τε λέγοντας Γ Stob.: *τοὺς λέγοντας ε*, *falsum cf. Fuhr Rh. M. XXXIII 357.*
- § 29. *ταῖς αὐταῖς κόλαζε . . . ἔξαμαρτάνοντας*] Stob. flor. 48,34. Gnom. Byz. 146 (= Barr. 183).
ταῖς αὐταῖς κόλαζε ζημίαις Is. Stob.: *κολάζειν δεῖ ταῖς αὐτ. ζ*. Gnom. / *τοὺς ψευδῶς διαβάλλοντας Γ: τοὺς διαβάλλοντας ε* E^α Θ^α Stob.: *τοὺς ψευδῶς τι κατὰ τινος λέγοντας* Gnom., cf. *exc. ad I 16 / αἰσπερ Γ* Is.^α: *αἰσπερ ἂν ε: ὡσπερ* Gnom.
- ἄρχεσαντοῦ . . . πολιτῶν*] Stob. flor. 48,35.
ἦττον ἢ τῶν Γ A^α: *ἦττον ἢ καὶ τῶν ε* E^α Θ^α Stob.¹⁾ / *ἂν: ἰάνπερ Stobaei cod. Voss.²⁾ / δουλεύης: δουλεύσης idem cod., at sequitur κρατῆς.*
- § 30. *νόμιζε τῶν τιμῶν . . . θαναμάζουσιν*] Stob. flor. 48,36. (om. Is.^α).
- § 31. *μὴ τοὺς μὲν ἄλλους . . . ἄρχουσιν*] Stob. flor. 48,37.
πόλεως ὅλης ἦθος Is.: *πόλεως ἦθος ὅλης* StobBv.: *πόλεως ἦθος* Stob. ATrinc.³⁾
- § 32. *περὶ πλείονος . . . κτήσασθαι*] Stob. flor. 48,38.
δόξην μὲν . . . ὠνητῆ] BA. 180,14 (cf. Suid. v. ὠνητῆ) et 153,1.
δόξη Is. BA. utroque loco: *δόξης* Stob. / *μὲν χρήματα* Is. Stob.

¹⁾ καὶ Isocrates addere non solet: III 22. 49 IV 51 V 36. 121 VI 16. 92 VIII 51. 93. 112 X 34 XII 145. 178 XV 47. 190 [ep. 2, 7].

²⁾ ἰάν non Isocrateum (Bensel. ad Areop. p. 146—8); περ non tam crebre post ἦν vel ἂν apud Isocratem est, ut id addere contra optimos testes debeamus: V 95. 123 XII 37 XV 28. 142. 216 XVII 17 [ep. 7, 2].

³⁾ In archetypo igitur Stobaeensium non erat; quamobrem id non inter oratoris verba legi malo; namque et quam solet non tenet sedem (Bensel. ad Areop. p. 145) et inter eas vocolas est quas facile inculcabant (Bensel. l. c. p. 108); sententia omissio adiectivo optima erit (cf. III 57 VII 22).

- [II 32—36 BA. 180,14: *μὲν γὰρ κτήματα* BA. 153,1¹⁾ / *τοῖς γαίτοις* s Stob.: *γαίτοις* ΓΙε.^{α.2)}
τρυφα . . . (§ 35, *βουλευσίη*) om. Is.^{α.}
τρυφα μὲν . . . *ἐπιτηδεύμασιν*] BA. 153,3 (cf. Prisc. XVIII 230; Suid. v. *καρτερεῖν*).
τρυφα μὲν . . . *ζόσμοις*] BA. 176.6.
βασιλεύοντας Γ: *βασιλίας* s BA.³⁾ / *ἐσθῆς* s BA.: *ἐσθῆστον* Γ.
- § 33. *κράτιστον μὲν γὰρ* . . . *ἔνεισιν*] Stob. flor. 48,39.
κράτιστον μὲν γὰρ . . . *τυγχάνειν*] Suid. v. *ἀκμή*.
 Bachm. An. Gr. I 54,26 II 351,3. 381,25.
κράτιστον μὲν γὰρ τῆς Γ: *κράτιστον μὲν τῆς* s Suid. An.⁴⁾ / *τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν*: *τῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν ἀκμῆς* An. p. 351 et 381 / *αἰροῦ καὶ μὴ πλεονάζειν* Is.: *αἰροῦ μᾶλλον ἢ πλεονάζειν* Stob., *male propter insequens μᾶλλον ἢ* : *ἐπερολαῖς ἔνεισιν* Γ: *ἐπερολαῖς ἰσχύουσι* s: *ἐπεροχαῖς ἰσχύουσι* Stob.
- § 35. *ὅ τι ἂν ἀκριβῶσαι* . . . *ποιήσῃ*] Stob. flor. 48,40.
ἀκριβῶσαι βουληθῆς Γ StobA.: *εἰδέναι βουληθῆς* StobB: *ἀκριβῶς εἰδέναι βούλη* (-ei libri) s StobGesn.pg.⁵⁾ / *μέτιθε* s Stob: *μετατίθει* Γ / *γυμνάζεσθαι δύνασθαι* σε Is: *γυμνάζεσθαι ἄμεινόν σε* Stob., *cum hiatus*.
θεώρει τὰ γιγνόμενα . . . *βουλευσίη*] Stob. flor. 48,41.
μνημονεύης: *μνημονεύσης* StobA / *περὶ τῶν* Γ StobA: *καὶ περὶ τῶν* s StobBo.
- § 36. *βούλου* . . . *καταλιπεῖν*] Ant. I 7. *Gnom. Byz. 88 (= Barr. 82. Leid. 48. Mon. 48). Flor. Basil. p. 181.
τὰς εἰκόνας τῆς ἀρετῆς Is. Gnom.: *τὰς τῆς ἀρετῆς εἰκόνας* Basil. Ant., *falsum*.

¹⁾ *δόξης* Stobaeus ex dicendi usu aliquanto recentiore scripsit, seductus fortasse opposita voce *κημάτων*. — γὰρ κτήματα (BA.) nescio an ex κτήματα natum sit, quanquam non nego aliam facile rationem suadere locos XV 124 *κημάτων* ΓΔ: *κημάτων* ΘΓεorr., *recte*; ep. 8, 3 *κημάτων* Γ: *κημάτων* s, *falsum*; I 19 *κημάτων* s: *κημάτων* ΓΖ; cf. I 28.

²⁾ Articulum ut recipiamus cogimur locis [I 1. 48] III 43 IV 48 VI 102 IX 43 XII 71. 198 XVI 33 ep. 2, 10; itaque etiam I 29, cuius orationis auctor Isocrateum sermonem sine dubio imitatus est, ex s *τούς κακούς* reponendum est. — Si substantivum adicitur articulus deesse potest: X 43 *φαιλοῖς ἀνθρώποις*, sin ad certum quoddam iam antea notatum genus respicitur, addendus.

³⁾ cf. II 11 III 29 XV 67; idem est XV 175 *συκοφάντας* ΓΔ: *συκοφαντοῦντας* s et VII 61 *ἀρχῶν* s: *ἀρχόντων* ΓΕ.

⁴⁾ Ex Suida tres loci Bachmanniani corrigendi sunt: *κράτιστο(ν) μὲν κτ.*

⁵⁾ *εἰδέναι*, ad explicandum *ἀκριβῶσαι* (cf. XII 177) additum in StobB, eius sedem, cuius gratia adscriptum erat, occupavit; in s autem ita in textum receptum est, ut adverbium e verbo fieret et aoristus *βουληθῆς* in praesens, quia non iam *ἀκριβῶσαι* sed *εἰδέναι* legebatur, mutaretur (*βούλη*).

- [II 36—53 ἦν δ' ἀναγκασθῆναι
 p. 494 D. (= p. 168 F)
 αἰροῦ τε θνάναι
 τε θνάναι καλῶς E^a Θ^a;
- § 37. μὴ περιίδῃς . . .
 XVIII 266).
 ἀλλ' ἐπειδὴ . . .
 in not.; cf. Prisc. XVIII
 ἐπειδὴ θνητοῦ Γ Is.⁴
- § 38. ἄτ' ἄν . . . ἐπιτ
 (Apostol. c. I 4^a. Arsen.
 ἄτ' ἄν Is.: ἄ ἄν Ant.
 Ant. Maxim. (Apost. A
 ὦν τὰς δόξας . . .
 80. Leid. 47, Mon. 47.]
 τὰς δόξας: *gloriam* A
 τὰς πράξεις Is.: τοῦτω
 τὰς ἀμώμους πράξεις B
- § 43. Θεόγνιδος] *Harj
 § 49. οἷς ὄρωσι . . . χι
 μάλιστα Γ (cf. X 6): ο
- § 52. χρεὶ τοίνυν . . . ἰ
 § 53. τοὺς δὲ νοῦν . . .
 ὄραν πλέον τι Is.: ὄραν τι
 ann. VIII 87 ουνηθόμεν
 καὶ fecit?
- σύμβουλος ἀγαθ
 10 p. 12 (*annectit statim*
 ἀπάντων τῶν κτημάτων

¹) Sententia ubique in tragoediis Euripideum (Iph. Aul. 1252) adscriban fert; poeta enim Iphigeniam rebus in posset facere: καλῶς ζῆν κρείσσον ἢ κα sententiae illudens.

²) Itaque auctor BA. non idem νατον δὲ ψυχῆς κτέ.

³) Etenim Wachsmuthius testibus (cf. Boiss. anecd. Gr. I p. 108 n. 1); s. Bibl. Venet. I p. 44). — Variis lectioni τούτων καὶ τὰς ἀγαθὰς πράξεις gnom.

III.

Νικοκλής ἢ Κύπριοι.

ἄν . . . διακειμένων] BA. 165,3.

οὐν Is.: ἡδέως δ' ἄν BA.¹⁾

ὄκ αἰσθάνονται . . . ἔχοντες] BA. 134,29.

ται ε BA.: αἰσθονται Γ.

λέγειν . . . ποιούμεθα] Ant. I 10 p. 12; cf. II 53.

ἐν οὐν ἕτερον . . . πρὸς ὑμᾶς] *Argum. in Isocr.

Is Γ: ἕτερον λόγον ὡς ε arg., cum glossemate.

μὲν οὐν τῶν πολιτειῶν . . . ἐκάστους] Stob.

εινότατον μὲν εἶναι Is.: δεινότατον μὲν εἶναι Stob.²⁾ / διορί-
: διορθώσασθαι Stob.³⁾ / ἐκάστους Is.: om. Stob., *errore
vocem praeteritidens.*

ν τοίνυν . . . τοιοῦτόν ἐστιν] Stob. flor. 47,9.

τερος ἑτέρου Is.: ἕτερος ἑτέρου μηδὲν Stob. / δεύτερον . . .

ἕτταρτον τοῖς ἄλλοις ε, recte: δεύτερον . . . τρίτον τέταρτον

ἄλλοις StobBGessn.mg.: δευτέρῳ . . . τρίτῳ τετάρτῳ καὶ

λοῖς Γ StobAv., cf. exc. ad h. l. / τῷ μετ' ἐκείνον Γε, recte:

ἐκείνον StobAB: τῷ μετ' ἐκείνο Stobv. et Trinc. (*nisi quod
label*).

ἐν δὴ διορᾶν . . . ὁποῖός τις ἐστίν] Stob.

δὴ Is.: καὶ μὴν εἰ δεῖ Stob.⁴⁾ / δέξαιτο Γ: εὔξαιτο ε Stob.⁵⁾

μὴν καὶ . . . ἀρέσκειν] Stob. flor. 47,11.

Γ StobA: δικαίως καὶ δικαιότερον ε StobBGessn.mg.⁶⁾ /

ib Γ recedamus: VIII 37; contra δὲ extat VI 88 XV 97,
ungit XV 224 in loco satis suspectae fidei.

ὁκεῖν omittit, antea *περὶ τὰς μὲν οὐν πολιτείας* dicendum est?

'recte statuere de aliqua re' glossema ad *διορίσθαι* est;

usquam inuenio; *περὶ τίνος* legitur Dem IX 6, quae con-

quod nemini commentandi studium movit miror; Σ autem

im. — *διορθοῦσθαι* 'emendare' apud nostrum legitur IV 181.

i, nisi in insequentibus verbis vel *τὰς τυραννίδας εὐφρε-*

νήσειαν vel simile quid restituis, vereor ut intellegatur. δὴ
locum adfecit.

tum ad *δέχεσθαι*, cuius de usu cf. VI 67 VII 5 VIII 93

emoratu dignum HWolfium VII 5 pro *δέξαιτο* coniecisse

Areop. p. 109).

fius; codices, quos Augerus adhibuit, καὶ δικαιότερον habuisse

d. vol. II p. 25), primus Langius verba eiecit (Coraes l. c.).

- [III 16-22 *εἶναι κρίνομεν StobA.:* *εἶναι κρίνομεν Γ: κρίνομεν ε StobB¹⁾ /*
πολλαῖς καὶ παντοδαπαῖς διανοίαις Γ Stob.: *πολλαῖς διανοίαις καὶ*
παντοδ. ε.
- § 17. οἱ μὲν τοίνυν . . . (§ 18) προσέχουσιν] Stob. flor.
 47,12.
 οἱ δ' αὖτε τοῖς αὐτοῖς ἐπιστατοῦντες] BA. 143,6
 (cf. Prisc. XVIII 213).
 δ' αὖτε τοῖς αὐτοῖς Is. Stob.: δὲ τοῖς αὖτε αὐτοῖς BA., cum *hiatu* / ἀλλὰ
 ταῖς γ' Is.: ἀλλὰ ταῖς Stob.
- § 18. ἔπειθ' οἷ μὲν . . . γίγνεσθαι] Stob. flor. 47,13.
 πάντα δεῖ Γ Stob.: δεῖ πάντα ε.
 πρὸς δὲ τούτοις . . . πράττουσιν] Stob. flor. 47,14.
 φιλοτιμίας Is.: φιλονεικίας Stob.²⁾ / πάντων Γ: ἡ περὶ πάντων
 StobA Trinc.: περὶ ἀπάντων ε Stob., cf. *exc. ad h. l.*
- § 19. ἔπειθ' οἷ μὲν . . . εὐνοίας ἔχουσιν] Stob. flor. 47,15.
 ὑπερῖξουσιν Γ: ὑπερῶσιν ε Stob.³⁾ // οἷ μὲν δυσμενῶς ΓE StobA
 Trinc.: οἷ μὲν πρὸς ἀλλήλους δυσμενῶς ε Stob.⁴⁾ / λάβουσιν Γ
 λαμβάνουσιν ε Stob. / ἅπαντα τὸν χρόνον Is. StobA.: πάντα τὸν
 χρόνον StobB, cf. *FuhrRh. M. XXXIII p. 330* / εὐνοίας ἔχουσιν Γ
 StobA Trinc.: εὐνοίας ὁμοίως ἔχουσιν ε StobB,
- § 21. τὸ δὲ μέγιστον . . . ἐπισταμένους] Stob. flor. 47,16.⁵⁾
 τὸ δὲ μέγιστον Γ StobA.: τὸ δὲ μέγιστον πάντων ε StobB,
falsum cf. *Ljungdahl, de transeundi gen. etc. p. 36.*
- § 22. οὐ μόνον δ' ἐν . . . πιστεύσειεν] Stob. flor. 47,17.
 δ' ε Stob.: om. Γ, male. / κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην Γ StobA Trinc.:

¹⁾ De lectionum origine cf. cap. II; in hunc igitur locum quae p. 28 ann. 2 dedi non faciunt.

²⁾ Non recte Blassius Stobaei lectionem mihi videtur probasse; nam in Panegyrici § 19, quem ad locum v. d. nos revocat, cum de inimicitiiis inter civitates Graecas actis dicit, bene *φιλονεικίας* se habent; nostro vero loco ubi de hominibus qui honores (*τιμᾶς*) capessere certant (*φιλότιμοι*) agit, probe *φιλοτιμίας* legi duco; cui illud *σφᾶς αὐτοῦς* optime quadrat, cum non solum *φιλονεικίας* et *φιλοτιμίας* saepius coniungantur, sed etiam insequentia verba nostrum locum hanc in sententiam commententur.

³⁾ *ὑπερῖξουσιν* in *ὑπερῶσιν* corruptum ut: IV 164 *ὑπερῖξουσιν ΓE: ὑπερῆσαντες ε*; contra IX 73 *ὑπερῖξω*, quia praesens legitur, etiam ε servavit: si verba *τουσῶτον τῆς ἀκμῆς ὑπερῶν* in oratione legerentur, non dubitarem *ὑπερῖξουσιν* rescribere: nunc in ep. 6, 4 extantes corrigere cunctor, haud nescius rasurae, in qua in Γ vocis q. e. *ὑπερῶν* litera ω posita est.

⁴⁾ *πρὸς ἀλλήλους* ut interpretamentum, quod hic sensu caret, ex antecedentibus (§ 18 *πρὸς σφᾶς αὐτοῦς φιλοτιμίας*) huic loco adscriptum, postea oratoris verba ipsa maculavit; at ex insequentibus obiectum repetendum est.

⁵⁾ Verba *οἷ δὲ τούτῳ . . . ἐπισταμένους* propter homoeceteuton in StobA Trinc. omissa sunt; fortasse iam in archetypo Stobaeensium deerant quae B ex ipso Isocrate replevit; cf. III 60.

- [III 22-60 καθ' ἡμέραν ἐνάσθην Stobv.: καθ' ἡμέραν ε, cf. *ecc. ad II 2 / φθῆ-
ναι* ci. Cor.: φθῆραι Is. Stob.
- § 36. ὥστ' ἐξ οὗ . . . γυναικὸς] BA. 169,1 (cf. Suid. v. *πλησιαίω*).
- § 44. χρῆ δὲ δοκιμάζειν . . . ἡλικίας] Orio. anth. VII 14.
ταῖς ἰδίαις ταῖς ἀνάταις Or.: ταῖς αὐταῖς ἰδίαις Is. / δ' ἐγκράτειαν
Γ: δὲ καρτερίαν ε Or., *interpretamentum*.
- § 50. τοὺς χρηματισμοὺς . . . ποιοῦντας] Stob. flor. 94,14.
ἔχει Γcorr. ε Stob.: ἔχεν Γ¹ / ἐν καιρῷ Is. Stobv.: κλήρω ἢ (εὐ Α)
ἐν καιρῷ StobAB.¹) / ὠφελεῖ Γ Stob.: ἀφελήσει ε.
- § 52. μηδὲν ἀποκρύπτεισθε . . . γίγνεσθαι] Stob. flor.
24,10.
- § 55. μὴ μόνον τὰς φύσεις . . . ἡναγκάσθησαν] Stob.
flor. 47,18.
μὴ μόνον τὰς φύσεις αἰτίας Is.: μὴ μόνον δὲ τὰς φύσεις αὐτὰς
Stob.²) / πέρους ε Stob.: πρᾶσιέρους ΓΕ / τρόπον τὸν Γ Stob.:
τὸν om. ε / τὴν τῶν ἀρχομένων κακίαν Is.: τὴν κακίαν τὴν τῶν
ἀρχομένων Stob.
- § 58. ἀθύμως] Pollux II 230.³)
- § 59. ζηλοῦτε μὴ . . . διαγαγεῖν] Stob. flor. 24,16 (Apostol.
c. VIII 34^a. Arsen. XXVII 41).
τοιαύτης ψυχῆς Is.: τῆς τοιαύτης ψυχῆς Stob. / ἦδιστ' ἂν τις Γ
Stob.: ἦδιον ἂν τις ε / δύνατο τὸν βίον Γ Stob.: τὸν βίον δυν. ε.
μὴ τὴν κακίαν . . . αὐτῶν εἶναι] Stob. flor. 1,41.
κακίαν οἴεσθε δύνασθαι μὲν πλείω τῆς ἀρετῆς ὠφελεῖν τὸ δ' Γ:
κακίαν δύνασθαι μὲν πλείον τῆς ἀρετῆς ὠφελεῖν νομίζετε τὸ δ' ε:
κακίαν οἴεσθε μᾶλλον τῆς ἀρετῆς ὠφελεῖν τὸ δ' Stob.⁴) / ἕκαστον
Γ StobB: ἕκαστα ε StobAv.
- § 60. μὴ φθονεῖτε . . . προέχουσιν] Stob. flor. 38,40.

¹) Lectio memorabilis: cum in Stobaei libro nescio quo ex *ΚΑΙΡΩΙ* factum esset *ΚΑΙΡΩΙ*, per literae ἦ sequioris aetatis pronunciationem tandem evasit *ΚΑΗΡΩΙ*, cuius gratia ἐν abiciebatur; tum corrector ἦ ἐν καιρῷ ex libro hic incorrupto superscripsit, quod scriba aliquis post κληρῷ inseruit.

²) δὲ falsum, cf. ann. ad IX 46 ὄλωσ δ'; — αἰτίας Stobaeo ipsi restituendum est, quod nunc apud eum legitur 'αὐτὰς' librariorum mendam dudum expellendum.

³) Huc rettuli glossam; possis etiam ad IV 44. 93. XVIII 60 (ἀθνημοτέρως IV 116) adscribere; adiectivum non est in orationibus; extat ep. 4,8. Addo praeter hoc in epistulis solis legi: ἀλόγιστος 2,9 (ἀλογιωτός II 29 VIII 30 XII 5.), στρατιωτικὸς 2,9 (στρατιωτικῶς VII 7 XII 79), παράνομος 6,12 (παρᾶνόμος XII 206); permulta adverbia in sermone Attico obvia sunt, quorum adiectivis optimi scriptores uti sunt veriti.

⁴) Ex lectione Stobaei deesset oppositum vocibus τὸ δ' ὄνομα; in ε imperativus inepto loco; ceterum cf. cap. II.

- ἀμιλλᾶσθε καὶ πειρᾶσθε Is.: καὶ πειρᾶσθε om. Stob.
oteleuton¹⁾ / ἐξισουῦσθαι s Stob.: ἀξιοῦσθαι Γ, cf. I
§ 61. ᾧ πάσχοντες... μὴ ποιεῖτε] Stob. flor.
V 545 (lemma: Σωκράτους. — Apost. III 63°. .
ὑφ' ἐτέρων Is. Stob.: παρ' ἐτέροις Maxim. / τοῖς
Maxim.: τοὺς ἄλλους Ecarr.; *dativus fortasse ferri*
A. Gr. II p. 277 ann. 6); *at sequioris aetatis est*
Tob. 4,15 καὶ ὁ μισαῖς μηδενὶ ποιήσης.

IV.

Πανηγυρικός.

- § 1. Πολλάκις ἐθαύμασα κτέ.] resp. Arist
(Quint. III 8, 9). — Schol. Hom. A 226 p. 3
Eustat. ad Il. 866,40).
πολλάκις... ἠξίωσαν] *Marcell. in Schc
Rh. Gr. IV 193 W.
πολλάκις... καταστησάντων] Alexan
Gr. III 28 Sp. — Demetr. π. ἐρμ. Rh. Gr. III
§ 4. προκρίνας... λόγων] Prisc. XVIII 28
§ 8. ἐπειδὴ δ' οἱ λόγοι... ἀρχαίως εἶπ
π. ὕψ. 38,2; resp. Joh. Sicel. in Hermog. Rh. Gr.
459. W.
τά τε παλαιὰ... εἰπεῖν] Harp. v.
Suid. Zon. Lex. Vind. 29,4; cf. Et. M. 151,5);
ep. XXX 9 p. 631 Herch.
καινῶς] Harp. s. v. (ep. v. καινός. Phot.
περιθεῖναι Γ [Long.]: προσθεῖναι s / τά τε παλαιὰ
τά παλαιὰ ceteri / διελθεῖν Γ Harp. [Long.]: διεξεί
μένων Is.: γενομένων Harp.
§ 11. καίτοι τινὲς... ἔχουσι] Schol. Ald. in
Orell. Antid. p. 137.

¹⁾ Notandum est Stobv. correctorem expertum esse, qui quod omisso eo ex quo pendet verbo (πειρᾶσθε) ineptit, scripsit ut ut daret: ἀλλ' ἀμιλλᾶσθε χρηστὸς ὑμᾶς αὐτοὺς παρέχοντες καὶ προίχουσι.

²⁾ Quamvis diligenter Martinus Urbinatis copias excusserit, locos reliquit quibus quid liber optimus praebeat nos non docuit; in paragraphus est, ubi Γ sec. Bk. ταύτην habet; Martinus ad τοιαῖα tionis, ad quam contulit librum, nihil adnotat: quid habet Γ sec. Bk. δὲ τε, Martinus ad Blassii δ' εἶτι nihil; quid porro p. 73 ελλησιν hic ἔλλειψιν notat, quae ad unum Ἐλλησιν spectant; num t denique καὶ πανταχοῦ p. 47,8 iam Reinhardus (ed. p. 169) monu Martinus vitasset, si Blassii praefationem criticam plus curasset.

- [IV 11-54 ὡσπερ ὁμοίως . . . , ἐπιδεικτικῶς] *ibid.* p. 137.
 ὁμοίως δῖον Is.: δῖον ὁμοίως Schol. / ἀφελῶς Schol. ci. Valk.:
 ἀσφαλῶς Is.
- § 15. περιὶ μὲν οὖν τῶν ἰδίων κτέ.] resp. Schol. (B) Hom. I 63.
- § 16. τῶν γὰρ Ἑλλήνων . . . Λακεδαιμονίοις εἰσίν] Prisc. XVIII 300 (cf. Hertzium ad h. l.).
 ὑφ' ἡμῖν Γ Prisc.: ἐφ' ἡμῖν ε, cf. Cobet. v. l. p. 214².
- § 17. τῶ πόλῃ] Schol. rec. in Soph. El. 977.
 τῷ τούτῳ πόλει Γ¹: τῷ τούτῳ πόλει Γ²: τῷ πόλει τούτῳ E Schol. (?):
 τὰς πόλεις ταύτας ε. ¹)
- § 19. ἵνα προῖργου τι γένηται] Phot. v. προῖργου (Suid. Bachm. An. Gr. I 353,5; cf. Hes. s. v.).
- § 28. Δήμητρος . . . χώραν] Menand. Rh. Gr. III 339 Sp.
 — Anon. Schol. in Herm. π. ἰδ. Rh. Gr. VII 922. 926. W.
 ἀφικομένης Γ Menand. Schol.: ἀφικνουμένης ε / χώραν Γ¹: χώραν ἡμῶν Γ² Es Menand. Schol. (πόλιν ἤ. Schol. p. 926).
 ἧς οἱ μετασχόντες . . . ἔχουσιν] resp. Schol. Aristid. p. 314 D.
- § 35. ἀμφοτέρους δὲ καὶ . . . (§ 36) ἐπόρισαν] *Aristot. rh. III 9.
- § 36. ἀλλ' εἰς τὴν ὑφ' ἡμῶν . . . ἰόντας] resp. Schol. Aristid. p. 91 D. ²)
- § 41. ὥστε καὶ τοῖς χρημάτων . . . ἐπιθυμοῦσιν] Arist. rh. III 9.
 καὶ τοῖς χρημάτων . . . ἀρμόττειν] BA. 125,13 (cf. Suid. s. v. ἀρμόσσω).
 ἀπολαῦσαι Is. Arist.: ἀπολαύειν AB.
- § 43. τῶν τοίνυν . . . ἐπαινουμένων] Menand. Rh. Gr. III 366 Sp.
- § 45. φιλίας εὐρεῖν . . . ἐντυχεῖν] BA. 137,10.
- § 48. πολλάκις ἐν αὐταῖς . . . κατορθοῦν] *Arist. rh. III 9.
- § 50. ἀπολέλοιπεν] cf. XII 41.
- § 52. καὶ τοῖς ἀδικουμένοις . . . ἐπαμύνουσαν] BA. 125,18 (Suid. s. v. ἐπαμύνα).
- § 54. γνοιή δ' ἂν τις καὶ τὸν τρόπον κτέ.] resp. Schol. Aristid. p. 70 D.; cf. VI 17.

¹) Scholion est: εὐρηται δὲ παρ' Ἰσοκράτει καὶ ἄλλοις 'τῷ πόλει' καὶ 'τοῖν πόλειον', quod possis etiam ad VIII 116 XII 156. 157. referre. — cf. Martin, le manuscrit etc. p. 26—28.— Formas quas ille vir ex Boeckhii sententia pro duobus affert — σκελε et ζευγε (CJG. 150 A 24 B 26) — Riemannus nunc pluralitas esse contendit (σκέλη, ζεύγη pro Boeckhianis σκέλει, ζεύγε: Rev. phil. V 165).

²) Scholion est: 'καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ εἶπεν· εἰς ἣν ἐτοιμῶς οἱ ἄλλοι πάντες ἀπέμισαν ἀπηλλαγμένοι πόνου πολλοῦ', quod non spero fore qui me non recte huc rettulisse dicant.

- [IV 54-78 ἡλθον οἱ θ' . . . (§ 55) δεδυστυχηκῶς] Theo prog. Rh. Gr. II 92 Sp.
 τῆς ἐπὶ Θήβας δεδυστυχηκῶς. GE Theo: δεδυστυχηκῶς τῆς ἐπὶ Θήβας ε Is.^α.
- § 55. Καδμείῳ] *Harp. v. Καδμεία (ep. Phot. Suid.; cf. BA. 270,19).¹⁾
- § 58. Πελοποννησίων . . . ἐνίκησαν] BA. 142,1; cf. ann. ad VIII 78 συνηδόμενοι.
- § 63. οὐ δὴ που . . . αὐτοχθόνων] BA. 148,1.
- § 66. ἐπὶ δὲ μεγίστων . . . διελθεῖν] Prisc. XVIII 245. μεγίστων Is. ε^α Prisc.: μεγίστων στάς E^α A^α) / πρότερον Γ Prisc.: πρότερον διήλθον E^α Is.^α
- § 68. ἔτι γὰρ ταπεινῆς . . . χρόνον] Theo prog. Rh. Gr. II 92 sq. Sp.
- § 72. εὐθύς μὲν τῶν ἀριστείων . . . ἔλαβον] Arist. rh. III 9.
 πολλῶ Is.: πολὺ Arist., cf. ecc. ad XIX 48 part. poster. / τὴν ἀρχὴν τῆς θαλάττης GE Arist.: τῆς θαλάττης τὴν ἀρχὴν ε / ἔλαβον Is. Arist.: παρέλαβον A^α ε^α.
- § 73. τοῖν πολέοιν] cf. § 17; Schol. (B. Gu.) in Eur. Hec. 370.²⁾
- § 75. πλείστων μὲν οὖν . . . (§ 81) νομίζοντες εἶναι] excerpt. Dion. Hal. iud. de Isocr. c. 5.
- § 76. καὶ τοῖς παισὶν . . . καταλείψειν] Dion. Hal. iud. de Isocr. c. 14.
 μεγίστην Is.: μεγάλην Di.
- § 77. οὐδὲ τὰς θρασύτητας . . . ἀποθνήσκειν] Dion. l. c. οὐδὲ τὰς θρασύτητας GE Di.: οὐδὲ γὰρ τὰς θρασ. ε / τὰς ἀλλήλων GE^α Di.: τὰς ἄλλων E: ἀλλήλων ε / τὰς αὐτῶν GEE^α Di.: τὰς καθ' ἑαυτῶν ε^α / δεωότερον μὲν ἐνόμιζον εἶναι κακῶς GE Is.^α Di.: δευότερον ἐνόμιζον εἶναι. τὸ κακῶς ε / ὑπὲρ τῆς πόλεως GEE^α: ὑπὲρ τῆς πατρίδος ε Θ^α Di. / ἀποθνήσκουιν GE Is.^α (ἀπ. τῆς αὐτῶν E^α) Di.: ἀποθανεῖν ε / τοὺς νόμους Is. ε^α. Di. c. 5: τοὺς μὲν νόμους E^α Θ^α.
- § 78. ὅπως ἀκριβῶς . . . ἔξουσιν] BA. 159,24.
 ὅτι τοῖς καλοῖς . . . ὁμοιοῦσιν] Dion. Hal. iud. de Isocr. c. 14; cf. Fuhr, Rh. M. XXXIII p. 349 sq.
 καλοῖς κάγαθοῖς Is.: ἀγαθοῖς Di. / ἀλλ' ἀπ' ὀλίγων Is.: ἀλλ' ὀλίγων

¹⁾ Licet etiam ad § 126 glossam referre.

²⁾ στάς adiecit qui λέγειν ἐπὶ τινος ignorabat, cf. Schneider ad I 50; proxime ad nostrum locum accedit XIV 40 καὶ ταῦτ' ἐπὶ πλείονων ἢ τις παραδειγμάτων ἔχει διελθεῖν; virorum dd. de hoc loco iudicia congessit Reinhardus ed. p. 170; etiam insequentia verba glossemate 'διήλθον' in E^α Is.^α affecta.

³⁾ cf. §§ 75. 139 XII 48. 94. 97. 108. 262.

- [IV 78-96 Di. / ἑαδίας Is.: om. Di. / περι τῶν ἰδίων καὶ περι τῶν κοινῶν Is.: περι τῶν κοινῶν καὶ περι τῶν ἰδίων Di.
- § 80. τὰ τῶν ἄλλων... ἄξιούντες] Dion. de Isocr. iud. c. 14. δεῖν ἀλλὰ μὴ τυραννεῖν αὐτῶν Is.: δεῖν αὐτῶν ἀλλὰ μὴ τυραννεῖν αὐτῶν Di. / καταστρεφόμενοι Is.: προσκαταστρεφόμενοι Di., ex antecedente προσαγόμενοι vitium trahens // πιστοτέροις Is. DiF¹: πιστοτέρους DiPABF² / τὴν Ἑλλάδα 55^a Di. c. 5: αὐτῶν πόλιν Γ¹ (corr. m. 6) EE^a; cf. Blass. ed. vol. I praef. p. VI.
- § 81. οἷμαι δὲ καὶ . . . ἀρετὴν αὐτῶν] BA. 121,32. τὸν πόλεμον θεῶν ΓE BA: τὸν πόλεμον τοῦτον θεῶν. 5.
- § 89. πλεῦσαι . . . διορῶξας] Arist. rh. III 9. πλεῦσαι... θαλάττης] *Demet. π. ἐρμ. Rh. Gr. III 266 Sp.
- § 90. Θερμοπούλας] *Harp. v. Θερμοπούλαι (ep. Phot. Suid. Et. M. 447,18).
- § 91. ἀγωνιώντες] Harp. s. v. (ep. Phot. s. v. et v. ἀγωνιᾶν Suid. Zon.; Bachm. An. Gr. I 18,13).
- § 92. τοῖς σώμασιν . . . ἠξίωσεν] *Schol. Aristid. p. 173 D.
- § 95. ταῖς μὲν ταπειναῖς . . . ἢ ζῆν] *Schol. II. ap. Cram. An. Par. III 154,20.
ἐκ πατὸς τρόπου ΓIs.^a: ἐξ ἅπαντος τρόπου 5 Schol., at cf. exc. ad VIII 19 ann.
- § 96. ἐπειδὴ γὰρ οὐχ . . . (§ 99) ἀναγκασθεῖμεν] Dion. Hal. de adm. vi dic. in Dem. c. 40¹); cf. Fuhr, Rh. M. XXXIII p. 344 sqq.
τὸν ὄχλον τὸν ἐκ τῆς πόλεως Is. Is.^a: τὸν ὄχλον ἐκ τῆς πόλεως Di. / πρὸς ἑκατέραν κινδυνεύωσιν Γ¹ (κινδυνεύωσιν Γ¹)²): πρὸς ἑκατέραν τὴν δύναμιν κινδυνεύωσιν E: πρὸς ἑκατέραν τὴν δύναμιν ἀλλὰ μὴ πρὸς ἀρροτέρας κινδυνεύωσιν E^aΘ^a: πρὸς ἑκατέραν τὴν δύναμιν ἀλλὰ μὴ πρὸς ἀρροτέρας ἅμα κινδυνεύωσιν 5, cf. [Lys.] II 34: καὶ μὴ πρὸς ἐκότερα κινδυνεύωσιν Di., quod cum Γ¹ consentit; cf. cap. II. οὔτινες ἔτλησαν] Arist. rh. III 9; cf. Schol. Ald. in Isocr. ap. Orell. Antid. p. 137.
ἔτλησαν 5^a (iam e coniectura?) Arist. Dion.: ἐτόλμησαν Is. Θ^a / τοῖς λοιποῖς Is. E^a: τοῖς Ἑλλήσιν Θ^a: τοῖς πολλοῖς Di.³) / περι τὴν πα-

¹) Locum Lysias personatus in epitaphio § 32 sqq. imitatus est.

²) Reinhardus (ed. p. 171) dicit 'doch ist dem Praesens der Vorzug zu geben mit Fuhr, Rh. M. 33, 345, der auch auf die Nachahmung [Lys.] Epitaph. § 33 hinweist,' quanquam κινδυνεύωσιν in textu posuit; neque Fuhrus 'praesens' tempus, quod quin in Γ extet post Martini collationem non iam dubitare licet, sed 'praeteritum' praefendum esse iudicavit. Errore igitur pro 'Praet.' apud Reinhardum 'Praes.' natum videtur.

³) Probabiliter Fuhrus l. c. p. 345 'beide Varianten führen auf τοῖς ἄλλοις' Ceterum moneo paucis paragraphis ante (87) in verbis ἀπόβαιν τῶν βαρβάρων omitti errore 'τὴν' apud Blassium, qui articulum inter oratoris verba legi voluit (ed. vol. I praef. p. XX).

[IV 96-105

§ 97.

τριδα τὴν αὐτῶν ΓΕ Is.^α Di.: *περὶ πατριδα τὴν ἑαυτῶν* ε // *καὶ μὴν οὐδὲ τι*. Ritschl: *καὶ οὐδὲ Is. Is.^α: καὶ μηδὲ Di.¹⁾* / ἀπέχρησ Is.: ἀποχρήσαι Di. / *πρὸς διακοσίας καὶ χιλίας τριήρεις* Θ^α Di πρὸς χιλίας καὶ διακοσίας τριήρεις Is. σ^α / *δρασαναμαχεῖν ἐπέλλησι* Γ¹ (*primum λ, arras., cf. ἐπέλλησαν E^α mg.*): *ἐμαίτησαν* E: *ἐτόλμησι* Γ¹ mg. γρ. E mg. ε E^αΘ^ας^α, *glossema*: *οὐκ ἐπέλλησαν* Di.; *ex interpolate*. / *οὐ μὴν εἰάθησαν* Is. E^α: *οὐ μὴν εἰάθησαν γε* Θ^ας^α I

§ 98.

καταισχυθέντες γὰρ Is.: *καταισχυθέντες τε γὰρ* Di. / *πάντων ἐσ* ΓΕ Is.^α Di.: *πάντων εἰσὶ* ε / *οὐκ οἶδ' ὅτε* ΓΕ Is.^α Di.: *οὐχ ὀρῶ ὁ* ε, *cum hiatus* / *δεῖ λέγοντα διατρίβειν* Is. E^ας^α: *δεῖ λέγοντας διατρίβειν* Di.: *λέγοντα δεῖ διατρίβειν* Δ^α // *ἐστὶν εἰπεῖν* ΓΕς^α Di.: *εἰπεῖ ἐστὶ* ε E^αΘ^α / *τοσοῦτον* Is.: *τοσοῦτον* Di.²⁾ / *σὺμπαντες οἱ ναυμαχῆσαντες, οὐδεὶς δὲ* Is. Is.^α3): *σὺμπαντες οἱ ναυμαχῆσαντες, δυνάμεις δὲ πρὸς δις τοσαύτας κινδυνεύειν οὐδεὶς γούν* Di., *ex § 1 interpolatelatum* (Blass). / *τὴν πόλιν* ΓΕ Is.^α Di.: *τὴν ἡμετέραν πόλιν* :

§ 99. .

γενέσθαι Is. Is.^α: *γεγενῆσθαι* Di. // *στρατείας* Γ¹ς^α Di.: *στρατείας* Γ¹βE E^ας^α / *τὴν ἡγεμονίαν ἔχειν* Is. Di.: *τὴν ἡγεμονίαν μάλλον ἔχει* E^α: *μᾶλλον τὴν ἡγεμ. ἔχειν* ε^αΘ^α / *ἐκλεπόντας ὑπὲρ* Is.: *καταλιπώτας περὶ* Di. / *τό τε παλαιὸν* Is.Θ^ας^α: *τό γε παλαιὸν* E^α Di. / *γεγνημένους* Is. E^α Di.: *γεγενημένους* Θ^ας^α / *δεινὰ* Γ¹ς^α Θ^ας^α Di.: *δεινότερα* Γ¹EE^α / *ἐν ταῖς τιμαῖς ἔλαττον* Is. Is.^α: *ἔλαττον ἐν ταῖς τιμαῖς* Di. *ἀξιοθεῖμεν . . . ἀναγκασθεῖμεν* Γ: *ἀξιοθεῖμεν . . . ἀναγκασθεῖμεν* Is.^α Di.; Γ³ *superscr. η, accentu deleto* / *προταχθέντες ὑπὲρ ἀπάντων* Is. Is.^α (*προταχθέντων ἀπάντων* Θ^α): *προταχθέντες πρὸς τῶν ἄλλων* Di.⁵⁾

§ 104.

ὄλων μὲν . . . ἐπιστατοῦντες] BA. 143,7 (cf. Priss VIII 213).

§ 105.

καὶ φύσει . . . ἀποστειρεῖσθαι] Arist. rh. III 9. ἀποστειρεῖσθαι Is.: *στειρεσθαι* Arist.

¹⁾ Quae Martinus p. 82 profert non sunt argumenta: de *καὶ οὐκ* ante illam Benselerus (ad Areop. p. 399) considerate egit, nec Martinus plures quae hic locos attulit: quanquam si literas non sententiam, quae flagitat particula *μὴν*, respicere vellet, etiam XVI 22. 43 XVIII 24. XIX 11. 12. 40 afferre potuisset omisit quia ex orationibus iudicialibus hiatus admittendi aliquatenus largioribus sunt. — Quod porro de particularum prava repetitione dicit, dubito an nesci scripturus fuerit, si antea accuratius in particularum usum Isocrateum inquisivisset.

²⁾ ne *τοσοῦτω* quidem Isocrates, qui semper acc. gradus apud *διαφέρει* habet: II 11. III 5. 27. IV 4. 53. 73. 83. 98. V 25. 51. 111. VI 37. VII 63. VIII 85. 127. IX 14. 23. 71. X 55. XII 56. 121. XVI 11. 35 (*τοσοῦτω* ε). XVIII 59. XIX 17 (Γ: *τοσοῦτω* Ξς). [ep 2,22.]

³⁾ *ναυμαχῆσαντες* omnes praeter Θ^α qui *συνναυμοχῆσαντες*, quam ad scripturam conferas imitatore[m] [Lys.] II 42: *ναῦς δὲ πλείους τῶν ἄλλων ἀπάντων συμμάχων* (sc. *συνεβάλοντο*).

⁴⁾ *ἔλαττον ταῖς τιμαῖς* libri Di.: corr. Fuhr. l. l. p. 348.

⁵⁾ Fuhrum recte hoc de loco iudicasse nego, cum ex *πρὸς* eliceret *πρὸς* collato Thuc. V 18,3 verba q. s. *τῶν ἄλλων* in textum recipienda esse ediceret. Mi-

- IV 106—144
 § 107. ὑπὲρ ὧν προσήκει . . . ἐξεπέμπομεν] Harp. v. κληροῦχοι (cum or. verbis Lex. Vind. 114,3; sine or. verbis ep. Suid. Phot. BA. 267,31.).
- § 110. δεκαρχῶν] cf. XII 68.
- § 122. ὧν ἄξιον . . . παροῦσιν] BA. 143,16 (Suid. v. ἐνθου-
 μῶμαι in not.).
 ὧν ἄξιον ε AB.: ὧν ἀνάξιον Γ¹: ὧν ἀν ἄξιον Γ^{1b} E¹) / ἀγα-
 νακτῆσαι μὲν Is.: μὲν ἀγανακτῆσαι BA., αὶ ποθέσαι δὲ . . . μέμ-
 ψασθαι δὲ.
- § 125. πολιτεῖαις] *Harp. v. πολιτεία (ep. Phot. Suid.); cf. Schneid. ad h. l.
- § 126. καὶ Διονυσίῳ . . . συμπράττουσιν] BA. 173,7 (cf. Suid. v. συμπράσσω in not.).
 βαρβάρῳ τῷ τῆς Ἀσίας ΓΕ: βαρβάρῳ τῆς Ἀσίας ε AB.
- § 131. εἰλωτεύειν] Harp. s. v. (ep. Suid. Zon.).
 δεῖ τὰ μέλλοντα . . . τεκμαίρεσθαι] Clem. Alex. strom. VI 19 p. 265,28 (Theodoret. Graec. aff. cur. VI p. 881 Schulze); cf. exc. ad XII 30.
 γεγενημένους Is., cf. VII 59.: προγεγενημένοις Clem. (Theod.)
- § 142. Κόνωνος . . . κινδύνων] Porphyr. in Schol. Marc. Hom. A 225 (unde Eust. ad Il. 90,10 sq.).
 Κόνωνος E Porphyr.: κοινωνος Γ¹: κίμωνος Γ⁴ς / [κινδύνων] uncos add. Blassius, recte: κινδύνων Is. Porphyr.
- § 144. οὐκ ἀμνημονῶν οὐδ' ἐκείνων] Prisc. XVIII 187 (cf. Suid. v. ἀμνημονῶ. — BA. 119,23).
 οὐδ' Is.: οὔτε Prisc., falsum.
 Δράκων] Harp. s. v. (ep.; aliam gl. Suid.).
 Ἀταρνέα] *Harp. v. Ἀταρνέως (ep. Suid.); fuit igitur ap. Phot.; Zon. Bach. An. Gr. I 158,12).
 Θίβρων] Harp. v. Θίμβρων (ep. Phot. Suid.).
 Θίβρων Γ: Θίμβρων ε Harp.²)
 Κυρεῖω στρατεύματι] *Harp. v. Κυρεῖον (ep. Phot. Suid.).
 Κυρεῖω στρατεύματι Langius rest. ex Harpocratonis Ἐκρεῖον στρα-
 τευμά: Κύρου στρατοπέδῳ Is. (etiam Γ).

πρὸς τῶν ἄλλων nihil nisi glossema videtur esse, quod ad passivum προταχθέντες quondam interpretandi gratia adscriptum est; interrogavit magister: προταχθέντες πρὸς τίνας; — ἤγουν πρὸς τῶν ἄλλων. Inter lineas autem ita inducebatur, ut supra ὑπὲρ πάντων adderetur, quae causa fuit cur huius in sedem processerit.

¹) ἀν ἄξιον (Γ^{1b}E) non patiendum nisi addito εἰη; ellipsis optativi copulae non est apud Isocratem; addere vocem credo cunctaberis: subaudiuntur εἶσι, εἶναι, ἦν (apud εἰκός similiaque); εἶσιν XII 225 addidit Γ.

²) Haec forma, quam Bekkerus edidit, Harpocratonis ex simplici verborum recensione reddenda est; Dindorfius, qui ex Γ Θίβρων lexicographo imputavit, vereor ne ipsum hunc correxerit, scribarum mendam tollere studens.

- § 146. XVII 169.
 § 149. οἱ μὲν γὰρ . . . ἐσώθησαν] Arist. rh.
 § 151. ἐξεταζόμενοι . . . βασιλείοις] Suid. v.
 Bachm. An. Gr. I 224,12 (Zon.).¹⁾
 καὶ πάντα τρόπον . . . μελετῶντες]
 § 153. Κισθήνην] *Harp. v. Κισθήνη (ep. Ph
 § 157. εἴ τις . . . Πέρσαις] BA. 153,11 (cf.
 s. v. ἐπικηρυκεύω); cf. ann. ad VIII 87 συνηδὸν
 Κήρυκες] Harp. s. v. (ep. Phot. Suid.);
 VIII 103.
 § 162. Ἐκατόμνωσ . . . ἐπίσταθμος] Harp.
 (ep. Suid.).
 Ἐκατόμνωσ] *Harpocr. s. v. (ep. Suid.
 Ἐκατόμνωσ Is. (radendo ω in ο mutavit Γ^{1a}) Har
 s. vv. Ἐκατόμνος et Ἀρτεμισία): Ἐκατόμνος ep. S
 § 167. ἔν' οἱ τῶν . . . ἀπολαύσσει] BA. 123,7
 λαύειν in not.).
 των συμφορῶν Es BA.: τῶν νῦν συμφορῶν Γ.
 § 168. καὶ μᾶλλον χαιρουσι . . . ἀγαθοῖς] Pris
 § 172. οὐ μὴν ἀλλ' . . . ἡμῶν] BA. 168,31.
 ἡμῶν Is.: ὑμῶν BA.
 οὐ γὰρ διαλνόμεθα τοὺς πολέμους]
 § 179. τῆς γὰρ γῆς . . . νεμόμενος] Philost
 17,2; resp. *Phot. bibl. cod. 260 p. 402^b 27
 ὥσπερ πρὸς τὸν Δία . . . νεμόμενο
 Aristid p. 140 sq. D.
 πρὸς τὸν Δία omnes: πρὸς Δία ci. Fuhr. (animac
 § 181. ἰδίᾳ μὲν . . . δουλεύαντας] *Arist. rl
 § 185. τίς γὰρ οὕτως . . . πορευομένης] H
 Rh. Gr. III 93 Sp. (initio decurtatus).
 τίς γὰρ οὕτως . . . ἐκπεμπομένης] .
 Rh. Gr. III 28 Sp.
 τῆς ὑπ' Ἀθηναίων . . . πορευομένης]
 Rh. Gr. III 75 (ex quo Schol. anon. ad Herm
 1033 W.).
 § 186. φήμην δὲ καὶ μνήμην] *Arist. rh. II
 V 134. [Lys.] II 3. Gorg. Hel. 2.
 ἢ ζῶντας . . . καταλείψειν] Arist. rl

¹⁾ Extabat igitur glossa in deperdita Photiani lexicī partē

²⁾ Nonne ex librorum Priscianeorum ΑΛΛΑΛΩΙ (M) aut ἄλλοι (Oa) eliciendum est quod Cobetus coniecit: ἄλλων? mendur quod edd. Prisciani ex Isocrate ἀλλήλων receperunt, nimis videtur; amplexor autem Cobeti emendationem.

Φίλιππος.

- § 1. Τοῦ περὶ Ἀμφιπόλεως κτέ.] resp. Socrat. ep. XXX 40 p. 632 Herch.
- § 6. εἰς οἶόνπερ Ἀκεφαιμόνιοι κτέ.] resp. Socrat. ep. XXX 11 p. 632 Herch.
- § 7. Ἀμάδοκος] Harp. s. v. (ep. Suid.).
ὄντος δ' οὖν . . . εἰρήνην] *Tzetz. Chil. XI 678 sq.
ὄντος δ' οὖν . . . λόγον] *Athenaeus π. μηχαν. ap. Wescher, Poliorcét. p. 6,9 sqq. (= Mathemat. vett. ed. Paris. p. 2).
- § 10. ἀνθοῦσαν] resp. Socrat. ep. XXX p. 630,31 H.
ἀνθοῦσαν . . . ἔχοντος] *Arist. rh. III 11.
- § 12. συντρέχοντας] *Arist. rh. III 10.
- § 22. χαριέντως . . . ἡμυνάμην] resp. Socrat. ep. XXX 10 p. 632 Herch.
- § 26. ἐνσημαινόμενος] Harp. s. v. (ep. Suid.),¹⁾
ἀπαριθμῶν] Harp. s. v. (ep. Suid. s. v. ἀπαριθμησά-
μενος; Cram. An. Ox. II 490,1; Bachm. An. Gr. I 113,19²⁾);
erat igitur apud Phot.).
- § 27. ἡδίους . . . πιστοτέρους] resp. Socrat. ep. XXX 14 p. 632 Herch.
- § 66. ἀναιρεθεῖς] Harp. s. v. (ep. Suid. Cram. An. Ox. II 489,14; Zonaræ codd. DK. — cf. Bachm. An. Gr. I 83,1. Cram. An. Par. IV 259,32 sqq.; Thom. M. p. 23,9 R.; erat ap. Phot.).
- § 73. καὶ τὴν εἰρήνην . . . νομιζόντων] *Arist. rh. III 10.
- § 79. ἄλλως θ' ὅταν . . . ἐξαμαρτάνων] Prisc. XVIII 286.
συνειδῆς Γ Prisc.: συνίδης σ.
- § 81. οὔτε γὰρ φωνὴν ἔσχον κτέ.] resp. Dion. Hal. iud. de Isocr. c. 1. Cic. or. II 3,10; de rep. III 32,42 (ap. Non. p. 262 v. confidentialia). Plin. ep. IV 29,6. — cf. XII 9. 10. ep. 1, 9.
- § 84. τότε μὲν γὰρ . . . καταγελαῶν μου] BA. 153,15³⁾
τότε Is.: ποτέ BA., at respicitur ad § 83 κατ' ἐκείνην τὴν ἡλικίαν.

¹⁾ cf. Hes. ἐνσημαίνεται· ἐπιδείκνυται.

²⁾ Lexici (ἀπαριθμῶν· ἀντὶ τοῦ ἀποπληρῶν) ἀριθμοῦ corrige ex ceteris epitomae apographis in ἀριθμῶν.

³⁾ Glossa mutila est, quippe in qua verba Isocratea ad illustrandam constructionem 'καταγελαῶ· δοτικῆ' adferantur, quamvis in eo genetivus sit. Excerpta igitur haec sunt e pleniori lexico, in quo et de genetivo et de dativo dictum erat; cf. Prisciani (XVIII 230) lexicographum: καταγελαῶν ἡμῶν καὶ ἡμῖν; etiam Suid. v. κατὰ γέλωτος· καὶ καταγελαῶ σου, γενικῆ. — Locus noster ita ap. BA. incipit: μὴ θουμάσῃς, οἱ Φίλιππε· ποτέ μὲν κτέ.

- [V86-V12 ἄν Ἀγησίλαος ὁ δόξας κτέ.] resp. Aristid. XLVI
 § 86. 175 sq.
 § 89. συνέπεσεν ὀ γενέσθαι] BA. 113,28 (Ἰσοκράτης Ἀντι-
 δόσει; at cf. XV 317); cf. Phot. Suid. v. συνέπεσεν. — Hes.
 v. συνέπεσεν.
 § 94. τοῖς μὲν οὖν οἰκειοῖς κτέ.] resp. Socrat. ep. XXX
 10 p. 631 H.
 § 95. δεκαρχίας] cf. XII 68.
 § 97. ἡπειρον] *Harp. v. ἡπειρος (ep. Phot. Suid. Zon. —
 BA. 263,8. Et. M. cod. Sorb. 433,54 ann.); cf. Schneid. ad IX
 55 et Dind. ad Harp. s. v.
 § 103. Ἰδριέα] *Harp. v. Ἰδριεύς (ep. Phot. Suid.).
 § 111. ποιησάμενος γὰρ κτέ.] perstrinxit Caecilius (ap.
 [Long.] π. ὑψ. 4,2).
 § 117. ἀποπομπάς] Harp. s. v. (ep.); cf. exc. ad h. l.
 § 122. ξενιτευομένους] Harp. s. v. (ep. Phot. Suid. Cram.
 An. Ox. II 407,16).
 ξενιτευομένους s Harp.: πολιτευομένους GE.
 § 127. σὲ δ' ὥσπερ ἄφετον] Arist. rh. III 11.
 § 134. εὐλογία] Pol. II 119 (cf. Thom. M. p. 129,1 R.).
 § 135. τοὺς δὲ πρὸς ἄλλο τι τῶν ὄντων ἀπλήστως διακειμένους Γ, ad quod
 accedit Dion. iud. de Isocr. c. 6 'τοὺς μὲν πρὸς ἄλλο τι τῶν
 ἀγαθῶν ἀπλήστως διακειμένους': τῶν ἀνοήτων ἀπλήστως (correcti:
 ἀπλείστως liber) διακειμένους E: τῶν ἀνοήτως φιλουμένων τοῖς πολ-
 λοῖς ὀλοσχερῶς διακειμένους s¹⁾ // τῆς εὐνοίας τῆς παρὰ τῶν πολλῶν
 GE, quod firmat 'τῆς παρὰ τοῖς πλήθει εὐνοίας' Dion. l. c.: τῆς
 εὐνοίας τῆς παρὰ τῶν πολιτῶν s; cf. Strange, Archiv f. Phil. II 94;
 Bensel. ad h. l. vol. I p. 400 ed. 1854.

VI.

Ἀρχίδαμος.

- § 1. Ἴσως τινὲς ὑμῶν . . . ἐμμεμενηκώς] Hermog. Rh.
 Gr. II 320 et *412 Sp.
 Ἴσως τινὲς ὑμῶν . . . τὴν μεταβολὴν] Schol. De-
 mosth. IV 1 p. 65^a Turr.
 τὴν μεταβολὴν GEΘA Schol.: om. τὴν s.
 § 2. ἐγὼ δ' εἰ . . . ἦγον] Schol. Demosth. IV 1 p. 65^a Turr.

¹⁾ Isocrates sine dubio ὄντων scripsit (Fuhr l. c. p. 353); neque vero Dio-
 nysius quicquam probat, qui vocem unius certaeque significationis (ἀγαθῶν) dedit
 pro participio parum definito (ὄντων); de ceterarum lectionum origine cf. cap. II. —
 § 68 εἰλεῖν GE (contra ἔχειν s) Dionysium, qui 'καταστρεφάμενον' (c. 6) praebeat, fir-
 mare Fuhrio credam, si quid habeat Dionysius re vera explicaverit; nam καταστρε-
 φάμενον quod affert, omnino non convenit cum eo quod nos legimus καταστρεφόμενον.

- [VI2-VII2 εἰ μὲν τις τῶν Γ Schol.: εἰ μὲν τις ἄλλος τῶν ΕΘς / πολλὴν ἂν ἡσυχίαν ΓΕ Schol.: ἡσυχίαν ἂν Θς (interpolatī ex Dem. IV. 1⁹). τοῖς ἡδικημένοις Is.: τοῖς ἀδικουμένοις Dion. iud. de Isocr. c. 9, probante Fuhrio (coll. § 31).
- § 23. εἰ λογωτέρως] Poll. II 119.
- § 28. τῆς εἰρήνης ΓΕ: τῆς om. ε et Dion. l. c. c. 9: μὴ εἰρήνης ἐπιθυμεῖν / καινουργίας Γ Di. l. c.: καινουργίας ε, glossema.
- § 50. Πεδάριτος] Harp. s. v. (ep. Phot. Suid.).
- § 53. ἥπειρον] cf. V 97.
- § 73. ἐχυρότατον Γ Dion^F (l. c. c. 9.): ἐχυρότατον Ε¹: ὀχυρότατον Ecort. DiMPB: ὀχυρότατον Θς.
- § 74. εἰ Φωκαεῖς μὲν . . . ἀπόκησαν] *Harp. v. Μασσαλία (ep. Phot. Suid.).
- § 84. περίστατος] Harp. s. v. (deest in ep.).
- § 95. περίβλεπτος] *Poll. II 56.58 (cf. Bachm. An. Gr. I 337,23; Zon. s. v.); cf. Isocr. X 17 XVI 48.
- § 104. τὴν δ' ἐν τῷ . . . προσεδόκησεν] Prisc. XVIII 290. γεγεννημένην Is.: γεγονυῖαν Prisc., falsum cf. exc. ad h. l. / οὐδεὶς πόποι¹ ἔσεσθαι ΓΕ Prisc.: οὐδεὶς ἔσεσθαι πόποτε Θς.¹)
- § 109. ἐνθυμηθέντες . . . ἀντικαταλλάξασθαι] Prisc. XVIII 187.

VII.

Ἀρεοπαγιτικός.

- § 1. Πολλοὺς ὑμῶν . . . (§ 5) μεταπίπτειν] Dion. Hal. de comp. verb. c. 23²).
- § 2. καθεστῶτων Di.: καθεστηκότων Is. // ἐτοιμῶς Γ: ἐτοιμοὺς ε Di. / ἡμᾶς Γ DiPME: ὑμᾶς ε DiFEm / περὶ τῆς αὐτῶν σωτη-

¹) οὐδεὶς ἔσεσθαι πόποτε non minus a certa dicendi consuetudine abhorret quam e. g. ἔτι καὶ νυνὶ vel ἔτι τε καὶ νῦν; semper dicunt coniunctim οὐδεὶς (μηδεὶς) πόποτε; apud Isocratem est: IV. 82. 137. 168. 170. V. 23. 97. 99. 105. 137. 142. VI. 41. VIII. 12. 26. 84. 110. 115. IX. 8. X. 12. 49. XII. 7. 55. 64. 131. 136. 188. 257. XIII. 14. XV. 30. 33. 38. 41. 85. 107. 129. 164 (οὐδὲ περὶ ἕνα πόποι¹ ἔς.). 250. 287. 303. XVIII. 18. XIX. 1. 10. [ep. 2,16; 7,12]. — IV. 4 ubi ΓΕ πόποτε μηδεὶς τοῖς ἄλλοις praebent, iam Bekkerus ex ε τοῖς ἄλλοις μηδεὶς πόποτε restituit (cf. Reinhard ed. p. 168); cf. VIII. 110. — VI. 60 οὐδένης ἄλλοι πόποτε scripsit, quia ἄλλοι ante οὐδένης per hiatus, post πόπι. per sententiam ponere non licuit.

²) Librorum Dionysii signa hoc loco haec sunt (cf. Fuhr l. c. p. 351 secundum Usenerum, Ind. schol. Bonn. 1878 aestuar. p. IV): F (Florentinus); P (Parisinus); M (Marcianus); E (epitome, cuius sunt: Em Monacensis, Ed Darmstadtinus, Et Rhedigeranus, Ev Urbinas).

- [VII 2-49
§ 3. *ρίας Γ: περι σωτηρίας Di., probante Fuhrrio // κατασγήσειν ε Di.: καταστήσειν Γ, ερροσε / κάκιστα ΓΕ Di.: τὰ κάκιστα ε δυναμει: τῇ δυναμει ταύτη DiFE / εις πλείστους κ πλείστον κίνδυνον DiFE.*
- § 4. *ὅτι τῶν ἀγαθῶν . . . ἀνθρώποις] Eus ev. X 3 p. 464°.*
- § 5. *καὶ πολλῇ μετριότης ΓΕ Di.: καὶ μετριότης ε // διέξ DiFE, cf. p. 32 app. 5 / τῶν μερίδων τούτων: τούτων DiFE / καταλιπεῖν Is. DiMP: om. DiEF / ἴδι ἐκ μὲν τῆς φανλοτέρας Is. DiPM: ἴδοι γὰρ ἂν ἐ DiFE, cf. Fuhr, l. c. p. 353 / εἶναι δοκούσης Is. DiPM*
- § 12. *δισκαριφησάμεθα] Harp. s. v. (ep.; S ran. 1545.; Suid. Zon.; Cram. An. Ox. II 492,30. 239,20; Et. M. 273,35. — Hes. vv. διασκαριφῆσαι φᾶσθαι). — cf. Coraem ad h. l. (ed. vol. II p. 10*
- § 29. *ἐπιθέτους ἐορτάς] Harp. s. v. (ep. Suid. 253,1; Et. M. 359,54). ἀπὸ μισθωμάτων] Didym. ap. Harp. s. 320 Schm.) BA. 207,6 — Hesych. v. ἀπὸ μισθ.; F Gr. I 129,1.*
- § 30. *ὅπως μηδὲν . . . προσθήσουσιν] BA. 15 Πανηγυρικῆ). καταλύσουσι Es: καταλύουσι Γ BA.*
- § 33. *ἀλλ' ὑπολαμβάνοντας . . . ἐνδείαις] B 143,13.*
- § 34. *τοὺς δ' ἦν . . . ἐπαρκούντων] BA. 125,2!*
- § 42. *μηδὲν αὐτοὺς ἀξιοῦν ζημίας ἐκαμαρτάνειν Γ: μηδὲν ε ζημίας βουλήσασθαι ἀμαρτάνειν ε, ἄξιον etiam Dic Isocr. c. 8.²⁾*
- § 48. *ἐν ταῖς ἀλλητρισίην] Prisc. XVIII 208.*
- § 49. *ἐν καπηλείῳ δὲ . . . βωμολοχεύεσθαι XIII 566^f. οἰκίτης ἐπιεικῆς Is.: οἰκίτης Athen. / γὰρ ἐμελέτων ἀλλ ἐμελέτων οὐ Athen.: δὲ ἐμελέτων καὶ οὐ ε.³⁾*

¹⁾ Qui ex verbis *δισκαριφησάμεθα* καὶ *διελύσαμεν* posterius aut interpretamentum ad prius adscriptum delet, is certum quend scriptorum morem cognitum non habet, qui, si insolentior scripsit ei quasi commentum adiungebant tritiorum; quam alteram glossam priorem sua in scrinia reducebant, huic et ipsi apposuerunt explicati

²⁾ Nescio an non recte fecerint editores quod *ἄξιον* receperunt *ἀξιοῦν* participium videtur esse, quod cum *μηδὲν* coniungendum a c *ζημίας* regit; interpretor igitur: ne quid quod poenas exposebat d cf. Plat. resp. III p. 406^d: *ἀξιοὶ παρὰ τοῦ ἱατροῦ φάρμακον*. — Post in *ἄξιον* abiit, quod etiam IV 62 factum est (Fuhr), gradatim interpolatio

³⁾ Priore loco, quanquam utraque stat recto talo lectio, libri sequi cogimur loco collato (XV 286) *ἐν τοιαύταις ἀπολαστικαῖς ἡμερι*

- [VIISS-VIIIS
 § 58. M. 732,47 — cf. BA. 301,13).
 § 66. *καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς δόσιους*] Harp. v. *δοιον*
 (ep. Phot. Suid. — Ammon. de diff. p. 104 Valk.; Hes. v.
ἱεροῖς θαλάμους. — Timaeus s. v. BA. 288,3).
 § 75. *ἐν οἷς καὶ μόνοι . . . ἤξιώθησαν*] imitatus est [Lys.]
 II 47. ¹⁾
καὶ ναυμαχοῦντες G^{corr.} ε [Lys.]: om. Γ¹, *propter homoeteleuton*.

VIII.

Περὶ εἰρήνης.

- § 1. *Ἄπαντες μὲν εἰώθασιν . . .* (§ 16) *συμφερούσας*]
 Dion. Hal. iud. de Isocr. c. 16; cf. Fuhr, Rh. M. XXXIII
 p. 336—343.
ἅπαντες . . . (§ 2) *τῶν ἀνθρώπων*] Greg. Cor. Rh.
 Gr. VII 1315 W.
ἅπαντες . . . τὴν ἀρχήν] *Hermog. Rh. Gr. II 449
 Sp. — resp. Schol. Dem. XXIV 4 p. 111^b Turr.
ἤρμοσε ΓΕ Di. Hermog. Gregor.: *ἤρμοξε ε* / *τῶν παρόντων ΓΕ*
DiFAB Gregor.: *νυνὶ παρόντων DiPM*: *νυνὶ παρόντων πραγμά-*
των ε, *ex antecedentibus* / *δοκεῖ μοι πρέπειν* Is. Gregor.: om. Di.,
propter homoeteleuton / *ποιήσασθαι* Is. Gregor. *DiMPAB*: *ποιεί-*
σθαι DiF // *περὶ πολέμου καὶ εἰρήνης ΓΕ* Gregor.: *περὶ τε πολέμου*
- § 2.

πρότερον οὐδ' ἂν οἰκίτης ἐπιεικῆς οὐδεὶς ἐτόλμησεν; at posteriore loco neque quod Athenaeus neque quod vulgata habent ab Isocrate profectum esse potest; qui et asyndeton vitavit et talibus in notionibus nusquam *καὶ οὐ*, quod per hiatum legatur licet (cf. p. 39 ann. 1), sed ubique *ἀλλ' οὐ* (*ἀλλὰ μὴ*) posuit: *ἀλλ' οὐ*. [I 45], II 42. VII 73. VIII 26. 33. IX 45. X 59. XI 25. XIII 8. 19. XV 100. 284. 309. XVI 19 (bis). XVII 49. (v. l.) XIX 41; *ἀλλὰ μὴ* [I 2. 21. 27. 30. 43] V 154. VIII 141. XII 263. XIV 42. [ep. 6,5]; de lectionum origine cf. cap. II.

¹⁾ Quid hac ex imitatione efficiendum sit nuper Reussius (Rh. Mus. XXXVIII fasc. 1) ita explicavit, ut mihi nihil addere liceat, nisi Lycurgum etiam Isocratis locum ante oculos habuisse videri, cum contra Leocratem scripsit (§ 72): *ἐπ' Εὐρυμέδοντι δὲ καὶ πεζομαχοῦντες καὶ ναυμαχοῦντες ἐνίκησαν*; quae locorum similitudo ne forte natam esse putes, moneo iis quoque quae in Areopagitico (80) leguntur: *ὥστ' οὔτε μακροῖς πλοίοις ἐπὶ τὰς Φασηλίδος ἐπλεον οὔτε κτέ.* esse apud Lycurgum (73) quae respondeant: *συνθήκας ἐποίησαντο μακροῦ μὲν πλοῖω μὴ πλεῖν ἐντὸς Κυανείων καὶ Φασηλίδος κτέ.*; at si quis haec omnia ad unum idemque Gorgiani epitaphii exemplum expressa esse contenderit, me adversarium non habebit.

- καὶ εἰρήνης ε DiF: περί τε τοῦ τ
 βουλευομένων Is.: βουλευομένων Di.
 § 3. riuus probet // τῆς φωνῆς ἀνεχομένου
 Is. / πάντας τοὺς ἄλλους Is.: τοὺς ὁ
 λους ἅπαντας DiF^{orig}.MPAB / ταῖς
 δικαίως ἂν τις ὑμῖν ἐπιτιμήσειεν GE
 ὑμῖν . . . ἐπιτιμήσειεν ε: ταῖς ἐπιθ
 § 4. ἂν τις ἐπιτιμήσειεν Di. // τέχνην GE
 πιστεύοντες GE DiMPAB²: τούτοι
 § 5. Bekk. et Fuhr. l. c. p. 338) // καὶ γὰρ
 ἐρρῦμεν GE Di.: συνερρῦμεν ε / πι
 Di.: ἅπασι γὰρ ἐστι ε.
 ὅτι μᾶλλον . . . συμβουλε
 φιλοσοφεῖν] Harpocr. s. v. (E
 An. Ox. II 500,5); cf. § 116.¹⁾ (E
 Gr. I 486,13).
 ἡσθήσθε GE Di.(corrupt. in ἡσθηθο
 σουσιν BA.²⁾: συμβουλευούσιν Is. Di
 § 6. πρότερον GE Di.: ἦν καὶ πρότερον ε
 § 7. τοιοῦτο προτ. ε / τοῖς παροῦσιν Is.:
 § 8. δὲ τοῖς παροῦσι Di. l. c. c. 8 // ὡς
 καὶ περὶ ε / κινδυνεύουσιν ὅπερ I
 ἀλλὰ GE Di.: ἀλλ' ὡς ε / ὅτι κατορθ
 θώσομεν ε⁴⁾ / ἐπικρατήσομεν τῶν ἐχθρ
 Di.: τῶν ἐχθρῶν ἐπικρατήσομεν ε⁵⁾
 § 9. Is.: ὅτι δὲ ἂν τύχη γενησόμενον Di
 ἐαλίξασθαι τὸ βέλτιστον Is.: ἐκλέξαι
 Is. DiF: δ' om. DiMPAB / ὡςπερ Γ:
 § 10. δημηγορούντων Is.: τῶν εἰς ἡδονή
 ἡμᾶς E / ἡβούλεσθε Γ⁴ (?) ε⁷⁾: ἔβο

¹⁾ Glossa est: φιλοσοφεῖν ἀντὶ τοῦ ποιεῖσθαι σοφήσει, IX 78 φιλοσοφεῖν καὶ ποιεῖν, XII 11 καὶ τὸ φι adscripti locos ut ipse videas exempla non desse pro

²⁾ Hoc praesens ansam mutandi ἦν in ἐστὶ (

³⁾ Cum de iis quae oratores dicturi sunt ag videtur; atque ut videas quomodo corruptela in I obsit, quod id, quod voci συμβουλευούσιν opponend λοῦσι adest et praesens et futurum.

⁴⁾ Ita rem se habere ex Fuhrii silentio con

⁵⁾ Fuhrio adnotanti: ἐπι kann nach Dionys ai quia ne Γ et ε quidem inter se consentiunt; cf. v cf. cap. II; diversa vocis suppletæ collocatio, quae est, quod vox ista inter lineas adscripta ab alio sc

⁶⁾ Cum in α ε F in rasura sit, ipse Dionysius

⁷⁾ Quarti saeculi Athenienses ἡβουλόμην vic de la corr. hellén. III 497; van Herwerden, Lapid

οἱ μὲν ἄ βούλεσθε . . . (§ 11) ποιήσαντες] vertit
 Lut. Lup. II 19 (Rh. Lat. p. 21 Halm) ex Gorgia Atheniensis.
 καθορᾶν Di. Gorgias: καθορᾶν ὑμᾶς Is. / // νν. δυνθθεῖν . . . ἄν-
 θρωποι om. Di. / δυνθθεῖν s Di.: δυνθθεῖν GE / καλῶς δυνθθεῖν
 Is.: δυνθθεῖν καλῶς Di. / βουλευσασθαι Is.: βουλευσθαι Di. /
 ἐκτάσθαι Γ DiF: ἐκτάσθαι s DiMPAB / παρᾶσθαι GE Di.: παρ-
 χοῖεν s / τῶν τε πρεσβυτέρων Γ: τῶν πρεσβυτέρων s: τὰ τῶν πρεσ-
 βυτέρων Di. / καὶ τῶν νεωτέρων Is.: τὰ τῶν νεωτέρων Di. ἀρχαίον
 ὅτι Is.: ἀουναπται DiF (i. e. ἀούναπτα Usenerus): lacuna capax
 literarum 18 in M, 11 in P; lacuna etiam in AB., cf. Fuhl-
 r. 341 / μὲν τούτ Is.: μὲν γὰρ τοῦτ Di. ἀντέχεσθαι Is.: lacuna
 in DiFAB, capax litt. 21 in M, 12 in P / καὶ ὅν Is.: οὐδ' ἐλλειπῆ
 DiF (i. e. ὄδ' ἐλλειπῆ? Usenerus): lacuna in AB, capax litt.
 13 in M, 9 in P / τὸν πόλεμον αἰρουμένους GE: τὸν πόλεμον ἀναι-
 ρουμένους s: πολεμῖν αἰρουμένους Di. / πολλαῖς ἤδη καὶ Is.: om.
 Di. / μῆδὲν εἰς τοῦμπροσθεν Is.: μῆδ' εἰς τὸ πρόσθεν Di. / οἷς ἂν
 τύχωμεν ὡσπερ ἐν ἀλλοτρίᾳ τῇ πόλει Is.: ὡσπερ ἂν τύχωμεν ἐν ἀλ-
 λοτρίᾳ πόλει Di. / ἢ ἐπὶ τῶν κοινῶν . . . ἐπὶ τῶν ἰδίων Is.: ἐπὶ . . .
 ἐπὶ om. Di. / οὐ τὴν αὐτὴν GE Di.: ἡμεῖς δὲ οὐ τὴν αὐτὴν s,
 haud male / ἐπὶ τῆς πόλεως GE Di.: ἐπὶ τῶν τῆς πόλεως s /
 ποιηροτάτους GE Di.: ποιηροῦς s / ἀσκεῖτε GE: ἐπαινεῖτε s Di.,
 glosseta interpretans / ἰδίας Is.: om. Di. // καὶ διότι Di., ci Blass:
 καὶ ὅτι Is. / τὰ — ἀμαρτήματα Is.: ἀμαρτήματα DiMP, ἀμάτημα
 DiFAB.

uhrius (l. c. p. 340) Dionysii lectionem praetulit, quia eiecto 'ὑμᾶς' habe-
 re quam vocant, idque recte illum iudicasse ex Rutillii versione apparet,
 'Nam dictum ad voluntatem auditoris obscurat quaestionem utilitatis.'
 iud in verbis rhetoris: 'quod vobis, Athenienses, in suadendo adsentiuntur,
 possunt retinere illud 'quod', ego auditoribus adsentiri nequeo, cum
 respondeant haec: οἱ μὲν ἄ βούλεσθε λέγοντες ῥηδῶς ἐξαπατῶν δὲ
 ὑπὸ δὲ τῶν πρὸς ἡδονὴν συμβουλευόντων κτέ.); restituo ergo: 'qui
 adsentiuntur'; quae est ex iis mutationibus, quibus haud scio an recte
 impertiat.

icetne etiam cogitare de 'οὐδὲν ἐλλείπει'? qua ex ratione auctor
 termissa lacuna ita quae dignovit verba inter se coniunxisse putandus
 πάποτε ἐπάθουμεν; in quibus cum nihil quod ad sententiam recte per-
 faceret desideraret, adscripsit respiciens lacunam suo in exemplo paten-
 ἐλλείπει'; quae verba post eum scriba nescio quis in textum recepit.
 alde mihi arridet Fuhlrii coniectura, qui locum ita restituit: προσήκον
 s τῶν κοινῶν ὡσπερ τῶν ἰδίων φροντίζεσθαι, οὐ τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχετε
 ; ἀλλ' ὅταν μὲν ἐπὶ τῶν ἰδίων βουλευήσθε, ζητεῖτε συμβούλους κτέ.,
 τοὺς αὐτοὺς ἀσκεῖτε, quod praepositiones secum traxerat,
 ceret deletisque praepositionibus reduceret φροντίζεσθαι; licet etiam con-
 : οὐκ ᾤθηθῃ (sc. Εὐαγόρας) δεῖν ὀλεωρεῖν οὐδ' αὐτοσχεδιάζειν περὶ τῶν
 , ἀλλ' ἐν τῷ ζητεῖν καὶ φροντίζεσθαι καὶ βουλευέσθαι τὸν πλείστον
 διεκρίβειν.

[VIII 14-39]

- πρὸς δὲ τοὺς . . . νουτεθουήντας ὑμᾶς] BA. 158,28.
 πρὸς δὲ τοὺς ἐπιπλήττοντας Is. DiM. AB.: πρὸς τοὺς δ' ἐπι-
 πλήττοντας DiFPAB, quod usitatus: cf. Sauppe, Götting. gel. Anz.
 § 15. 1864 v. I 828 et addenda nostra ad h. l. / ὡσπερ πρὸς ΓΕDi.:
 πρὸς om. 5 // οἱ πρῦταίους προτιθέσιν Is.: ὁ πρῦταίους προτίθησιν Di.
 ἔπειτα περὶ ΓΕDi.: ἔπειτα καὶ περὶ 5 / ἔσται ΓΕDi.: ἔστι 5 / τῶν
 νῦν περὶ Is.: τῶν ὑπὲρ Di. / ἦν μὴ καὶ περὶ Is.: ἂν μὴ περὶ Di. / περὶ
 τῶν λοιπῶν ὀρθῶς Is.: περὶ τῶν ὀρθῶς λοιπῶν DiF: περὶ τούτων
 § 16. ὀρθῶς λοιπῶν DiMPAB // πρὸς Χίους καὶ Ῥοδίου Is.: πρὸς Χίους
 τε καὶ Ῥοδίου at cf. Fuhr l. c. p. 334 / καὶ Βυζαντίους Is.: καὶ
 Βυζαντίους καὶ Κῶους Di., interpolatus ex XV 63, Fuhr l. c. p. 343 /
 ἀλλὰ πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους καὶ χρῆσθαι ταῖς συνθήκαις ΓΕ:
 ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄπ. ἀν. κ. χρ. τ. συν. 5¹⁾: ἀλλὰ πάντας ἀνθρώπους
 κεχρησθαι Di., corruptus / τὴν αὐτῶν Is.: τὴν αὐτὴν Di.
 § 19. καὶ πάντας τρόπους . . . ἡμᾶς] Prisc. XVIII 288
 (BA. 176,4; Thom. M. 364,11 R.).
 πάντας τρόπους ΓΕ Thom.: κατὰ πάντας τρόπους Prisc.: πάντα
 τρόπον 5 BA., recte; cf. exc. ad. h. l.
 § 22. Κερσοβλέπτην] *Harp. v. Κερσοβλ. (ep. Phot. Suid.)
 § 29. κλειστόν δὲ . . . ἀληθείας] BA. 135,1.
 § 32. κακῶς εἰδότες] Harp. s. v. (ep. Phot. Suid. Cram.
 An. Ox. II 496,11. Lex. Vind. 106,17).²⁾
 § 34. καὶ κατ' ἀρχὰς . . . λάβωσιν] Prisc. XVIII 164.
 ἀπολαύωσιν Prisc., i. e. ἀπολαύουσιν: ἀπολαύοντας Is.³⁾
 § 39. προαιρεῖσθαι . . . ἡδίστους] BA. 168,27 (cf. Suid.
 v. προαιρούμαι).
 γεμούσαις πονηρῶν ἐπιθυμιῶν] BA. 131,15 (ubi
 γεμούσας corrige in γεμούσαις; Suid. v. γέμου); cf. VII 43.

¹⁾ ἀλλὰ καὶ corrumpit sententiam, cum correctionem quam omissa καὶ sententia pessumdet: non dicit 'et Chii Rhodii Byzantii et cuncti homines' sed 'Chii Rhodii Byzantii vel potius cuncti homines'; ἀλλὰ sine καὶ post οὐ μόνον: V 146. 152. IX 3. 17. XI 11 XII 45. 123. 221. XV 51. 74. 75. 175. XVIII 33. 47.

²⁾ Eadem notio extat etiam: XII 160. 187. 263. XIII 10. XIV 25. ep. 7, 4.

³⁾ Improbi homines cum piscibus cum ita comparentur, ut amborum cupido dicatur primum dulcedines parare postea malorum causam fieri, imago ut ad finem perducatur nostro iure nos possumus flagitare; qua ex ratione huius loci verba sana non esse contendemus, si Isocrates a comparatione modo instituta h. e. postquam aliam rem nullam quam escam memoravit, statim recedere nobis videbitur, quippe qui, cum nihil de malis quae piscibus arrepta esca perpetianda sunt dixerit, dimidium praestandi tantum praestiterit; hoc iudicium autem de verbis qualia libri Isocratei exhibent ferendum est, sin vero Priscianeorum librorum lectiones amplexus mutato ὄντας in οὖσιν leges: ὅμοια πάσχοντες τοῖς δελεάζομένοις τῶν ζῴων καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἀπολαύουσιν ὧν ἂν λάβωσιν, ὀλίγω δ' ὕστερον ἐν τοῖς μεγίστοις κακοῖς οὖσιν, expedit difficultates; corruptelae ansam nemo non videt.

τολμῶν . . . ἐπιπλήττειν] BA. 137,6. 1)
 ὑτου δ' ἔνεκα . . . (§ 43) οἱ μὲν ὑπὲρ τῆς] Dion.
 l. de Isoc. 17.
 § γὰρ ἄλλοθεν . . . (§ 50) τῆς αὐτῶν δυσγε-
 Dion. Hal. de adm. vi dic. in Dem. c. 17; repetit idem
 1) τίς γὰρ — γιγνομένοις; οὐ φιλοτιμούμεθα — τοῖ-
 ; (§ 42) κάκεινοι μὲν — (§ 43) ἐνίκησαν; (§ 47) το-
 δὲ — (§ 48) κινδυνεύουσιν in c. 19. 20.

λω Is.: μέλλον Di. / τοὺς λόγους ποιῆσθαι ΓΕ^αDi.: ποιῆσθαι
 ἰς λόγους Ες^αΘ^α / τίς γὰρ ἂν ἄλλοθεν Is.^α Di.: τίς γὰρ ἄλλοθεν
 / μήπω συνδιεφθαρκίνοισ Is. Is.^α: μὴ συνδιεφθαρκίνοισ (-διαφθει-
 ρενοισ iud. de Isocr. 17) Di. / ἐγκωμιάζειν ἀξιούμεν Di.: ἐγκωμιάζειν
 μεν Is. / ἀλλὰ πᾶν τούναντιον IsE^αDi.: ἀλλ' ἅπαν τούναντιον Θ^α //
 ἦν ἐκείνοισ ἔξομεν ΓΕΕ^αΘ^α Di. de vi dic. 17: ἐκείνοισ τιμῆν
 μεν ε: ἐκείνοισ ἔξομεν τιμῆν Di. l. c. 19 / τῆς τῶν ἄλλων
 ἡρίας ΓΕ Is.^α: τῆς τῶν Ἑλλήνων σωτηρίας ε Di. / τῆς ἡμετέρας
 ἡ. Θ^α) αὐτῶν Is.: αὐτῶν om. Di. // στρατεύεσθαι Is.: στρατεύειν
 / πρὸς δὲ τοῦτον ε Is.^α Di.: πρὸς δὲ τοῦτοισ ΓΕ, errore scribendae /
 ἀνθρώποισ Γς Di. (?): ἀλλ' αἰρούμεθα ἀνθρώποισ E¹: ἀλλ'
 ἡ. αἰρ. Is.^α, ex antecedentibus / τίς διδῶν πλείω μισθὸν μετ'
 ἡν ΓΕΘ^α: τινεσ διδῶσι πλείω μισθὸν μετ' ἐκείνων Di.: τίς διδῶ
 ἡ μισθὸν μετ' ἐκείνου E^α ε^α: τίς πλείονα μισθὸν διδῶ μετ' ἐκείνου
 f. p. 85 / ἀκολουθήσουσι Is. Di.: ἀκολουθοῦσι Is.^α // εἰ περὶ τινεσ
 Is.^α: ἦν περὶ τινεσ ε: εἴπερ τινεσ Di. / ἐξαμάρτουν Is.: ἐξα-
 τάνοιεν Di. / παρανομίας ΓΕ Is.^α Di. (?): πλεονεξίας ε / ἤξειν Is.:
 ἡν Di., cf. Fuhr l. c. p. 332. 576sq. / ἀκούσωμεν Is. (ε^α) Di.:
 ὑπομεν E^αΘ^α / διαπραγμαμένοισ ΓΕ Is.^α Di. (?): διαπραττομένοισ
 τῶν καθ' ἡμέραν ἐσμέν ΓΕ Is.^α ἐσμέν τῶν καθ' ἡμέραν ε Di. /
 ἀνιόμεθα Γς E^α ε^α: δι' οὗσ λυμαινόμεθα EΘ^α: ἰδίᾳ λυμαινόμεθα
 , unde viri dd. aut διαλυμ. aut ἰδίους λυμ. coniecerunt / τοῖσ
 ἡντων ἀνθρώπων κοινοῖσ ἐχθροῖσ ΓΕ Is.^α: τοῖσ ἀπάντων κοινοῖσ
 ἡροῖσ ε: τοῖσ ἀπάντων κοινοῖσ ἀνθρώπων ἐχθροῖσ Di., cf. p. 83 //
 οὔτω: τοσοῦτον Di. c. 19, cf. exc. 2 ad XIX 46 / ὅσον: ὅσῳ E /
 ἡσ ὑπὲρ Is. Di.: ὅμωσ δ' ὑπὲρ Is.^α // πληροῖεν — ἰσοβιβαζον —
 τεμπον Is.: ἐπληροῦμεν — ἐνεβιβαζομεν — ἐξιπέμπομεν Di. / ἐλαύ-
 ἡ ἀναγκάζομεν Is. Di. c. 20: μεθ' ὅπλων ἐξιπέμπομεν Di. c. 17, ex
 cedentibus // ἀλλὰ γὰρ ε Is.^α: ἀλλὰ ΓΕ: ἀλλὰ γὰρ καὶ Di. / ἂν τίς
 ἡ Is.: ἰδῶν ἂν τίς Di. / καλῶσ Γς ε^α Di.: κακῶσ EE^αΘ^α / διοικου-
 ἡσ περὶ ΓΕ Is.^α: διοικούμενα καὶ περὶ ε Di. / ἀλλ' οὐκ ἂν Is. Di.: ἀλλ'
 : Is.^α / ἡμᾶσ ἅπανοισ εἶναι παραδείγματα Is. Is.^α: ἡμᾶσ εἶναι τῶν
 ἡων παράδειγμα Di., τῶν ἄλλων ex antecedentibus / καλῶσ καὶ
 αγκίνοισ Is. Is.^α: καλῶσ τε καὶ τεταγκίνοισ Di. // Τριβαλλοὶ καὶ
 ἡκανοὶ Is. Is.^α: Τριβαλλοὶ τε καὶ Λευκ. Di., cf. Fuhr l. c. p. 334 /
 αὐτῶν δυσγενείασ ες^αΘ^α: τῆσ δυσγενείασ ΓΕΑ^α Di.

at hoc loco ita semper Ἰσοκράτης περὶ τῆσ εἰρήνησ (cum ε) excepto
 ubi περὶ εἰρήνησ cum Γ.

οὕτως ὀλίγον . . . (§ 52)
 iud. de Is. 17.

ἐπὶ τῷ βέλτιον γεγονέναι τῶν ἄλλων γεγονέναι Di., at cf. οἰκισθῆναι / ἱεῖον GE Θ^α: ἱεῖον Is^α: εἶν — γνώσησθε Di.

δεκάζων] Harp. s. v. (ep. I An. Gr. I 190,20 sq., ea quibus c δεκάζων Is. Is^α Harp.: δὲ καὶ ζῶ

§ 51. τοῦτον Is. Is^α: δυνηθέντα τῶν π Is. Di.: πόλεως ἀμελοῦμεν καὶ σ^α:

§ 52. ἀγαπώντας Di.: ἐμποιοῦντας s: πο ελθόντες Is. Is^α: οὖν ἐλθόντες Di MPABF² / διαλεπόντες τοῖς ἐνθάδε τες τοῖς ἐνταῦθα ψηφισθεῖσιν s: δι σοφώτατοι Is. Is^α: σωφρονέστατο Is^α Di.: συμβούλοις χρώμεθα s / κοινῶν, om. Di., propter homoeoteleu

καθίσταμεν οὗς Γ: καθιστάμενοι ο ἄν οὐδὲν Is.: οὐδὲν οὐδὲν ἄν Di. (

§ 54. τοσοῦτον . . . προγόνων] in not.).

τοσοῦτον Is. Suid. τοσοῦτω: BA.,

§ 77. ἐπεξιέναι τοῖς πολεμίο δέδοικα . . . φλαῦρον] Pri

§ 81. — Bachm. An. I 127,4; Suid. v. ἀπ cf. Amm. de diff. p. 146 Valk.) cf

§ 84. εἰς τοῦτο γὰρ . . . ἐπιθι Gr. II 482 Sp.

§ 85. τοσοῦτον . . . ἀνθρώπων ἦνεγκα).

τοσοῦτον Is.: τοσοῦτω BA. at cf. s

§ 87. ἀλλὰ συνηδόμενοι . . . συνηδόμενοι . . . συμφορ συνηδόμενοι GE: ἐφησθηόμενοι

1) Non recte mihi Fuhrius videtur Dionysii cessarium sit: respondent enim inter se et πρὶν εἰ θόντες et ἐνθάδε: ἐπειδὴν ἐπίωμεν, ut ipsis verbum ensium inconstantiam notasse videatur. De lecturum in antecedentibus Θ^α s^α ἀναβαίνειν pro ἀνο verba καὶ τοὺς αὐτοὺς . . . ἐπετρέψεν propter l omisit scriba Is^α, non Isocrates ipse, ut Coraes

2) Non recte credo Cobeto obsecuti editori neque enim est cur dicatur συμπεσθῆσόντες neque utrumque eodem loco eodemque tempore fiat; I

- ²⁸ τοὺς μὲν τάφους . . . προσηκόντων] *Aristid. a. rh. Rh. Gr. II 482 Sp.
 ἀντὶ μὲν γὰρ . . . λαμβάνειν] Aristid. l. c. p. 483.
 ἀντὶ δὲ τοῦ γεωργεῖν . . . αὐτῶν] Aristid. l. c. 484.
 οὐδ' ἰδεῖν . . . αὐτῶν] Prisc. XVIII 218. ¹)
 τὴν αὐτῶν Is. Arist.: τὴν ἀρχὴν αὐτῶν Prisc., *glossema*.
 τοὺς μὲν ιδιώτας . . . ἀλλοτριῶν] Aristid. a. rh. Rh. Gr. II 482 sq. Sp.
 Μαντινέας δὲ διώκισαν] Harp. v. Μαντινέων δι-
 οικισμός (ep. Phot. Suid.) ²).
 τὴν ἀρχὴν . . . παρελάμβανον] cf. Arist. rh. III 11.
 Φυλῆν] Harp. s. v. (ep. Phot. Suid.).
 περὶ ἧς μηδεὶς . . . εἰσῆλθεν] Prisc. XVIII 119.
 πώποτ' αὐτοῖς λογισμὸς ΓΕ: πώποτε λογισμὸς αὐτ. ε Prisc.
 ὥστε μηδὲ . . . πλησιάζοντας] BA. 148,11. ³)
 τῷ πόλῃ] cf. IV 17.
 ἀλλ' ὑπομένομεν . . . τοὺς Ἑλληνας] BA. 135,7.
 δασμολογεῖ Is.: δασμολογεῖται BA. ⁴)
 τοσοῦτω δὲ . . . λαμβάνουσιν] Prisc. XVIII 296.
 τοσοῦτω δὲ μακαριστότεροι Is.: τοσοῦτον δὲ μακαριώταται Prisc.,
 cf. exc. ad XIX 46 part. poster.

IX.

Εὐαγόρας.

Εὐρήσομεν γὰρ . . . καταλείψουσιν] Stob. flor. 51,29 (Apost. c. VIII 14°. Arsen. XXV 20).

obnoxia est, quia quod tempus praebere solent grammatici id exhibet; quorum unam certamque regulam exemplo illustrare intererat, ea quae excerptis non ad expediendam ipsam istam rem faciebant, aut ad similes formas redigebant aut, quatenus id fieri licebat, decurtabant; quamobrem in exemplis adhibendis semper summa cautione utaris oportet.

Nulla est causa cur verba πολλῶν ἐτῶν ex oratione loco Prisciano praemalam secuti sedulitatem editorum Prisciani.

Dindorfium fortasse miraris hunc locum ad p. 91^a (= V 43) referre: is mecum si in Mitchellii 'indice Graecitatis Isocrateae' nullum vocis *v* exemplum nisi illud ex 'Philippo' petatum videris; nempe vir ille doctus inspecto oratorem non curavit; δὲ om. Harp.

Adde hoc rarissimae verbi 'θαρρεῖν' constructionis exemplum iis quae ūhner AGr. II 254.

Isocratei libri meliores: VIII 46 *λυμαινόμεθα καὶ δασμολογοῦμεν*; [ep. 7, 4] *ταὶ (Γ: ἀμνησθῆναι ε) καὶ δασμολογήσουσι*; activum *δασμολογεῖν* IV 132: *γεῖσθαι* passivum IV 123; ad explicandam nostri loci corruptelam cf. *καλεῦσθαι καὶ λυθῆναι ε* pro *σαλεῦσαι καὶ λυθῆναι* IGZ; XII 239 *τάξασθαι* I 16') καὶ *βουλευσασθαι* Γ pro genuino *τάξει καὶ βουλευσασθαι ε*.

- [IX 3-43 *εὐκλεῶς* s Stob.; cf. [I 43] II 36. IV 95: *εὐκλόως ΓΔ* re. γρ. / *αἰρου-
μένους* s Stob. (Ars. Apost.); *αἰρομένους* StobA: *αιρομένους Γ* (sic),
cf. cap. II / *καταλείψουσιν ΓΔ*: *καταλείψωσιν* s Stob.
- § 6. *τούτων δ' αἴτιος . . . ἔχουσίν ἐστιν]* 38,42.
- ἀγαθὸν πρόσεστιν Γ Stob.: *πρόσεστιν ἀγαθὸν* s.
- § 8. *περὶ δὲ τῶν τοιούτων . . . ἐπεχείρ-*
Joh. Sic. Rh. Gr. VI 478 W.
- § 10. *ἐνθυμημάτων]* *Poll: II 231.
πρὸς δὲ τούτοις . . . ἀκούοντας] Anon
Hermog. π. ἰδ. Rh. Gr. VII 906 W. — cf. Cic. or
αὐταῖς ταῖς ΓΔ: *ταῖς γε* s: *ταῖς* Schol., cf. p. 83 *ann*
- § 11. *εὐλογεῖν]* Pollux II 119.
εὐλογεῖν ΓΔ Poll.: *εὐ λέγειν* s.
- § 23. *ἄνδρὶ δὲ . . . προσεγένητο]* *Menand. I
372 Sp.¹⁾
- § 27. *Σόλους]* Harp. v. *Σόλοι* (ep. Phot. — Suid. et
glossam).
- § 28. *πλάνους τοὺς φυγαδικούς]* Thom. M.
(Schol. *Tricl.* in Soph. OR. 67; Schol. *rec.* ad Ae
576 D.).
- § 34. *οὐτ' ἂν ὁ λόγος . . . ἀρμόσειεν]* resp. Sch
178 Fro.²⁾
- § 35. *τῶν μὲν οὖν . . . προκρίνειεν]* Doxopat
Rh. Gr. II 446 sq. W.
οὐδεὶς γάρ . . . καταλιπεῖν] Doxopat. I.
- § 37. *ἀλλὰ μὴν τῶν γ' ἐπὶ κτῆ.* [resp. Doxopat
Rh. Gr. II 447 W.
- § 41. *αὐτοσχεδιάζειν]* BA. 83,5 (cf. Moeris. s.
M. 345,9 R.); cf. Isocr. XIII 9.
- § 43. *ἀλλ' οὕτω θεοφιλῶς . . . (§ 46) τούτοι*
ρειν] Stob. flor. 48, 48—57.
εἰσαφικνουμένους Γ: *ἀφικνουμένους* s Stob.³⁾ / *τοὺς ἄ*

¹⁾ §. 23. ὡςπερ ἑτέροις τισὶν ΔΕ, ὡςπερ ἐν ἑτέροις τισὶν Ζς: Γ: ὡςπερ ἄλλοις τισὶν Aristid. I 102, 8 Dind. (cf. Bensel. ed. v. I. praean. 4; Schneider ad. h. 1.)

²⁾ Satis dubitanter huc locum rettuli; verba scholiastae sunt: ζεται τὸ ἔγκλημα τῶν καιρῶν, ὡςπερ καὶ Ἰσοκράτης ὀρίζεται ἔργον s πρὸς τὸν καιρὸν ἀρμόζεσθαι, quorum ultima e techna sumpta quanquam apud Sauppium in fragmentis 'artis Isocratis' locum nostrum

³⁾ In tradenda hac voce valde testes vacillant; priorem π (εἰς-) ut hoc loco Stob. omittit, ita ἀφικνουμένων IV 45 s praebet, et servant; contra XI 31 pro Γ τοὺς ἀφικνουμένους θύων, quod non in s extat τοὺς εἰς αφικνουμένους, ita ut hanc vocem earum in bus superscripta erat cessisse appareat; at quominus tibi persuade praepositionem ubique restituendam esse, impedit locus VII 66, ubi ἀφικνουμένους praebent.

[IX 43-52

§ 44.

ἐκείνου βασιλείας Γ: τοὺς ἀρχομένους τῆς ἐπ' ἐκείνου βασιλείας Δ; Stob.: τοὺς ἀρχομένους τῆς ἐκείνου βασιλείας Stob.ATrinc.¹⁾ / ἔξαμαρτόντας Γ: ἔξαμαρτάνοντας Δ; Stob. // τῶν χρωμένων Is. Stob.Trinc.: τῶν ὁμιλοῦντων ἱταίρων χρωμένων StobABo.²⁾ / ἅπαντα Is.: ἀπάντων Stob., at cf. πολλά; γενεῖους ex τῶν πατρῶν / περιγενόμενος Γ Stob.: περιγενόμενος Δ; Stob. / τὰς ἐν τοῖς ἔργοις ὁμολογίας ὡς περ τὰς ἐν τοῖς λόγοις Γ: τὰς ἐν τοῖς λόγοις — τὰς ἐν τοῖς ὅροις ε: τὰς ἐν τοῖς λόγοις — τὰ ἐν τοῖς ἔργοις Stob., cf. exc. ad. h. l.

§ 45.

μέγα φρονῶν . . . δι' αὐτὸν] Arist. rh. I 9.

διὰ τύχην ὑπάρχουσι ἀλλ' Arist.: ὑπάρχουσι om. Is. Stob.³⁾ / γιγνομένοις Γ' Stob.: γιγνομένοις ἀγαθοῖς Γοπ. Δ; / ἐφ' αὐτῷ Is.: ὑφ' αὐτὸν Stob., non Isocrateum / πολλοῖς Is. StobA (πολλῶς): πολὺ StobBo., ex insequente πολὺ πατρῶν / τῆν τῶν ἄλλων φύσιν Γ: τῆν φύσιν τῶν ἄλλων ε: τῶν ἄλλων Stob.⁴⁾ / ἀλλ' οὐκ Is. Stob.: ἀλλ' om. Stob.ATrinc.; at cf. p. 45. ann. 3 / μικρὰς ε StobBo.: μικρὰς ΓA StobA⁵⁾ // ὅλως Γ: ὅλως δ' ε Stob.⁶⁾ / παραλείπων ΓA: παραλείπων ε / δεῖ τοῖς βασιλεῦσιν ΓA: τοῖς βασιλεῦσι πρέπει ε Stob., at sequitur ἀλλ' / ἐκάστης τῆς Γ: ἐκάστης ε Stob., cf. exc. ad. II 2 / ἐκλεγόμενος ε Stob.: ἐξελεγμένος Γ⁷⁾ / τῇ τῆς πόλεως διοικήσει ε Stob.: τῇ τῆς πόλεως ὅλης διοικήσει ΓA⁸⁾ / τοὺς κινδύνους ΓA Stob.: om. τοὺς ε, male / τυραννικὸς δὲ ε Stob.: μεγαλόφρων δὲ ΓA; cf. Schneider ad. h. l.

§ 46.

¹⁾ Γ' solus probus, ceteri testes pro rariore constructione interpolationem habent (cf. Schneider ad. h. l.)

²⁾ Verba ὁμιλ. ἐτ. ut sunt glossema ita e Stobaei textu non eiecerim.

³⁾ Lectio librorum Aristotelicorum, quam Spengelius eiecto ὑπάρχουσι correxικνω se speravit, Blassio ita displicuit, ut eius in praefatione mentionem omnino non faceret; tamen receptu digna videtur propter elegantem concinnitatem sermionis, quae illo verbo reposito oratori restituatur; cf. II 35 θεώρει τὰ γιγνόμενα καὶ τὰ συμβαίνοντα κτέ. et [I 42] χαιρε μὲν ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι — λυποῦ δὲ μετρίως ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις κτέ. et quem locum Gaisfordus iam attulerat XII 32. Quinquam igitur apud Arist. rh. III 16, ubi male hic locus repetitur, cod. A^c ὑπάρχουσι omittit, tamen vocem Aristoteli non eripuerim, quam nostro loco et A^c et ceteri codd. tradant quaeque per sententiam optime se habeat; vetus tralatio nihil in rebus minutis probat.

⁴⁾ ὑπερβείλλειν apud Isocr. non cum genet.; de origine lectionum cf. p. 84.

⁵⁾ Nisi quod StobA errore praebet μακρὰς, cf. XIX 16 v. l.

⁶⁾ In orationibus adhortativis oratorem singula membra inter se coniunctionibus non copulasse, ipse testatur: XV 67 ἔστι δ' ὁ ἄλλων δευθῆσθαι Νικοκλι — συμβουλευῶν, ὡς δεῖ τῶν πολιτῶν ἄρχειν οὐχ ὁμοίως δὲ γέγραπται τοῖς ἀεργωμένοις (IV VIII). οὗτοι μὲν γὰρ τὸ λεγόμενον ὁμολογούμενον αἰετῶ προειρημένῳ καὶ συγκεκλημένον ἔχουσι, ἐν δὲ τούτῳ τούναντιον ἀπολύσας γὰρ ἀπὸ τοῦ προτιροῦ καὶ χωρίας (ΓA: χωρὶς Εθ) ὡς περ τὰ καλούμενα κεφάλαια [ποίησας del. Fuhr, recte] περιῶμαι διὰ βραχέων ἕκαστον ὧν συμβουλευῶ φράζεν.

⁷⁾ Cum verbum exspectemus idem significans quod οὐ παραλείπων, non quadrat ἐξελεγμένος; recipe igitur ε Stob. lectionem.

⁸⁾ ὅλης deleo cum ε Stob.; cf. Bensei. ad Areop. p. 109.

- [IX 52-X 15 § 52. *Κόνωνα δὲ κτέ.]* resp. Schol. ad Demosth. XXII 15 p. 106^a Turr. — Schol. ad Aristid. p. 247 D.
δυστυχήσας . . . ἤλθε] Arist. rh. II 23.
δυστυχήσας Arist.: *δυστυχήσας τῆς πόλεως Γ: δυστυχήσας τῆς πόλεως ε'*).
- § 54. *ὥστε καὶ τὴν Ἀσίαν . . . ἐπεχείρησαν]* resp. Schol. ad Aristid. p. 121 D.
- § 63. *λύσαντες γὰρ τὸν νόμον κτέ.]* resp. Schol. ad Aristid. p. 182 D.
- § 72. *εὐπαιδίας . . . πολυπαιδίας]* resp. Choric. epit. Mar. p. 41 Boiss.
ἀνακτας, τὰς δ' ἀνάσσας] *Harp. v. *ἄνακτες καὶ ἀνασσαί* (ep., *quae hic plenior nostro Harp.; Suid.*).
- § 73. *ὑστερίζω . . . ἔμαντοῦ]* Schol. ad Aristid. p. 221 D.
ἐγὼ δὲ . . . θεωρήσειεν] Stob. flor. 81,10.
ἡγοῦμαι καλὰ μὲν εἶναι Is.: *ἡγοῦ μὲν εἶναι καλὰ* Stob. (*ἡγοῦμαι μὲν καλὰ μὲν εἶναι* ci. Aldus²).
- § 78. *καὶ μὴ νόμιζε κτέ.]* resp. Argum. Isocr. IX; cf. p. 74

X.

Ἐλένης ἐγκώμιον.³)

- § 12. *Τῶν μὲν γὰρ τοὺς . . . ἐπαινεῖν]* BA. 85,15.⁴)
βομβυλιούς] *Harpocr. v. *βομβυλιός*. (ep. Bachm. An. Gr. I 120. — Suid. Zon. — cf. BA. 220,7. Hes. s. v. Et. M. 204,54.)
- § 15. *ἀπολογεῖσθαι . . . διαφέροντας]* Theo prog. Rh. Gr. II 112 Sp.

¹) Cf. Bensel. praef. XXXIX ann. 9; *τῆς πόλεως* ab homine insequentia καὶ τῇ πόλει κτέ. respiciente additum.

²) Aldi lectionem non recte Benselerus (praef. p. XIX ann. 6) probavit, quia non *ἡγοῦμαι* et *πολύ μέντοι*, sed adiectiva *καλὰ μὲν* — *πολύ μέντοι* *πλείονος ἀξίας* inter se respondent. Licet autem ita sint verba ut Benselerus voluit coniungenda, quid alteri *μὲν* post *καλὰ* collocato facies? est prorsus supervacaneum, ni ad *προκρίνω* refertur: neque vero ad hoc referri potest, quia 'δέ', post *προκρίνω* positum, verbis 'πολύ . . . θεωρήσειεν' causas adiungit, de quibus oratori chartae non silentes multo aeneis monumentis praestare videntur.

³) De titulo orationis cf. exc. de eo in cap. III.

⁴) Verba καὶ τὰ τοιαῦτα *βουληθέντα* grammaticus in unum *ἐπαινούτων* contraxit; cf. p. 51 ann. 3. — Ceterum hac ex oratione multa furatus est auctor Charidemi, qui Luciani nomen sibi arrogavit (cf. Coraes ed. vol. II 162 sqq.).

- [X 16-54 § 16. *σπουδάσας δὲ . . . ἔδωκεν*] Doxopat. Rh. Gr. II 446 et 480 W. ¹⁾)
- § 17. *τοῦ μὲν ἐπίπονον . . . ἐποίησεν*] Demetr. π. ἐρμ. Rh. Gr. III 266 Sp. — Tiber. π. σχ. ib. III 74 sq. — Alexand. π. σχ. ib. III 40. — Schol. Anon. ad Hermog. (ex Tiberio?) Rh. Gr. VII 1032 W.
τοῦ μὲν ἐπίπονον . . . κατέστησεν] Theo prog. Rh. Gr. III 36 Sp.
καὶ φιλοκίνδυνον . . . ἐποίησεν] Schol. ad Plat. Phaedr. 267^c p. 274 H.
περίβλεπτον] Poll II 56.
τοῦ μὲν: τῷ μὲν Demetr., *contra membrorum aequabilitatem / φιλοκίνδυνον* Is.: *πολυκίνδ.* Demetr.: *ἐπικίνδ.* Tiber. Schol. ad Herm. ²⁾)
- § 18. *καὶ πρῶτον μὲν . . . (§ 20) συνεκινδύνευσεν*] imit. [Luc.] Charid. 16.
καὶ πρῶτον μὲν κτέ.] resp. Luc. Dem. enc. 10. — Theo pro. Rh. Gr. II 110 Sp.
- § 19. *κατέθετο ΓΑ: ἐκόμισε ΕΖ* [Luc.].
- § 21. *εἰ μὲν οὖν ὁ ταῦτα κτέ.]* *Arist. rh. II 23.
- § 23. *κἀλλιστον μὲν οὖν κτέ.]* *Menand. Rh. Gr. III 386 Sp.
- § 33. *ἀπιστοῦντας τοῖς οἰκειοτάτοις]* BA. 121,26.
- § 39. *μετὰ γὰρ τὴν . . . (§ 42) οἰκειότητα τῆς Ἑλένης]* imit. [Luc.] Charid. 17.
αὔδης ci. Sauppis, *cf.* [Luc.]: *αὐτῆς* Is. / *οἱ τότε βασιλεύοντες* Γ¹ [Luc.]: *ἅπαντες οἱ τότε βασ. Γεοργ. ε ΕΔ, ad ineprias rem augentes // τὴν ἐπικουρίαν ταύτην ΓΑΕ: ταύτην τὴν ἐπικουρίαν ε, cf.* [Luc.] *ταύτην αὐτῷ τὴν συμμαχίαν / οὐ πολλοῦ χρόνου γὰρ διελθόντος, γενόμενης — κριδος ΓΑ, cf.* [Luc.]: *οὐ πολλῷ γὰρ ὕστερον κριδος γενομένης: οὐ πολλοῦ χρόνου γὰρ διελθόντος καὶ γενομένης — κριδος ε / θεοῖς ΓΑ: θεαῖς ε [Luc.] / τοῖς πολέμοις ΓΑ: τοῖς om. ε [Luc.]*
- § 49. *τίς δ' ἂν . . . (§ 50) πατρίδας ἀπελθεῖν]* imit. [Luc.] Charid. 18.
- § 54. *τῶν μὲν γὰρ ἀνδρίας . . . ἐπιτηδευμάτων ἐστίν]* imit. [Luc.] Charid. 23.
ταύτης τῆς ιδέας Γ [Luc.]: τῆς ιδέας ταύτης ε ³⁾).

¹⁾ δέδωκε prioris loci, quod Blassius inter lectiones varias refert, non tam commentatori quam librario cuidam imposuerim; altero enim loco ἔδωκε extat.

²⁾ ἐπικίνδυνος propter antecedens 'καὶ' minus placet; πολυκίνδυνος oratori obtrudere vereor; φιλοκίνδυνος quanquam cum 'βίος' coniunctum audacius dictu est, tamen proxima verba et ipsa poesin redolentia confirmant.

³⁾ Ut verba πλὴν ὅσα ταύτης τῆς ιδέας κειομένης intellegam, non mihi contingit; quid vero ferri possit, optime Wolfius demonstrat vertendo locum: 'eorum autem quae pulchritudine destituuntur, nihil diligi: sed contemni potius omnia quae huius boni expertia sunt'. Equidem non dubito quin verba ut glossema extirpanda sint, quibus resectis audias velim, quanto elegantius oratio triperita cadat.

- [X 55-65 γνοίη δ' ἄν τις . . . αὐτῶν] Suid. v. διάθεις 2. —
 § 55. cf. BA. 241,25 (Et. M. 267,51).¹⁾
 § 56. καὶ τοῖς μὲν κατὰ . . . (§ 57) ἐπαγγέλλουσιν] imit. [Luc.] Charid. 23.
 § 57. πλείω χάριν . . . προτάττουσιν] Prisc. XVIII 305. χάριν ἔχοντες Is.: χάριν εἰδότες Prisc., cf. [Luc.] πλείω χάριν ἄν εἰδείη²⁾.
 καὶ τοὺς μὲν ὑπ' ἄλλη . . . (§ 58) ποιήσαντας] imit. [Luc.] Charid. 27.
 ὑπ' ἄλλη ΓΑ [Luc.]: ὑπ' om. 5³⁾.
 § 63. Θεράπναις] *Harp. v. Θεράπναι (ep. Phot. Suid.).
 § 64. ἐνεδείξατο δὲ καὶ κτέ.] Schol. ad Aristid. p. 183 D.
 § 65. Ὀμηριδῶν] *Harp. v. Ὀμηρίδαι (ep. Phot. Suid.); cf. BA. 288,6.

¹⁾ Huc referendum est Schol. ad Dem. II 16 p. 57^b Turr. διαθίσθαι· πολῆσαι. ἢ λέξιν καὶ παρ' Ἰσοκράτει ἐν τῷ Βουσιριδι; at in errorem inductus est scholiasta per διάθεισιν, quod XI 14 extat.

²⁾ Isocrates dixit χάριν ἔχειν: [I 45] IV 107. V 23. 34. 75. VIII 14. 130. IX 2. 19. X 20. 57. XI 6. XII 16. 69. 202. 216. 259. XV 95. 99. 106. 287. XVI 15. 38. XVIII 58. 62. XIX 2. XX 4; ep. 2,1; 3,6; 4,9; 8,8; 9,6. Contra, si recte enotavi, χάριν εἰδέναι unico loco IV 175, ubi proxime antecedit ἐπισχέειν et sequitur μετασχοῦσιν, ita ut tertiam formam eiusdem verbi vitare voluisse videatur; discendum igitur est Isocratem χάριν εἰδέναι non dixisse. — Praeterea χάριν coniungit cum ἀποδιδόναι IV 56. V 36. VI 73. X 62. 66. XII 104. XIV 1. 27. XIX 11. 34; ἀπολαμβάνειν III 53; ὑφείλειν [I 29] V 36. XVIII 67; κομιζέσθαι XV 60. — Praeter hos locos unus mihi adferendus est IX 10: ἄ (sc. μέτρα καὶ ῥυθμός) τοσαύτην ἔχει χάριν, ὥστ' ἄν καὶ τῇ λέξει καὶ τοῖς ἐνθυμήμασιν ἔχη κακῶς, ὅμως κτέ., quibus in verbis 'χάριν ἔχειν' cum non 'gratias habere', sed 'suavitatem dulcedinemve continere' sit, dubito num Isocrates talem ambiguitatem admisit, et augetur dubitatio respicienti mihi paucis verbis interiectis ἔχῃ sequi; quam ob rem verba τοσαύτην ἔχει χάριν vitium traxisse puto, cum scribae creberrimae notionis non in tempore in mentem venisset; quid fuerit, vix habeo proponendum; cogitavi de: τοσαύτην ἐπάγει χάριν; attamen hoc non tam coniectum quam monitum volo.

³⁾ Notatu dignum duxi, [Lucianum] in insequentibus, quibus § 58 complectitur, habere καὶ κοινούς νομιζόμεν εὐεργέτας τοὺς τῶν καλῶν ἐπιμελητάς; omittit igitur copulam; Γ autem φιλοπόνους εἶναι νομιζόμεν, ε φιλοπόνους νομιζόμεν εἶναι in antecedentibus praebet: quid? εἶναι non interpolatori debetur? cf. p. 28 ann. 2.

⁴⁾ Θεράπναι Alcaei comici fragmentum apud Koekium n. 88 delendum est; qui Harpocrationis epitomen inter Photii fontes esse sciunt, videbunt unde Photius suum sibi Alcaeum paraverit. Harpocr. s. v. habet: Θεράπναι· Ἰσοκράτης Ἐλένη· τόπος ἐστὶν ἐν Λακεδαιμόνι Θεράπναι, οὗ μνημονεύει καὶ Ἀλκμάν ἐν α' κτέ.; in epitoma (D) legitur: . . . οὗ μνημονεύει καὶ Ἰσοκράτης καὶ Ἀλκαῖος;

Βούσιρις.

- § 3. Γιγνώσκω μὲν οὖν . . . ἁμαρτίας] Stob. flor. 4,48.
 νοθετημένων Γ: νοθετουμένων ε StobA: νενοθετημένων Stobv.:
 νοθετημάτων StobB¹). / αὐτῶν τις ἀριβίστερον Γ: τις ἀριβίστερον
 αὐτῶν ε: τις αὐτῶν ἀριβίστερον Stob., cf. p. 84.
- § 11. τὴν μὲν οὖν μητροῦαν . . . (§ 12) τετειχισμένην]
 Greg. Cor. Rh. Gr. VII 1234 sq. W.
- § 12. παρουσιῶν — ἀπασῶν Γ Greg.: παρόντων — ἀπάντων ε, αὐτῶν
 οἰκητῶν spectant / ἐκεῖ Γ Greg.: ἐκεῖσε ε // τοῦ σύμπαντος φύσει
 Γ: τοῦ παντὸς φύσει Greg.: τὴν τοῦ σύμπαντος κόσμον φύσει ε²) /

hoc epitomae mendum ni Kockius ipse vidit, potuit iam apud Dindorfium (ad Harp. s. v.) monitum invenire; non miror igitur illum apud Bergkium sub Alcaei nomine *Θεραπνῶν* nihil repperisse; Alemanem Therapnarum mentionem fecisse facile per se intellegitur, extatque inter eius fragmenta locus noster apud Bergkium Poet. Lyr. Graec. III⁴ p. 16 frg. 4 ann. — Alium statim adiungo locum, ubi item contra Kockium mihi pugnandum est; dico Calliae fragmentum 11:

— τί δ' ἄρα; τοὺς Μελανθίου τῷ γινώσκωμαι;
 — οὓς ἂν μάλιστα λευκοπρόκτους εἰσίδης.

quibus in versibus pro *λευκοπρόκτους* scribi mavult *λεοπρόκτους* vel (*μάλιστα γ'*) *εὐφροπρόκτους*: *λευκόπρωκτοι*, inquit, nusquam perstringuntur; at Schol. ad Aristoph. Lys. 805 *τοὺς λευκοπρόκτους ὡς γυναικώδεις ἐκωμῶδουν* (inde sua Suid. post v. *μελαμπύγου τύχους*) non minus Kockium refutat quam Hes. v. *λευκόπυγος ὁ ἀνανδρος ἔπαλεν δὲ μελαμπύγους τοὺς ἀνδρείους ἔλεγον* (cf. v. *μελάμπυγος*), qui quem spectet docet Eust. ad Il. 863,29: *Aloxim* (Com. Fr. V p. CCXVIII, fg. inc. LXXII); *λευκόπρωκτοι* igitur nequaquam non perstringebantur. Quid? quod leporem facietiasque poetae nobis eripit, qui *λευκοπρόκτους* mutare studet? Is enim Melanthii (*μέλας*) assecclas *λευκοπρόκτους* propterea poetam fingere non sensit, ut illi omen non fuisse nomen iocose nec tecte significaret; per ludibrium comicus morem tragicorum imitatus est.

¹) Quod sequitur *τῶν λεγομένων*, evincit ε StobA lectionem veram esse; ceterum cf. p. 85.

²) Locum non expedio: *σύμπας* ab Isocrate ita usurpatur, ut cum substantivo coniungatur certaeque alicui rei singulari opponatur, quae aut verbis exprimitur aut sententia significatur: III 35 IV 14. 28. 83 (Is.^a *πάσαν* praeter E^a qui cum Is. *σύμπασαν*) 98. 107 VIII 34 IX 65. X 68 XII 35. 50 XIII 4 XV 41 [ep. 2,19]. — Non accedit substantivum III 48 *ὡς παρ' Ἰκαστον τῶν μερῶν ἢ καλῶς ἢ κακῶς τὸ σύμπαν ἔξον*, quod non mirabimur; II 17 *τὸ σύμπαν* est 'in universum'; V 86 si cum Benselero vertis: 'Ich glaube nun den Anfang der ganzen Rede so eingerichtet zu haben, wie es bei denen, welche zu einem Feldzug gegen Asien rathen, der Fall sein muss' non habes cui *σύμπαντος* opponas, cum debeas opponere *ἄρχῃ*; verte igitur: 'So habe ich denn von dem Ganzen der Materie an den Eingang das gestellt, was dorthin gehört, wenn ich für einen Feld-

- [XI 12-XII 9 *παντοδαπότα* Greg.: παντοδαπ... Γ¹, *quatenus agno-*
a add. Γ^{corr.}: παντοδαπά, *at cf.* πλείστα / ἀγάθᾳ Γ^e
τάγαθᾳ s: 'vocabulum penitus diversum' Γ¹.
- § 14. *διαθέσει*] *Harp. s. v. (ep. Suid. Cram. An.
 fuit apud Phot. — Hes. s. v.); cf. p. 57 ann. 1.
- § 18. *καὶ γὰρ τὸ μηδένα κτέ.*] resp. Schol. Aristot.
 et 28 D.
καὶ γὰρ τὸ . . . ἀποδημεῖν] Harp. v. *κο*
μηδένα κτέ.
- § 23. *λογισμοῖς*] *Harp. v. *λογισμός* (ep. Phot. Suid.)
- § 26. *ὅστις καὶ τῶν ζώων . . . ἐνομοθέτη*
 173,10.
- § 37. *λογοποιῶν*] *Harp. v. *λογοποιός* (ep. Phot.
 cf. Ammon. de diff. p. 90 Valck. — Moeris s. v. Th
 224,11 R.).
- § 40. *παρρησίας*] Harp. s. v. (ep. Phot. Suid. Suid.
 Ox. II 498,3).

XII.

Παναθηναϊκός.

- § 2. *Οὐκ ὀλίγων κτέ.*] resp. Cic. or. 12,38.
ἀντιθέσεων] *Harp. v. *ἀντίθεσις* (ep. Suid.
 An. Gr. I 105,7; fuit ap. Phot.).
τοὺς ἀκούοντας . . . θορυβεῖν] *Hermog.
 Gr. II 331,30 Sp. (cf. Kayser ad Cornif. ad Her. I
ἐπισημαίνεσθαι] Harp. s. v. (ep. Suid. Zon
 An. Ox. II 495,5; Lex.Vind. 59,16; fuit apud Phot.)
- § 8. *ἀλλ' οὕτω τὸ γῆρας . . . καταπεφρόνη*
 flor. 116,40.
μεμψίμοιρον] *Poll. II 124; huc Phot. v. *με*
 (Suid. Zon. Bachm. An. Gr. I 298,7)?
οὕτω τὸ ΓΖ Stob.: *οὕτω μοι τὸ σ¹)* / *μικρολόγον καὶ*
 Is.: *μεμψ. καὶ μικρολ.* Stob. / *τὴν τε φύσιν Γ* Stob.: *τῆ*
 § 9. *ς, at respondent inter se τύχη et φύσις* // ἦς *ς* Stob.: *ὡ*
ς Stob.: *ψυχῆν (sic) Γ, errore.*

zug gegen Asien plaidire'. Nostro autem loco *σύμπαντος* nec cum
 coniunctum neque alii rei oppositum est — *ς* enim non curo; acced
 quidem *τοῦ σύμπαντος φύσιν* hoc loco non intellego; sententia flagi
ἀνίεναι τοὺς καρπούς, quod aliquatenus deleto *τοῦ σύμπαντος* recipi
φύσις idem valere potest quod *τὸ φύειν*.

1) Sententia generalis, quam hic postulamus, addito pronomine

καὶ ἀναστρέψαντες αὐτὸς ἑαυτὸν καὶ τὸν οὐρανόν· Ἰωάν. 8, 12.

καὶ ἄναστασιν αὐτὸς ἑαυτὸν καὶ τὸν οὐρανόν· Ἰωάν. 8, 12.

καὶ ἄναστασιν αὐτὸς ἑαυτὸν καὶ τὸν οὐρανόν· Ἰωάν. 8, 12.

καὶ ἄναστασιν αὐτὸς ἑαυτὸν καὶ τὸν οὐρανόν· Ἰωάν. 8, 12.

καὶ ἄναστασιν αὐτὸς ἑαυτὸν καὶ τὸν οὐρανόν· Ἰωάν. 8, 12.

καὶ ἄναστασιν αὐτὸς ἑαυτὸν καὶ τὸν οὐρανόν· Ἰωάν. 8, 12.

καὶ ἄναστασιν αὐτὸς ἑαυτὸν καὶ τὸν οὐρανόν· Ἰωάν. 8, 12.

καὶ ἄναστασιν αὐτὸς ἑαυτὸν καὶ τὸν οὐρανόν· Ἰωάν. 8, 12.

καὶ ἄναστασιν αὐτὸς ἑαυτὸν καὶ τὸν οὐρανόν· Ἰωάν. 8, 12.

καὶ ἄναστασιν αὐτὸς ἑαυτὸν καὶ τὸν οὐρανόν· Ἰωάν. 8, 12.

καὶ ἄναστασιν αὐτὸς ἑαυτὸν καὶ τὸν οὐρανόν· Ἰωάν. 8, 12.

καὶ ἄναστασιν αὐτὸς ἑαυτὸν καὶ τὸν οὐρανόν· Ἰωάν. 8, 12.

li glossam, quia ἀδοξος lemma lexicī est; ceteris enim locis sic sunt: gen. pl. IX 66 XX 19 acc. plur. V 19 XII 253 arativus XII 86. 247.

um dicendi Isocratis Bekkerus et Blassius Urbinatis lectionem jungdahl. de transeundi generibus p. 43 sqq.

ισθαι' idem atque διαστρέψαι' valens Isocrates non scripsit; s' usus. ἀναστρέψουσαι' apud eum est 'evertere': V 64 ἀναστρέψουσαι Ἑλλάδος πράγματα; 132 ἀναστραπτίον καὶ μεταστατίον; XV 283 ἀνίστραπται καὶ συγχιέχεται πολλὰ τῶν κατὰ τὴν εἰσιόντων ad redarguendam Cobeti coniecturam, qui Blassium VI 66 proposuit: ὥστε τεκμήριον μὲν τὰς χώρας, πεπορθῆναι ἰσχυρῶς δὲ γυγνηθῆναι τοὺς οἴκους τοῖς ἰδίοις, ἀναστρέψουσαι καὶ καταλείβουσαι τοὺς νόμους; tu restituere oratori quod in libris xi.

- [XΠ32-XΠ32] *ἐξανισταμένους* ε / *ἐμμένοντας* Is. Stob.: *ἐπιμένοντας* Clem.¹⁾ / *τῆ τάξει τῆ Γ: τῆ τάξει* ε Stob. Clem. ἀλλά πρὸς ἅπαντα ε Stob. Clem.²⁾: ἀλλά καὶ πρὸς ἅπαντας Γ / *τελείους* ε Stob. Cler *τελέους* ΓΑ.³⁾
- § 41. ἀπολελοιπότες] Harp. s. v. (ep. Suid. — Cram. An. O II 490,18; Bachm. An. Gr. I 127,21; Lex.Vind. 7,16; fuit apud Phot.); cf. IV 50.
- § 63. *Τορωναίων*] Didymus apud *Harp. v. *Τορώνη* (ep. Pho Suid. — Apost. c. XVII 18).
καὶ *Τορωναίων* Γ (Didym.): om. ε, cf. *Coraes ed. v. II p. 338.*
- § 68. *δεκαρχιῶν*] *Harp. v. *δεκαδαρχία* (ep. Et. M. 254,2; *δεκαρχιῶν* ΓΕ: *δεκαδαρχιῶν* Harp., cf. IV 110 V 95.
- § 156. *τῶ πόλῃ*] cf. IV 17.
- § 246. *πολλῆς μὲν ἱστορίας . . . ἀκούοντας*] Eust. : *Odys.* 1455,25.⁴⁾
ἱστορίας Is.: *ἐμπειρίας* Eust., *glossema* / *τοῖς συμπολιτευομένοις* Is.: om. Eust.

XIII.

Κατὰ τῶν σοφιστῶν.

- § 2. *Οἶμαι γὰρ . . . ἀδυνάτων ἐστίν*] Orio anth. IV 4. *ἅπασιν εἶναι* Is.: *εἶναι πᾶσιν* Or.⁵⁾ / *ὑπὲρ αὐτῶν* Is.: *ὑπὲρ ἑαυτῶν* Or., *at ad τὰ μέλλοντα orator spectat / ἔν τούτῳ* Γ: *ἐν τῷ* ε Or.

¹⁾ *ἐπιμένειν* non apud Isocratem hac sententia extat; de *ἐμμένειν* cf. Ful animadv. p. 51 sqq.; idem Rh. M. XXXIII p. 574 ann. 1 *ἐμμένειν ἐν* ex titulo CI II 1 160,5 attulit; eiusdem aetatis titulus Mitth. d. arch. Inst. IV 200, 13 habet *ἐμμένειν* cum dativo; neque dubito quin CIA. II 1, 333,6 Koehleri restitutioni *ἐμμένουσιν ἐν τῇ συμμαχίᾳ τῇ γερ[ουσίᾳ] . . .* praeferenda sit, quae praepositione abicit *ἐμμένουσι]ν τῇ συμμαχίᾳ κτέ.*

²⁾ Lectiones Stob. Clem. ε praetuli, quia quae posterius membrum significat, continentur iis, quae prius (οὐ μόνον) infert.

³⁾ Sic debuit Benselerus praef. p. XXVI annotationem 1. dare: 'τέλειος XII 242 XV 187. 200 (Θ^α: *τελέους* ceteri); ep. 4,3. At *τελέως* non *τελείως* legendu XIII 18 cl. II 26 et VIII 19'. Moneo adiectivum ab oratore iuvene adhibitu non esse.

⁴⁾ Addit ἡ *τέρπειν*, quod a libris quoque perperam traditum recte delet Kayserus.

⁵⁾ Verborum collocatio quam Orio tradit ab Isocratis usu abhorreere videtur XIV 23 XV 206 XVI 39; cf. Fuhr, Rh. M. XXXIII p. 329.

- [XIII 5-21 *μεσεγγυῶνται*] Phot. v. *μεσεγγύονται* (Suid. Bachm. § 5. An. Gr. I 298.20; Cram. An. Par. 172.2.).
μεσεγγυῶνται Γ Lexicographi (— γύονται Phot.)¹⁾: *μεσεγγυῶνται* 5.
- § 7. *καὶ τοὺς μαθητὰς . . . πραττομένους*] Phot. v. *πραττομένους* (Suid. Bachm. An. Gr. I 347.27. Cram. An. Par. IV 173.31).
- § 12. *οὗ ποιητικοῦ . . . φέροντες*] Schol. Aristid. p. 173 Fro. *ποιητικοῦ* Γ¹ 5 Schol.: *ποιητικοῦ* in mg. Γ Δ²⁾.
- § 16. *φημὶ γὰρ ἐγὼ . . . δεῖσθαι*] Max. Planud. Rh. Gr. V 447 sq. W. — resp. Joh. Sicel. in Hermog. Rh. Gr. VI 111 W.
τὴν ἐπιστήμην ΓΔ: *τὴν* om. 5 Is.^a Plan. / *παρὰδῶ* E Plan. *cod. Mosac. 8: παρὰδῶ* Γ5 Is.^a Plan. *codd. Par. 2916 et 2977. / εἰδόσι* τε ΓΔ *cod. Langii* A Plan.: *τι* om. 5 E^aΘ^a / *ἐφ' ἐκαστῶ* Is.: Ioh. Sic.: *ἐφ' ἐκαστον* Plan. / *προεἰσθαι* ΓΔ E^aΘ^a Plan.: *προειλεῖσθαι* 5 / *μῖξαι* (*correati: μῖξαι*) Δ¹ Plan. Joh.Sic.: *μῖξασθαι* ΓΔ *corr.*, *cf. 52 ann. 4 / τάξαι* 5 Plan. Joh.Sic.: *τάξασθαι* ΓΔ E^aΘ^a / *ἐτι δὲ τῶν* ΓΔ Is.^a: *ἐτι δὲ* (τε Plan.) *καὶ τῶν* 5 Plan. / *ταῦτα δὲ* / *δὲ* om. Plan.
- § 17. *διδασκῶν*] resp. Joh. Sicel. Rh. Gr. VI 92 W. *περὶ δὲ τῶν λοιπῶν κτέ.*] resp. Proleg. ad Herm. *στας*. Rh. Gr. VII 44 W.³⁾ Anon. Schol. in Herm. *π. ἰδ.* Rh. Gr. VII 869 W.
- § 19. *λοιποὶ δ' ἡμῖν . . . ὀνομάτων*] Sopat. in Herm. Rh. Gr. V 7 W.
ἡμῖν εἰσὶν ΓΔ Sop.⁴⁾: *εἰσὶν ἡμῖν* 5.
- § 20. *καλινδομένων*] Suid. v. *ἠλινδημένον* (cf. Phot. v. *καλινδοῦμενοι*; BA. 270.25; Hes. v. *καλινδεῖσθαι*).
- § 21. *πρὸς ἐπιείκειαν . . . ὠφελήσειεν*] Schol. ad Aristid. Panath. I 185.7 D. (e codice *Marciano*).⁵⁾

¹⁾ Egregie Urbinatis lectio confirmat quod sana ratio postulat (Cobet in Mnem. n. s. VIII p. 290, sq.); quanquam veteres atticistae *μεσεγγῶν* praescribunt (Phryn. p. 121 L., Poll. VIII 28; cf. Harp. *μεσεγγύημα; μεσεγγύεσθαι*).

²⁾ Coniectura est non magis probanda quam Dobraei *ποιεῖλον*.

³⁾ Locum Walzium ad § 18 rettulit; sed verba errasse eum arguunt: *δῆλοὶ καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ κατὰ τῶν σοφιστῶν δὲ ὅτι φησὶ τὸν μὲν σοφιστὴν δύο ταῦτα ποιεῖν ὀφείλει, πρῶτον τοὺς κανόνας ἐκτίθεσθαι, ἔπειτα παρασκευάζειν τοὺς ἰδίους λόγους εἰς παράδειγμα τῶν παραδεδομένων λόγων.*

⁴⁾ Ceterae lectiones, quas non in textum recepi, hae sunt: *λοιπὸν* — *τὴν καλονμένην τέχνην συγγράψαι* — *οὔτε ἔσχον* (pro *ὑπέσχοντο*) — *διδάσκων* — *τὸν δυναστεύοντα τῶν ὀνομάτων*.

⁵⁾ Scholium, ut exhibere possim, Wilamowitzii benignitate fit, qui Marciani codicis collationem ab ipso factam inspiciendam mihi praestitit; est autem hoc: *ἑπιείκειαν* καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ κατὰ σοφιστῶν κατορθώματι πρὸς ἐπιείκειαν μᾶλλον ἢ ἡριτόρειαν ὠφελήσειεν.

[XIII 21—
XIV 27

ὠφελήσειεν Γ: ὠφελήσειαν 5 Schol.

καὶ μηδεὶς οἰέσθω . . . ἐπιμέλειαν] Orio anth.

VI 16.

καὶ μηδεὶς οἰέσθω . . . ἐμποιήσειεν] Stob. flor. 9, 28.

τοιαύτην εἶναι τέχνην Γ: τοιαύτην τέχνην εἶναι Or. Stob., cum hiatus (sequitur ἢ τις); τέχνην τοιαύτην εἶναι 5, item / κακῶς πεφυκόσιν πρὸς ἀρετὴν σωφροσύνην ἢ καὶ δικαιοσύνην ἐμποιήσειεν Γ: κακῶς πεφ. πρὸς ἀρετὴν σωφροσύνην ἢ δικαιοσύνην ἢ ἐμποιήσειεν 5: κακῶς πεφ. πρὸς τὴν ἀρετὴν σωφροσύνην ἢ ἐμπ. Or.: κακῶς πεφ. πρὸς αὐτὴν δικαιοσύνην ἢ ἐμποιήσειεν Stob. / συμπαρακελεύσασθαι γε Γ: συμπαρασκευάσασθαι γε Α: καὶ συμπαρασκευάσασθαι γε 5: συμπαρασκευάσαι γε Or.¹⁾ / τῶν λόγων Is.: om. Or.

XIV.

Πλαταικός.

- § 1. *Εἰδότες . . . γεγενημένους*] Ruf. a. rh. Rh. Gr. I 464 Sp. (Anon. a. rh. Rh. Gr. I 428 Sp.)
εἰδότες . . . εἰθισμένους] Schol. Dem. LIV 1 p. 125^b Turr.
ὁ ἄνδρες Ἀθηναῖοι Is.: ὁ Ἀθηναῖοι Ruf. (Anon.): ὁ ἄνδρες δικασταὶ Schol. / προσύμωμος βοηθεῖν Is. Ruf.: βοηθεῖν Schol., at cf. μεγιστην / εὐρήνης οὔσης Is.: om Ruf. / ἀναστάτους ὑπὸ Θηβαίων Is.: ὑπὸ Θηβ. ἀναστ. Rut.
- § 2. *ἔτι δὲ τοιούτων πάρεσμεν*] Prisc. XVIII 294.
ἔτι δὲ τοιούτων Γ Prisi.: ἔτι δὲ περὶ τοιούτων 5.
- § 5. *πολὺ δὲ . . . ἤξιώθημεν*] Prisc. XVIII 257; cf. exc. ad. h. l.
τοσοῦτον Is.: τοσοῦτον Prisc., non Isocrateum / εὐρήνης οὔσης καὶ συνθηκῶν γεγενημένων Is.: εὐρήνης καὶ συνθηκῆς γεγενημένων / μετέχομεν Is.: οὐ μετέχομεν Prisc., errore / τυχεῖν ἠξιώθημεν Γ Prisc.: ἠξιώθημεν τυχεῖν 5.
- § 27. *καὶ Λακεδαιμονίων . . . εἰσῆλθον*] Prisc. XVIII 257.
ἐπ' αὐτοὺς Is.: εἰς ὑμᾶς Prisc.²⁾ / διελέλυθε Γ: διελέυθε Prisc.

¹⁾ Silentio correxi Orionis τε (post συμπαρασκευάσαι) in γε, eximens, credo, libroriorum mendum. Stobaei 'αὐτὴν' cur non ex 'ἀρετὴν' scribarum incuria natum esse iudicem, videbis inspectis quae p. 86 de origine huius loci lectionum diversarum posui. — δικαιοσύνη et σωφροσύνη coniunctae apud Isocratem solemnes sunt: III 29 XII 72 (καὶ δικαιοσύνην add. Γ); — 138. 183 XV 84; nostro loco male Benselerus πρὸς deletit; πεφυκέναι πρὸς τι: XV 274. 284, quorum locorum priorem Blassius cum Orellio bene restituit; cf. V 81 VII 74.

²⁾ ὑμᾶς Prisciani male ex insequente δι' ὑμᾶς ortum est. — Isocrates si persona obiectum est στρατεύειν cum ἐπὶ coniungit IV 141. 149 V 49. 76. 99. 101 XII 194; item στρατεύεσθαι VI 65 IX 16 X 26 XIV 29; στρατείαν(-ας)

XV.

Περὶ ἀντιδόσεως.²⁾

- § 2. Κοροπλάθον] Harp. v. κοροπλάθος (ep. Suid. prior pars; fuit apud Phot. Cram. An. Ox. II 496,33. BA. 275,7. — Suid. pars posterior; cf. Poll. VII 63. — Moer. s. v. Thom. M. 198,7 R., contra quos Et. M. 530,12).
 Ζεῦξις] Harp. s. v. (ep. Phot. Suid.³⁾ Zon.).
 Παράσιον] *Harp. v. Παράσιος (ep. Phot. Suid.).
 πινάκια] *Poll. VII 128 X 83.
- § 4. ὑπογυίου] BA. 115,5; Bachm. An. Gr. I 397,26 (Suid. s. v. Et. M. 349,12; Hes. s. v. — Moer. s. v. Thom. M. 371,10 R. — BA. 313,15. Et. M. 782,3).

ποιεῖσθαι (στρατεία γίγνεται) IV 34 V 115 IX 17 X 67 XII 193 [ep. 3, 3]; substantivum στρατεία IV 55. 99 V 128. 137 XII 13; si urbis vel terrae contra quam bellum fit nomen usurpat, eadem praepositione uti solet: IV 83 V 86. 111. 144 (VIII 99) XII 205. 253 (XIV 54) XV 111; contra εἰς quatuor locis extat: εἰς Κύπρον IV 153, εἰς τὴν Ἀσίαν V 83. 89, εἰς Πελοπόννησον XII 177.

¹⁾ Ex Prisciano Isocrati διέλυσθε reddunt: at ea pax, quam tum pepegerant, usque ad id tempus cum oratio habita esse fingitur non permanserat; itaque imperfectum, quod si pax non interrupta esset probaremus, non stat. Aoristus propterea non bene se habet (ἀπελύσαθε), quod temporum rationes tot congestis aoristis (ἀπολιπόντες — εἰσῆλθον) parum dilucidae fiunt; διελέλυσθε omnia solvit: nam ea quae prius sunt facta (διελέλυσθε), quam quae perfecta sunt (εἰσῆλθον), plusquamperfecto significamus. Γ igitur sequimur, cuius insolita quam exhibet forma corruptelae ansam facile praebuit, quam nascentem apud Priscianum deprehendimus.

²⁾ Titulum quem Γ praebet, solus tradit ex testibus Bekkeri Antiaticicista 92, 14; 95, 7; 103, 17; apud eundem ut apud Aristotelem (rh. III 17) Ἰσοκράτης Ἀντιδόσει legitur: 90, 18; 109, 10; 113, 19. 28; sed etiam quod ε Harpocratico ceteraque Bekkeri lexica habent: περὶ τῆς Ἀντιδόσεως praebet: 90, 21; 115, 5. Suspicio, quae ex triplici citandi modo nascitur complurium copias grammaticum compilasse, augetur ipsis glossis inspectis.

³⁾ Glossam Bernhardy male tractavit; nam qui vv. οὔτος — ῥόδοις uncis includit, etiam vv. ἀριστος ζώγραφος iis coercere debet, quippe quae non eodem ex fonte ex quo verba ὄνομα κύριον fluxerint; haec enim ex lexico nominum propriorum et ethnicorum quo uti solebat Suidas deprompsit. Itaque cum Harpocraticionis epitomen eicere nequeas, nihil eiciendum, sed discendum glossam a Suida tribus diversis ex fontibus hauriente compositam esse.

- § 20. ἔλεημονεστάτους] *BA. 92,14. 1)
- § 28. ἀνεγκλητεῖ] Bachm. An. Gr. I 94,12.
ἀνεγκλητεῖ ΓΛΘ: ἀνεγκλητεῖ An.: ἀνεγκλητὰ E: ἀνεγκλητῶ
- § 42. ἐκείνως ὑμᾶς . . . ἀφέσθαι] BA. 127,18.
ἀφέσθαι ci. Cor. Bekk.: ἀφείσθαι Is. BA. 2)
- § 50. ἀπελληλαμένος] Schol. Ald. in Isocr. ap. Ore
p. 137.
ἀπελληλαμένος Γ Schol.: ἀπολελειμένος EΘς.
- § 53. μᾶλλον ὑμῶν . . . ἀλήθειαν] BA. 92,30.
- § 59. ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς παραγραφῆς] *Harp.
γραφή (ep. Phot. Suid.).
- § 69. ἡγούμενος . . . δηλώσειν] BA. 127,31.
μάλιστα ὠφελήσειν E³): μάλιστα ἂν ὠφελήσειν ΓΘς BA / τ
om. BA, at cf. μάλιστα.
- § 83. ἀλλὰ τοῖς μὲν . . . ποιήσεις] *perstring
Eth. Nic. X p. 1181* (Spengel ad Arist. a. rh. I 2 p.
vol. II p. 48).
- § 93. Ὀνήτωρ] Harp. s. v. (ep. Phot. Suid.).
- § 100. οὐχ ὡς . . . καταψευσαμένων] BA. 128,24
οὐχ ἡδέως Θ BA.: οὐχ om. ΓΔΕ / καταψευσαμένων ΓΕ (κ
μίνον Θ): καταψευσομένων BA. 4)
- § 112. διαφερόντως] BA. 90,18.
- § 119. στρατόπεδον συναγαγεῖν] BA. 113,19.
συναγαγεῖν Is.: συνάγειν BA; at cf. p. 51 ann. 2.
- ἐχομένοις] *BA. 95,7 (cf. Schneider ad IX 3;
§ 125. δοριαλώτους] *BA. 90,21 (cf. Suid. — Hes

1) Praebent ἐλεημονεστάτον; neque vero mutarim quicquam, quia iis est, quae cum Γ 'περὶ ἀντιδόσεως' habent; quae glossae cuncti oratoris non accurate reddunt. Itaque § 148 καταδεεστέρως retinendum quam in nostra oratione forma καταδεεστερον sola extat; de comparat in -ως usu Isocrateo cf. Baiter. ad Paneg. 109. Itemque tertius locus 'ἀντι ὑστέρον' Is. περὶ ἀντ.' ad § 121 ἐχομένοις referendus est.

2) cf. VI 74 ἀφείσθαι IZ quod in ἀφέσθαι correxerunt Bait. Cob.: ἀ Θς; VI 8 ἀφείσθαι IZ: ἀφέσθαι ε.

3) Particulam ἂν infinitivo futuri ab Atticis adiectam esse Rorcredam, donec ex poetis exempla et fide sat digna et numero valere praebent; nam quae adhuc ex codicibus ex parte nequissimis attulit, nihil violentius nunc se gerat (Beiträge zur Kritik und Erklärung des Isaeus Ueber C. G. Cobets Emendationen der att. Redn. p. 48 sq.), probant; exempla praebent, ex scriptorum pedestrium libris ne Isocratis Γ De Σ Platonis Β quidem in particula, quae quid valeret non iam scribent, fidem praestant: redit igitur res ad metro vinctum sermonem a scribis vel interpolatoribus intrusum sit sincere prodere solet.

4) Blassius καταψευσομένων Orellium (ed. Ant. p. 175. 253?) de ex Θ adnotat; ego nihil inveni; praetervidisse ergo locum mihi videor.

- [XV 125—
XVI 1
§ 128. διοριάζοντας Γ ΒΑ: διοριάζοντας ΔΕΘ.
νοῦν ἐχόντως] BA. 109,10.
νοῦν ἐχόντως edd.: κουνεχόντως Is. BA., cf. Schneider ad VII 53.
§ 149. καταδέεστερον] *BA. 103,17²); cf. p. 65 ann. 1.
§ 173. οὐ γὰρ περὶ . . . ἐπιτηδεύματος] *Arist. rh. II 13.
§ 181. παιδοτριβικὴν] *Poll. III 154.
§ 183. ἀγωνίαν] *Poll. III 141. — Harp. s. v. ¹)
§ 232. δανείσαι . . . αὐτῶ] BA. 135,11.
σοφιστῶν] cf. Diog. Laert. I 12 (?Bremi ad Aeschin. I 173)
§ 235. τὴν νῦν ἀτιμαζομένην . . . ὑμῖν] BA. 153,12.
κρινόμενην παρ' ὑμῖν Is.: κρινόμενην ὑμῖν BA²).
§ 267. οἱ περὶ τὴν γραμματικὴν καὶ τὴν μουσικὴν]
resp. Theod. Alex. de gram. p. 11,18 Bonn. (= BA. 1168
et Cram. An. Ox. IV 324,34 sqq.).
§ 268. Ἰων] Harp. s. v. (ep. Phot., Suid.).
§ 269. θανατοποιῖταις . . . γιγνομέναις] Harp. v. περι-
στατοι (ep. Phot., Suid.); cf. BA. 296,6 (Et. M. 665,13, et
Lobeck ad Phryn. p. 376 sq.).³)
§ 287. Ἐννεακρούνου] *Harp. v. Ἐννεάκρουνον (ep. Suid.); cf.
Dind. ad. h. l.
§ 317. συνέπεσε] BA. 113,28.⁴)
συνέπεσε Is.: συνέπεσε γενέσθαι BA.

XVI.

Περὶ τοῦ ζεύγους.

- § 1. Ζεύγος] Phot. s. v. (Et. M. 409,47; cf. Hes. s. v.; BA. 260,29).

¹) ἀγωνίαν Bekkerus restituit ex librorum Harpocratonis ἀγωνιᾶν τὸ ἀγωνίζεσθαι (= τὰ σχήματα τὰ πρὸς τὴν ἀγωνίαν ἠΰρημένα), quam lectionem iam auctor lexicī Bach. An. Gr. I 18,2 agnovit, qui inde ἀγωνιᾶν Ἰσοκράτης ἀπὸ τοῦ ἀγωνίζεσθαι fecit.

²) Casu praepositionem in lexico intercidisse cave sumas; ipso enim nostro loco grammaticae constructionem verbi κρῖνεσθαι cum dativo coniuncti illustraturus est; κρῖνεσθαι τινι legitur XVIII 10 (cf. Rehdantz ad Lyc. p. 125), κρῖνεσθαι ὑπὸ τινος IV 46; κρῖνεσθαι παρὰ τινι praeter nostrum loco apud Isocratem non inveni; neque vero est cur ab Γ auctoritate recedamus: attamen κρῖνεσθαι παρὰ τινι bene Atticum est (Rehdantz l. c.).

³) Allato Athen. X 452^b Blassius bene librorum lectionem § 213 ἐν τοῖς θαύμασιν a coniectura ἐν τ. θαύμασιν defendit; potuit etiam Aristot. de gen. an. III 1,734^b 10 antestari: οἶον τὰ αὐτόματα τῶν θανάτων. Cf. addenda nostra ad h. l.

⁴) Glossam iam ad V 89 attuli, ubi συνέπεσε . . . γενέσθαι legitur; nescio an glossa quam nos legimus iam valde decurtata sit atque hanc fere quondam habue-

- § 1. Ὁ μὲν ἀγ
de Isocr. c. 19.
τοῦ μὴ δοκεῖ
οὐσία γὰρ με
Rh. M. XXX
σαῦτα ε / ἐγ.
- § 2. ε // συμβόλαι
28 (Fuhr l. c.
πολλά Is.: om
- § 3. χρημάτων ΓΖ
διηγήσομαι τι
- § 4. περ. ε: ὑμῖ
Di.: ὄλης ε /
ε: ἐπιδημήσα
κατ' ἐμπορίας
- § 5. ρίαν ε: ἅμα
ὁ Di.: ὡς ὁ
Is.: κελύει I
- § 6. οἰκείως πρὸς
οἰκείως ε / πι
ἡγούμην.
ἡγούμην — Σ

rit formam: συνέπεσε γενέσθαι
συνέβη (ὁ αὐτὸς) Ἀντιδόσει
ὁ καὶ Λισδότῳ παθεῖν συνέπ

1) Item solus mendosus

2) Fuhrus haesitat, quod
tur participium ἐμπλήσας, quo
quondam adscriptum erat, id
dens 'ἀποδημῆσαι' abiisse in eodem
sensu cassum non scripserunt

3) cf. Fuhr l. c. p. 35
ut testem fide digniorem quod

4) Adde ὁ post ὡς apud
particulae, 'μὲν-δὲ' hic pro

5) De secundis curis ceteris
Fuhrus adsentior. — De insequenti
etenim si lego πάντα ποιῆν ὁ

Βούσιρις.

- § 3. Γιγνώσκω μὲν οὖν . . . ἁμαρτία] Stob. flor. 4,48.
 νουθετημένων Γ: νουθετουμένων ε StobA: νεουθετημένων Stobv.:
 νουθετημάτων StobB¹). / αὐτῶν τις ἀκριβέστερον Γ: τις ἀκριβέστερον
 αὐτῶν ε: τις αὐτῶν ἀκριβέστερον Stob., cf. p. 84.
- § 11. τὴν μὲν οὖν μητρῴαν . . . (§ 12) τετειχισμένην]
 Greg. Cor. Rh. Gr. VII 1234 sq. W.
 παρουσῶν — ἀπασῶν Γ Greg.: παρόντων — ἀπάντων ε, at ad
 οὐκίαν spectant / ἐκεῖ Γ Greg.: ἐκείσε ε // τοῦ σύμπαντος φύσιν
 Γ: τοῦ παντὸς φύσιν Greg.: τὴν τοῦ σύμπαντος κόσμου φύσιν ε²) /

hoc epitomae mendum ni Kockius ipse vidit, potuit iam apud Dindorfium (ad Harp. s. v.) monitum invenire; non miror igitur illum apud Bergkium sub Alcaei nomine *Θεραπῶν* nihil repperisse; Alcmānem Therapnarum mentionem fecisse facile per se intellegitur, extatque inter eius fragmenta locus noster apud Bergkium Poet. Lyr. Graec. III⁴ p. 16 frg. 4 ann. -- Alium statim adiungo locum, ubi item contra Kpekium mihi pugnandum est; dico Calliae fragmentum 11:

— τί δ' ἄρα; τοὺς Μελανθίου τῷ γνώσομαι;

— οὗς ἂν μάλιστα λευκοπρόκτους εἰσίδῃς.

quibus in versibus pro *λευκοπρόκτους* scribi mavult *λειοπρόκτους* vel (*μάλιστα γ'*) *εὐρυπρόκτους*: *λευκόπρωκτοι*, inquit, nusquam perstringuntur; at Schol. ad Aristoph. Lys. 805 τοὺς λευκοπρόκτους ὡς γυναικώδεις ἐκωμόδων (inde sua Suid. post v. *μελαμπύγου τύχοις*) non minus Kockium refutat quam Hes. v. *λευκόπυγος ὁ ἄναδρος*. *ἔμπαιον δὲ μελαμπύγους τοὺς ἀνδρείους ἔλεγον* (cf. v. *μελάμπυγος*), qui quem spectet docet Eust. ad Il. 863,29: Alexim (Com. Fr. V p. CCXVIII, fg. inc. LXXII); *λευκόπρωκτοι* igitur nequaquam non perstringebantur. Quid? quod leporem facetiasque poetae nobis eripit, qui *λευκοπρόκτους* mutare studet? Is enim Melanthii (*μέλας*) asseclas *λευκοπρόκτους* propterea poetam fingere non sensit, ut illi omen non fuisse nomen iocose nec tecte significaret; per ludibrium comicus morem tragicorum imitatus est:

¹) Quod sequitur τῶν λεγομένων, evincit ε StobA lectionem veram esse; ceterum cf. p. 85.

²) Locum non expedio: *σύμπας* ab Isocrate ita usurpatur, ut cum substantivo coniungatur certaeque alicui rei singulari opponatur, quae aut verbis exprimitur aut sententia significatur: III 35 IV 14. 28. 83 (Is.^a *πάντα* praeter *Fr^a* qui cum Is. *σύμπασαν*) 98. 107 VIII 34 IX 65. X 68 XII 35. 50 XIII 4 XV 41 [ep. 2,19]. — Non accedit substantivum: III 48 ὡς παρ' ἕκαστον τῶν μερῶν ἢ καλῶς ἢ κακῶς τὸ σύμπαν ἔξω, quod non mirabimur; II 17 τὸ σύμπαν est 'in universum'; V 86 si cum Benseletero vertis: 'Ich glaube nun den Anfang der ganzen Rede so eingerichtet zu haben, wie es bei denen, welche zu einem Feldzug gegen Asien rathen, der Fall sein muss' non habes cui *σύμπαντος* opponas, cum debeas opponere *ἀρχή*; verte igitur: 'So habe ich denn von dem Ganzen der Materie an den Eingang das gestellt, was dorthin gehört, wenn ich für einen Feld-

- [XI 12-XII 9 παντοδαπότητα Greg.: παντοδαπ... Γ¹, *quatenus c*
a add. Γ^{orig.}: παντοδαπά, *at cf. πλείστα / ἀγαθὰ*
τὰγαθὰ ε: 'vocabulum penitus diversum' Γ¹
- § 14. διαθέσει] *Harp. s. v. (ep. Suid. Cram. A
 fuit apud Phot. — Hes. s. v.); cf. p. 57 ann. 1
- § 18. καὶ γὰρ τὸ μηδένα κτέ.] resp. Schol. Ari
 et 28 D.
 καὶ γὰρ τὸ . . . ἀποδημεῖν] Harp. v.
 μηδένα κτέ.
- § 23. λογισμοῖς] *Harp. v. λογισμός (ep. Phot.
- § 26. ὅστις καὶ τῶν ζώων . . . ἐνομοθάξ
 173,10.
- § 37. λογοποιῶν] *Harp. v. λογοποιός (ep. Ph
 cf. Ammon. de diff. p. 90 Valck. — Moeris s. v.
 224,11 R.).
- § 40. παρρησίας] Harp. s. v. (ep. Phot. Suid.
 Ox. II 498,3).

XII.

Παναθηναϊκός.

- § 2. Οὐκ ὀλίγων κτέ.] resp. Cic. or. 12,38.
 ἀντιθέσεων] *Harp. v. ἀντίθεσις (ep. Sui
 An. Gr. I 105,7; fuit ap. Phot.).
 τοὺς ἀκούοντας . . . θορυβεῖν] *Hermo
 Gr. II 331,30 Sp. (cf. Kayser ad Cornif. ad Her
 ἐπισημαίνεσθαι] Harp. s. v. (ep. Suid. I
 An. Ox. II 495,5; Lex.Vind. 59,16; fuit apud Pl
 § 8. ἀλλ' οὕτω τὸ γῆράς . . . καταπεφρό
 flor. 116,40.
 μεμψίμοιρον] *Poll. II 124; huc Phot. v.
 (Suid. Zon. Bachm. An. Gr. I 298,7)?
 οὕτω τὸ ΓΖ Stob.: οὕτω μοι τὸ ε¹) / μικρολόγον κ
 Is.: μεμψ. καὶ μικρολ. Stob. / τὴν τε φύσιν Γ Stob.:
 ε, *at respondent inter se τύχη et φύσις* // ἦς ε Stob.
 ε Stob.: ψυχὴν (sic) Γ, *errore*.

zug gegen Asien plaidire'. Nostro autem loco σύμπαντος nec c
 coniunctum neque alii rei oppositum est — ε enim non curo; ac
 quidem τοῦ σύμπαντος φύσιν hoc loco non intellego; sententia fl
 ἀνιέναι τοὺς καρπούς, quod aliquatenus deleto 'τοῦ σύμπαντος' re
 φύσις' idem valere potest quod 'τὸ φύειν'.

¹) Sententia generalis, quam hic postulamus, addito pronomi

XIX.

Αἰγινητικός.

Φθόγ] *Harp. v. φθόγην (ep. Phot. Suid. Et. M. 793,13; 71,3. 313,26.¹) — Moeris s. v. Hes. s. v.)

Πασίνος] Harp. s. v. (ep. Phot. Suid.).

ὄρων τὴν μητέρα... ἐκπεπτωκίας] Prisc. XVIII 174.

ἰαντοῦ Prisc.: ἰμαντοῦ Is., cf. exc. ad I 14; ἐκπεπτωκίας Is.: ἐκπεπτωκίαν Prisc.

ἐν αὐτοῖς... ἐνεπεδειξάμην] Prisc. XVII 169.

ἐπεδειξάμην Is. α' Prisc., cf. exc. ad h. l.: ἐνεπεδειξάμην 'Bens. tanquam e Prisc.'

ἄδακρύτους] *Poll. II 63.

ἀδελφιζῆιν] Hermog. π. ἰδ. Rh. Gr. II 356 Sp. (Anon. ol. in Hermog. π. ἰδ. Rh. Gr. VI 1062 ann. W.) — III 24. — Harp. s. v. (ep. Phot. Suid. Zon. Cram. An. II. 488,11; Bachm. An. Gr. I 27,28; Et. M. 16,12; Cram. Par. IV 31).² —

ὥσπερ τῶν... οὔσα] Clem. Alex. strom. VI 21 p. 266,4.

ἐκ ποίας δ' ἄν... μᾶλλον] Prisc. XVIII 236.

ἦδιον εἶδεν υἱὸν αὐτῷ κατὰ τοὺς νόμους εἰσποιθίντα μᾶλλον Γ: ἦδεον εἶδεν αὐτῷ κατὰ. τ. ν. εἰσκ. μᾶλλ. 5: ἄλλον ἴδιον υἱὸν εἶδεν αὐτῷ πολὺ μᾶλλον Prisc.; cf. exc. ad h. l.

XX.

Κατὰ Λογίτου.

Orationis solus Photius (bibl. cod. 159 p. 102^a Bk.) mentionem facit.

am hanc ita rescribe: 'φθόγη τίς ἐστίν· ἢ (νῦν) λεγομένη φθίσις'; adieci iubet Harp. s. v.: τὴν νῦν λεγομένην φθίσιον φθόγην ἤλεγον (cf. ep.): io an lemma φθόγη, apud Harpocrationem, quod Bekkerus edidit, in φθόγη mutandum sit, quia ne locus quidem (ep. 3,30) e Demosthenis accusativum praebet: μέχρι φθόγης; aut manca glossa? addo glossam BA. 83,25 ἀδελφιζῆεν· ὡς ἀδελφῷ προσφέρεσθαι, quae 57 ἀδελφιζῆεν· τὸ τιμᾶν ὡς ἀδελφόν; utramque interpretationem unum sinit Hes.: ἀδελφιζῆει· ἀδελφὸν καλεῖ. ἢ τιμᾶν ὡς ἀδελφόν.

Philostr. v. soph. I 17,3 (Φίλιππον ἐν οἷς ἔγραφεν πρὸς αὐτὸν³⁾); [Plut. vit. X or. 837^f]; Phot. bibl. cod. 159 p. 102^a; 260 p. 487^a (cf. Blass. Att. Bereds. II p. 288 ann.).

- § 12. ἠπίστησας] *Harp. v. ἀπιστεῖν (ep. Suid. Bachm. An. Gr. I 121,9. BA. 24,7; fuit apud. Phot.).

Cf. ad ep. 2.

Phot. bibl. cod. 159 p. 102^a Bk.

- § 11. ἔτι δὲ . . . πραγμάτων] Prisc. XVIII 206.
(σίν)η νομίζειν . . . πραγμάτων] BA. 143,18.
ἔχον ἅτα σίνη νομίζειν Γ: ἔχον (codd. NVE: ἔχον Ο) ἀνάστασιν ἢ νομίζειν Prisc.: ἢ νομίζον BA, ad Prisciani igitur lectionem accedunt: ἔχον πρόφασιν ἢ νομίζειν ε; cf. exc. ad h. l.

- § 13. προσφιλεστάτων] *Huccine Poll. III 63 προσφιλεστάτως?¹⁾

Phot. bibl. cod. 159 p. 102^a B.

- § 4. προαιρεῖσθαι δὲ τὴν παιδείαν κτέ.] resp. Dion. Hal. iud. de Isocr. c. 1 (Fuhr Rh. M. XXXIII p. 354).

Titulus epistolae intercidit ap. Phot. bibl. l. c.

Phot. bibl. l. c.

¹⁾ Alium locum spectat Hes. v. προσφιλεστάτους· ἀγαπητοῖς, quamvis saepe syllabae -ους -οις -ως inter se commutentur. — Verba Blassius sana non putat, at cf. Eur. Hec. 982: φιλή μὲν εἶ σύ, προσφιλὲς δὲ μοι τόδε/στράτευμ' Ἀχαιῶν.

CAPVT II.

Quaestiones criticae Isocrateae.

Legimus in vita Isocratis, quam Westermannus Zosimo adscripsit (O. A. II p. 5*): λέγεται δὲ καὶ τοῦτο περὶ αὐτοῦ (sc. Ἰσοκράτους), ὡς ὅτι κατηγορηθεὶς ὡς διαβάλλων τὴν δημοκρατίαν ἐν τῷ γράφειν πρὸς Νικοκλέα τὰς παραινέσεις βασιλέα ὄντα ἤει ἀπολογησόμενος πάλιν ἐξ αὐτῶν τῶν παραινέσεων εἰπὼν ἐκέينو ὥσπερ γὰρ τὸν ἐν δημοκρατίᾳ πολιτευόμενον τὸ πλῆθος δεῖ θεραπεύειν οὕτω καὶ τὸν ἐν μοναρχίᾳ κατοικοῦντα τὸν βασιλέα προσήκει θανατῶσαι. Quis est, qui cognitis prioribus verbis posteriora haec ad orationem 'ad Nicoclem' reffere dubitaverit? attamen neque in hac neque in altera Nicoclearum sed in epistula ad Demonicum missa leguntur. Quid? orationes prima et altera nonne coniunctae certo quodam volumine editae erant, quod, prout alius generis orationes non complectebatur, titulum Ἰσοκράτους παραινέσεις prae se ferebat? Sed erunt qui abnuant: alios igitur testes circumspiciamus. Nolo ei nimium tribuere rei, quod gnomologium Barroccianum a Bwwatero editum, quod Wilamowitzii praeceptoris optimi b mihi licuit, in indice habet: γνώμαι κατ' ἐκλογήν ἐκ τῶν Δημοκρίτου καὶ ἐγχειριδίου τοῦ Ἐπικτήτου καὶ τῆς πρὸς Δημόνιον ἐπιστολῆς τοῦ Ἰσοκράτους καὶ ἑτέρων φιλοσόφων; nec vero ex prima tantum oratione sed etiam ex altera sententias praebet: Gnom. Barr. 80 ὡν τὰς . . . πράξεις (= Isocr. II 38); 85 ἀρχικὸς . . . διανοίας (= Isocr. II 24); 157 δεῖ δρᾶν . . . ποιηροί (= Isocr. II 28); 186 κολάζειν . . . ἐξαμαρτάνοντας (= Isocr. II 20). Sed cum illos locos facillime errore in gnomologium irrepsisse statuere queas, graviosem petamus testem procedatque Hermogenes qui (π. μεθ. δειν. Rh. Gr. II 440 Sp.) haec habet: τούτων (sc. τῶν μεθόδων τοῦ ἐναντὸν ἀνεπαχθῶς ἐπαινεῖν) παραδείγματα Ἰσοκράτης ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ τῶν παραινέσεων τὸ πρῶτον προοίμιον ἐναντοῦ ἐπαινον κατεσκευάσαε· θέλει γὰρ εἰπεῖν ὅτι ἐγὼ ἀνὴρ εἰμι σπουδαίος ὅτατος καὶ μόνος φίλος ἀγαθὸς ἀποθανόντος τοῦ πατρός, ὦ Δημόνιε, σοὶ εὐνοῶν. Num huius quoque auctoritatem addubitas? Certissim est corpus παραινέσεων Isocrate-

arum fuisse, in quo non solum epistula ad Demonicum et oratio ad Nicoclem inerant, sed etiam si minus aliae, at certe quaedam tertia. Nam si duae tantum, Hermogeni dicendum erat ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ τῶν παραινήσεων, non ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ τῶν παραινήσεων.

Quodsi illis temporibus liber orationum suasoriarum fuit, suo iure possit aliquis complura sibi ut proferantur postulare illius testimonia praeter unum illud Hermogenianum; huic locus praebemus Harp. v. παράλλησις: Ἰσοκράτης παραινήσει (I 5); Schol. ad Aristoph. Ach. 206: Ἰσ. ἐν ταῖς παραινήσει (inde Suid. v. ξυλλαβεῖν: I 3); — Priscian. XVIII 278: Ἰσ. παραινήσει, (I 20); id. XVIII 158. 185 (I 34) Ἰσ. παραινήσει, quae exempla grammaticus Latinus ex Atticistae cuiusdam lexico deprompsit (Prisc. XVIII 30; Hertzius GL. III praef. p. VII sq.). — Marcell. schol. in Hermog. στασ. Rh. Gr. IV 193 W: Ἰσ. ἐν ταῖς παραινήσειν (ad I 3); Greg. Cor. Rh. Gr. VII 1235 W.: Ἰσ. ἐν τ. παρ. (I).

Ne vero quis, cum illo ἐν ταῖς παραινήσει' semper oratio
 I ari videatur, inde sibi argumenta contra ea quae pro-
 t Hermogenis ad locum revoco istum (π. μεθ. δειν. Rh. Gr.
 I ὡς περ τὰ παρὰ Ἰσοκράτει Ἰσα, τὰ ἐν ταῖς παραινή-
 c α', quibus in verbis παραινήσεις illas attentissimum quem-
 c n minime ad Demoniceam solam relaturum esse credo.
 I rem conficiam, duos. locos de quibus dubitari nequit pro-
 feram, argum. Isocr. IX: ἰστέον, ὅτι τὸν λόγον τοῦτον ἔγραψεν Ἰσοκρά-
 της πρὸς τὸν Νικοκλέα μετὰ τὴν παραινήσειν τὴν πρὸς αὐτόν.
 πόθεν κτέ. deinde ad Euagorae locum respiciens ὅτι οὐ νῦν δὲ
 <πρώτον> ¹⁾ παρακαλεῖσθαι σπουδάζειν περὶ τὴν ἀρετὴν ἀλλὰ καὶ πάλαι,
 ὃ (sc. τὸ παρακαλεῖσθαι σπουδάζειν κτέ.) ἐστὶν ἐν ταῖς παραινή-
 c οῖς Νικοκλείους Menand. Rh. Gr. III 359 Sp.). πρώτον
 c ᾧ τὰς παραινήσεις κτέ. Alter locus est argum.
 c πολλοὺς λόγους ἂν εἰσιν αἱ παραινήσεις, εἰ καὶ
 | ἐν αὐτὰς εἰπεῖν μὴ εἶναι αὐτοῦ . . . ἄξιον δὲ ζητῆσαι,
 c οὕτως αὐτὰς ἀναγινώσκομεν κατὰ τάξιν, πρώτον
 τὴν πρὸς Δημόνικον, ἔπειτα τὴν πρὸς Νικοκλέα καὶ μὴ
 ἀδιαφόρως ὡς περ ἐν τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ λόγοις . . . τὸ δὲ ἀληθές πασι
 παραινεῖ διὰ τῶν τριῶν παραινήσεων . . . τάττει οὖν πρώτον
 τὸν πρὸς Δημόνικον, ὡς πρὸς ἰδιώτας πρώτον διαλεγόμενος, εἶτα
 βασιλευσιν διδάσκων ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα . . . εἶτα λέγει ἐν τῷ
 πρὸς Νικοκλέα ἢ συμμαχικῶ πῶς δεῖ τὸν ἰδιώτην βασιλευσθαι.
 Fuit igitur suasoriarum Isocratearum liber tres orationes 'ad Demoni-
 cum, ad Nicoclem, Nicocles' continens. Hoc si respicies, facile explicabis
 et titulos, quos supra attuli primae orationis, 'παραινήσεις' et qui non
 minus frequentes sunt, 'παραινήσεις πρὸς Δημόνικον' (velut Harp. v.
 ἐπακτὸς ὄρκος); fuit in editione Isocrateorum prisca, quae et demon-
 strativas et suasorias seiunctas exhibebat, alterius sectionis 'παραι-
 νέσεων' index hic:

¹⁾ πρώτον ego addidi. — cf. IX 78.

ΠΑΡΑΙΝΕΤΙΚ

tum titulus primae orationis: **ΠΡΟΚΑΗΜΟΝΙΚΟΝ**.

Jam vides quomodo triplex appellandae orationis usus natus sit.

Quod nobis proposuimus ostendimus: nec vero tam multis rem confecissem — nam plurimos viros doctos quamvis professi non sint, hoc ignorasse non credo — nisi gravior res quam primo optutu perspicitur mihi esse videretur. In nostris enim codicibus Isocrateis librum istum *παραινέσεων* legi inde efficitur, quod in ceteris orationibus ordinandis valde codices fluctuant, in suasoriis illis is ab omnibus ¹⁾ servatur ordo quem Demoniceae argumenti auctor notavit: ‘ad Demonicum, ad Nicoclem, Nicocles’. Resipientibus porro nobis non solum suasorias sed etiam demonstrativas ²⁾ deliberativas iudiciarias non temere permixtas, sed secundum res in optimo Urbinatē (*Γ*) dispositas extare illud quoque haud parvi momenti faciemus, quod demonstrativae in singulis libris ita sese excipiunt:

Γ: X. XI. XIII. IX. *ΔΕ*: X. IX. XIII. XI.
Ζ: X. IX. XIII. XI. *ΑΞ*: X. IX. XI. XIII.

Omnes hos ex certo quodam canone pendere inde facile cognoscitur, quod decimae primum locum concedunt. Urbinatem autem veram orationum dispositionem servasse nonae orationis collocatione comprobatur, quae non tam aut demonstrativa aut suasoria est, quam et demonstrativa et suasoria potest appellari, ita ut iam veteres cuinam dicendi generi oratio addicenda sit dubitaverint (argum. Isocr. IX); leguntur autem orationes in *Γ* hoc ex ordine:

X XI XIII IX I II III
demonstr. suasor.
VI VII XIV VIII V XII IV
deliberativae.

XIX XV XVI XVII XX [XVIII XXI] ³⁾
iudiciariae.

¹⁾ Cum dico ‘in omnibus’ recentissimum Ξ neglego; *ΓΕΑΖΑ* consentiunt, in Θ omnino non inveniuntur.

²⁾ Sectio demonstrativarum quatuor orationes continebat: argum. or. XI *διὸ καὶ ὁ λόγος οὗτος τῶν τεσσάρων ἐγκωμίων ἐστὶ*; eae erant: Helena, de qua nemo dubitavit, Busiris, contra sophistas (argum: *ἐξήτησαν δὲ τινες πάλιν καὶ διὰ τί αὐτὸς ὁ λόγος εἴ γε εἰς ἐστὶ τῶν τεσσάρων ἐγκωμίων*), Euagoras (argum. *ἐρίκησε δὲ αὐτὸν τὸν λόγον ἐγκώμιον μᾶλλον λέγεσθαι*).

³⁾ Orationes XVIII et XXI casu in Urbinatē non leguntur: neque enim illas peiores libri omittunt, quos in demonstrativis et suasoriis praebere vidimus ordinem ut vetere ex canone depravatum ita ex eodem illo oriundum, quorumque in deliberativis et iudiciariis, si Turicensium, aut Bekkeri indices perstraveris, eandem esse condicionem facile tibi persuadebis; praeterea locos ex iis saepius veteres scriptores adferunt. Denique si reputaris ordinem ex quo in *Γ* orationes iudiciariae collocatae leguntur, priores sedes iis orationibus videbis concessas esse, quarum in indicibus nomina propria non leguntur, cum singulae orationes inter se *κατὰ στοιχείον* excipiant (*Αἰγωνητικός, Ἀντίδοσις, περὶ*

Qui nonam inter demonstrativas et suasorias posuit, eum ex consilio quodam et accurata uniuscuiusque naturae cognitione orationes ordinasse nemo negabit. Neque minus rationem redactoris, qui certo quodam consilio ductus corpus composuit, id prodit quod et suasoriarum demonstratarumque, quibus sane aliquid commune est, et deliberatarum et iudicialiarum septenas habemus; hoc fortuito accidisse vix quisquam sumpserit.

Accedit alterum: an tu casu factum esse credis, ut ex sexaginta orationibus quae primo a. Chr. n. saeculo sub Isocratis nomine ferebantur ([Plut.] vv. x. or. p. 838^d; Phot. bibl. cod. 260 p. 486^b B.) tam pauca exceptis nostris viginti et una orationibus servata sint frustula (cf. cap. III exc. 1d.), ut Sauppium haec etiam aut pro subditiis habenda aut alio modo removenda esse sibi persuaderet (O. A. II 227)? Atque obliteratio illa triginta novem orationum eam ob rem etiam maiorem movet admirationem, quod eae quibus nos fruimur praeter unam¹⁾ omnes in antiquorum scriptorum libris aut adferuntur aut excerptae leguntur, quam rem nescio qua ratione explicaturus sis, nisi statueris a grammatico, cuius auctoritas plurimum apud veteres valuerit, nostras orationes ut genuinas vereque Isocrateas in unum corpus redactas, ceteras ut spurias dubiosasve abiectas neglectasque esse. Cui autem aetati illa auctoritas adscribenda sit, postea videbimus: nunc cum nec Priscianus nec Bekkeri lexica (cf. cap. III l. c. frg. 7) deperditarum orationum frustula proferant, satis habeo monuisse canonem illum, qui nullas orationes nisi nostras complectebatur, necesse esse iam altero p. Chr. n. saeculo fuisse. Iam velim mecum reputes quae vidimus: legebatur altero p. Chr. n. saeculo corpus viginti et unius orationum Isocratearum: viginti et unam nos legimus; optimus noster liber *Γ* orationum dispositionem secundum res tractatas confectam

τοῦ ζεύγους, Τραπεζιτικός); sequebantur orationes, quae nomina propria in titulis prae se ferebant: **ατὰ Λογίτου* [*πραγαφή πρὸς Καλλιμάχον, πρὸς Εὐθύνοιν ἀμάρτυρος*]; duae hae novissimae orationes, quae extant in *ΑΞ* 5, facile intercederunt. *ZΘ* nihil probant ut selectas orationes exhibentes, neque auctoritas codicum *ΑΕ* quicquam valet, quippe qui ipsi aliquatenus ex *Γ* pendent. Haec dicta sunt contra Martini (le manuscrit etc. p. 5) verba: 'Je ne mets pas au nombre des lacunes les discours 18 contre Callimaque et 21 contre Euthunous, ces deux discours n'ayant jamais partie de l'Urbinas, et manquant dans plusieurs autres manuscrits.'

¹⁾ Haec est oratio *κατὰ Λογίτου* (XX) quam solus Photius in orationum Isocratearum indice memorat; quod ego quidem casu factum esse credo. Nam orationes iudiciae, id quod ex locis rarissime inde petitis constat, multo minus legebantur; accedit quod iam antiquiore aetate sat magna pars orationis nunc viginti duas paragraphos continentis intercidisse videtur; ita ut, si ex 'Panathenaeo,' oratione celeberrima, paragraphos ducentas septuaginta duas complectente non mireris viginti tantum locos inveniri apud alios scriptores, ex oratione et male tradita et per artem infimum paene locum omnium Isocratearum tenentem nullam literam ab aliis commemorari multo facilius possit intellegi.

exhibet, in qua est sectio *παρανέσεων*: *παρανέσεων* autem Hermogenes et ipse alterius p. Chr. n. saeculi auctor menti quid? orationes Isocrateas illa aetate nonne eodem corpore et iam ex eodem ordine legebantur atque in nostro? nostri non idem est atque illius? Si quid deficientibus ipsis t. ploratum in id genus rebus comprobatumque potest esse, mum est.

Et quoniam ad Hermogenis aetatem pervenimus, videmus etiam altius vestigia corporis illius Isocratearum quamvis diuturnitate detrita scrutari possimus. Quam non vanam inde verisimilitudinis speciem induit, quod ipsa ex re monstrata nova argumentandi via aperitur. Novimus enim in temporibus delectum orationum Isocratis viginti et unam esse fuisse. Quid? si eodem tempore etiam complures lectitantes nonne mirareris nullum fere harum fragmentum superstes tu credis fingere licere hominem tunc tanta pollentem auctoris eius delectus modo divenditus adeo ab hominibus arreptus: ita imposuerit, ut quas ille nova editione secluserat orationes ilico et ipsi aequales abicerent? Quid? quod grammaticos graphos ceteroquin inconsulte ac temere proavorum copiosos tanta recentis delectus admiratione obstrictos fuisse simulac locum deprehenderant Isocrateum, insolita quadam atque attentione tanquam afflati utrum locus in nova editione necne considerarent, idemque perfecta consideratione venter ut pudica scriniis recondiderent, aut monstruosa ista extinguerent? Negas aequali inter aequales talia contingere enim priusquam aut experientia homines de delectu et edocuisset aut compositoris auctoritas increvisset, potuit in solis retentis, quae editione nova continebantur, triginta quasi de medio tollerentur. Necesse igitur est iam ante Hadrianae aetatem haud paullo antea viginti orationes et unam separatim quis editas esse. Quae editio cui debetur? Ecquem cogitantes ante aetatem Hadrianeam tantamque talem operam in litteris suerit praeter grammaticos Christo nato veteriores? Sed ad aggrediamur.

In traditis oratorum corporibus eum ordinem perscripta maiorum qui dicuntur oratorum scripta secundum res tractatas Lysiae Isaei Antiphontis ¹⁾ Demosthenis), minorum secundum

¹⁾ Ex Antiphontearum corpore soli *φωνικοί*, ex Isaei *κληρικοί* qui sunt in quibus quisque excellebat. — Hic annoto in prima heptate subscriptiones, quod casui tribuo, quia literae quae a subscriptione nequeunt etiam in ceteris orationibus quondam lectas fuisse necesse Panegyrico (ed. Blass. p. 42, 12.32; 43,15; 44, 6. 20; 45, 16; 46.32; Martin. d'Isocrate p. 13—15) eae quamvis locis motae agnoscuntur. Reputationes et stichorum dinumerationes in prima et altera corporis Isaei legi, has autem in suasoriis fere iam omnes evanuisse in demonstrativarum

(Andocidis Dinarchi) disposita sint; in calce voluminis adiciebantur dubiae auctoritatis orationes (And. IV Din. IV Demosth. LVIII sqq.). Quae quam bene ad nostrum Isocrateum quale in Urbinatē est corpus quadrent, cum non sit cur multis moneam, nisi ut simul hoc et ipsum nos ad studia Alexandrino-Romana deducere notem, velim novos respicias tibicines quos nostrae sententiae ex versuum dinumeratione in *Γ* servata substruere licet. Etenim cum iam Bekkerus celeberrimam illam Busiridis subscriptionem: βούσειρις HHH^Δ | ΔΔΔ ἐλικώνιος ἄμα τοῖς ἑταίροις Θεοδώρῳ καὶ εὐσταθίῳ ceterasque, quae numeris carent. orationum I. II. IX. X. XI. XIII. publici iuris fecisset, Fuhrius, cui Eggersius copias commodaverat, nuper docuit, in Urbinatis *Γ* margine literas *ABI* sqq. orationibus 'Helenaē' 'Euagorae' 'contra sophistas' ad Nicoclem' adscriptas esse, quas literas Schanzius antea ex Platonis *B* protulerat atque ita explicare studuerat, ut singulas literas centenorum versuum fines in vetustissima editione significasse statueret; et haec explicatio ex Busiridis subscriptione cum ceterarum orationum numeris in margine positis comparata fidem nancta est. Sed ne tertius eorum auctorum qui optimis omnium libris nobis traduntur deesset, nuper Christius ex Demosthenis Bavarico *F* et Parisino *Σ* easdem literas eruit. Versus igitur librorum quos protuli et Platonis et Demosthenis et Isocratis unius eiusdemque ambitus fuerunt: triginta fere et quinque literarum; atqui optimorum Platonis Demosthenisque codicum virtutes nemo abiudicabit grammaticis ex Alexandrinorum doctrina pendentibus: num licebit Isocratei optimi recensionem adicere aliis? ¹⁾

Adiungo iis quae dixi quarto loco argumentum ex propria virtute petitum qua Urbinas praeter ceteros libros in tradendis oratoris verbis floret. Vulgatae quantum ille praestet non meum est dicere: Benseleri testimonium profero, qui Bekkerum, illius codicis indicem, novum nobis Isocratem dedisse praedicavit (praef. p. III); nec vero non libenter eandem libro praestantiam concedemus esse, si eius lectiones cum

quae illas ex parte easque perturbatas servavit, locis cessisse; recordare porro in libris nostris et cuiusvis aetatis et cuiusvis scriptoris nihil saepius inveniri quam incuriam scribarum in exarandis literis incrementem — antestor scholiorum volumina —: quid verisimilius quam idem hoc etiam in nostro factum esse? Hanc nostram coniecturam si amplexus eris, demonstrativas, quae et subscriptiones et adscriptiones optime servaverint, inde ab remotis temporibus agmen ceterarum duxisse concedere debes. —

¹⁾ Cf. Fuhr, Rh. M. XXXVII 470 sqq. — Schanz, Herm. XVI p. 309 sqq. — Christ, Attikusausgabe des Demosthenes (Sitzungsb. der königl. b. Ak. z. München 1882). — Graux, Rev. de phil. n. s. II p. 97sqq. — Diels, Herm. XVII p. 370. Consilio Christii coniecturae, qui Demosthenis librorum *FΣ* recensionem ad Attici editiones (Ἀττικιστὴν) refert, mentionem non feci. At certa quadam recensione trium scriptorum libros pertractatos esse, ni ipsi isti libri docerent, adscriptiones probarent; quamobrem ratione nulla addita religiose mihi de Urbinatis recensione dicere posse videbar.

iis quas veteres scriptores oratoris verbis usi tradunt, comparaverimus. Quarenti enim Isocratis scripta num ex iis quae inde apud alios auctores excerpta leguntur emendari possint, tam minutum esse lucrum respondebimus, ut ex ampla lectionum farragine, quam in altero capite collegimus, triginta tantum in textum recipiendae fuerint; sunt autem hae: ex Aristotele: IX 45 *add.* *ὑπάρχουσι* IX 52 *δυστυχίας*; ex Dionysio: VII 1 *καθεστώτων* VIII 3 *τῆς φωνῆς* 10 *οὐ μᾶς* (etiam Gorgias) 14 *καὶ διότι* 41 *ἀξιοῦμεν* 51 *ἀγαπῶντας* XVII 1 *δόξαιμι* 3 *ἅμα κατ' ἐμπορίαν καὶ θεωρίαν* 5 *ὡς καὶ ὁ* 7 *add.* *vv.* *ἡγούμην... Σάντρον* 8 *ἐπειδὴ δὲ τάντα* 9 *add.* *εἰς τὸν Πόντον / διαλογιζόμενος*, — ex Hermogene: I 31 *om.* *μηδ' ἂν... τυχάνωιν* (ita etiam Georgid.) — ex Harpocrate: IV 8 *τά τε παλαιὰ* 144 *Κυρεῖω στρατεύματι*. — ex Bekkeri lexicis: VIII 5 *συμβουλευουσιν* XXI 8 *οἷς / δεδίωσιν*. — ex Prisciani lexico Attico: VIII 34 *ἀπολαύουσι (... οὔσιν)*. — ex [Luciani] Charidemo: X 39 *ἀδθίς* (?). — ex Schol. Ald. in Is. IV 11 *ἀφελῶς* (?). — ex Stobaeo: I 28 *κεκτῆσθαι / add.* *ἑρδῖως* (cum Maximo) II 2 *καθ' ἐκάστην βουλευέσθαι τὴν ἡμέραν* 3 *om.* *δ'*. — ex Orione: III 44 *ταῖς ἰδέαις ταῖς αὐταῖς*. — ex Gregorio Corinthio XI 12: *παντοδαπέματα*. His locis addendi sunt quibus testimoniorum auctoritas interpolatorem coarguit velut XVII 8 (*ἀντῶ*), aut emendationis viam aperuit ut VIII 13 (p. 48 ann. 3) et XVII 11 (*μοι <οἱ> ἀπαγγέλλοντες*); vicies praeterea peiorum librorum Isocrateorum lectio ex testimoniis comprobata fide dignior evadit quam quae Urbinatè traduntur scripturae. Paucissimis his locis in emendando Isocrate profecimus: ceteris cunctis Urbinatis lectiones praetulimus iis, quae ex scriptorum testimoniis nobis innotuerant. Tam bonam igitur ille liber orationum recensionem praebet, ut non putanda sit manum viri mediocris ingenii aut linguae Graecae parum periti experta esse; talem autem cuius aetatis ad studia aptius quam ad illorum grammaticorum referemus? ¹⁾

¹⁾ Haec Fuhrinus docuit Rh. M. XXXIII p. 361 sq., qui omnes locos composuit, quibus Isocratis Γ et Dionysius coniuncti a vulgata Isocratis recedunt; iis addendi sunt quibus Dionysii lectio ex Γ lectione ita corrupta est, ut illam certe non cum vulgata facere agnosci possit; quo facto fere sexaginta locos enumerare licet. — A vulgatae partibus Dionysius adversans Urbinati viginti quinque locis stat: IV 77 *ὑπὲρ τῆς πατρίδος* (IV 99 *ἀξιοθεύμεν* — *ἀναγνωσθεύμεν*) VI 50 *om.* *τῆς ante εἰρήνης* VII 2 *ἔτοίμος / περὶ σωτηρίας* 42 *ἄξιον* VIII 5 *ἅπασιν γὰρ* VIII 13 *ἐπαινεῖτε* 43 *τῆς τῶν Ἑλλήνων σωτηρίας* 46 *ἔομεν τῶν καθ' ἡμέραν* XVII 2 *συμβόλια πρὸς / τοσοῦτων* 9 *οὐδὲν αὐτῶ μελήσειν / add.* *ἀπαίτησοντας* 10 *προσπεπωκότων* 11 *μοι* (12 *ἔχτουν* ΓΕ: *εἰχτουν* ε: *ἐπεζήτουν* Δι.). — Accedunt loci quibus ε et Δι. meliores quam Γ lectiones praebent: IV 80 *τὴν Ἑλλάδα* VII 3 *κατασχέσειν* VIII 5 *ἅπασιν* 11 *δινηθείεν* 44 *πρὸς δὲ τοῦτον* 53 *καθίσταμεν οἷς* XVII 1 *τοῦ μὴ δοκεῖν* 10 *om.* *εἶναι*. — Ceteros locos ubi ε et testes cōtra Γ praeferendi sunt, p. 80 sq. in enumerandis lectionibus notavi addita in unciā voce (*recte*).

Iam igitur usque ad Dionysii tempora devenimus: quaerendum nunc qualem librum Isocrateum hic grammaticus adhibuerit; cui interrogationi ut statim respondere possimus, Fuhrii curis fit, qui statuit Dionysium Urbinatis recensione usum non esse, quippe cuius libri ita oratoris verba tradant, ut, cum neque ex Urbinate neque ex vulgata fluxisse possint, medium ita teneant, ut ad illum longe propius quam ad hanc accedant. Optime autem huic observationi quadrat, quod Dionysius non viginti et unam orationes sed multo plures legit, ita ut ei ex sexaginta eligere liceret genuinas viginti et quinque. Cum vero corpus Urbinatis Dionysii aetate compositum sit, quod supra demonstravimus, nec tamen iam tum tanta in auctoritate fuerit, ut critici liberum iudicium ferre cunctarentur, colligimus grammaticum aut aequalem aut Dionysium aetate paullo antecedentem Isocrati curas quibus Urbinatis recensio debetur impendisse. Quod ergo antea vidimus recensionem *Γ* non post Dionysii aetatem factam esse, nunc artioribus finibus ita circumscribere nobis licet, ut eam temporibus ab illa aetate longe remotis adscribendam non esse statuamus. Neque enim id possumus dubitare, quin eidem, qui orationes selegit numerosque in margine apposuit, recensio etiam debeatur, praesertim cum idem haud vulgare criticum ingenium redoleant et delectio et recensio, quarum hanc permagni nos aestimamus, quanti veteres fecerint illam inde concludere licet, quod solae hae viginti et una, quas iste collegerat ex sexaginta istis, quae Isocrati quondam adscribebantur, servatae sunt. Si igitur recensio a delectu secerni nequit, illam eiusdem aetatis atque hunc esse necesse est.

Sed quid iste criticus Urbinatis praestitit? quo vinculo eius recensio cum vulgata et Dionysio coniuncta est? Ac primum quidem dicendum neminem veterum scriptorum aut Urbinatis aut vulgatae recensione, quibus nos fruimur, usum esse. En tibi exempla:

Bekkeri lexica = *Γ*: I 9 ἀπέλανε II 32 βασιλέας / ἐσθῆσι (recte) 37 om. μὲν IV 84 om. τοῦτον VII 30 καταλίονσι VIII 5 ἡσθησεσθε (XV 105 δοριαλώτους). — = *ς*: I 25 οὕτω δ' / περιμένης II 49 om. μάλιστα III 5 αἰσθάνονται (recte) IV 122 ὦν ἄξιον (recte) 126 βαρβαρῶν τῆς Ἀσίας 167 om. νῦν (recte) VIII in titulo περὶ τῆς εἰρήνης (praeter 158, 28, ubi περὶ εἰρήνης cum *Γ*) 19 πάντα τρόπον (recte) 87 ἐρησθησόμενοι.

Priscianus = *Γ*: IV 16 ὑφ' ἡμῖν 66 om. διήλθον V 79 σινειδῆς VI 104 οὐδεὶς πώποτε ἔσσειθαι XIV 2 ἔτι δὲ τοιούτων 5 τυχεῖν ἡξιώθημεν. — = *ς*: unico loco VIII 110 πώποτε μηδεὶς.

Bachmanni lexica = *Γ*: (XV 28 ἀνεγκλητῆ). — = *ς*: om. γὰρ.

Harpocratio = *Γ*: XII 31 ἐλαφροτάτους 63 add. καὶ Τορωναίων. — = *ς*: IV 144 Θίμβρων V 122 ξεντευομένους (recte) XII 18 τῶν μεγάλων Παναθηναίων 68 δελαδαρχῶν.

Lexicographus anonymus (ap. Phot.) = *Γ*: XIII 5 μεσσεγοῦνται (?)

Stobaeus = *Γ*: I 7 om. ἐν 16 add. γε 27 ἔνεκεν 46 om. τὰς II 3 καὶ τῶν ποιητῶν τινες 28 add. τε. 29 om. ἂν 35 ἀκριβῶ-

σαι III 16 καὶ παντοδαπαῖς διανοίαις 18 πάντα δεῖ 55 *add.*
 τὸν 59 ἤδιστ' ἂν τις δύναται τὸν βίον διαγαγεῖν IX 6 ἀγαθὸν
 πρόσσεν 44 περιγυρόμενος 45 *om.* ἀγαθοῖς / μικρῶς (*cf.* p. 54
ann. 5) 46 *add.* τοὺς XII 8 *om.* μοι 30 καλῶ 31 ἐλαφροτά-
 τος ἔτι τοὺς 32 ἐξισταμένους. — = ζ: 21 λυπηροῖς 27 σπουδα-
 ζόντων 43 *add.* ἡ φύσις (*recte*) 46 ὀρεχθῆναι / παροξυνθεῖς
 (*recte*) II 2 *add.* καὶ 4 κατασταθῶσιν 29 ἡ καὶ τῶν 31 βασι-
 λέας 32 τοῖς φαίλοις (*recte*) 33 ἰσχύουσι 35 βασιλέας / μέτιθι
 (*recte*) III 16 εὐξαιτο 18 περὶ ἀπάντων (*recte*) / τὰ βέλιστα
 (*recte*) 19 ὕστεροσι 20 λαμβάνωσιν 22 *add.* δ' (*recte*) 55 πρῶ-
 οὺς (*recte*) 60 ἐξισοῦσθαι (*recte*) IX 3 εὐκλεῶς (*recte*) / κατα-
 λείψωσιν 43 ἀφιχνουμένους / ἀρχομένους / ἐξαμαρτάνοντας 46
 τοῖς βασιλεῦσι πρέπει / *om.* τῆς / ἐκλεγόμενος (*recte*) / *om.* ὅλης
 (*recte*) / τυραννικὸς (*recte*?) XII 31 τελείους (*recte*).¹⁾

Gnomologia minora = Γ: Orio I 7 *om.* ἐν. ExcLaur. I 52 δεῖ.
 Gnom. Byz. I 9 ὑπέμενεν 30 πιστεύοντας 41 ἐρεῖν. Flor.
 Basil. I 35 οἰκείων. Flor. Boiss. (An. Gr. tom I 121). I 35 ὅταν
 ὑπὲρ / σεαντοῦ / οἰκείων. Mel. Aug. I 30. πιστεύοντας 41 ἐρεῖν.
 — = ζ: Orio III 44 δὲ καρτερίαν. ExcLaur. I 52 χρήσιμα.
 Flor. Boiss. I 35 συμβουλευέσθαι. (ExcVind. I 25. δοκιμάζο-
 μεν). Mel. Aug. et Gnom. Bar. I 24 πρὶν ἂν.

Antonius Monachus = Γ: I.30 πιστεύοντας 31 παρὰ ... παρὰ

¹⁾ Inter has lectiones sunt quas ego ut minutissimas in altero capite enu-
 merare nolui. — Adiungo hic pauca de libris Stobaeensibus. StobA quattuor locis
 solus ex Stobaei codicibus cum Isocrateis consentit: I 23 θεῶν 43 τοῖς σπου-
 δαίοις 46 μάλιστα δ' ἂν II 27 ἐκείνοι; quindecim locis neque cum Isocrate
 neque cum ullo Stobaeensium facit: I 17. 22. 28. 43. (bis) II 4 (bis). 35. III 15
 (bis). 16. 18. 21. 22. 45. — StobA et Γ consentientes inter se adversantur ceteris
 (ς StobBv.) undecies: II 4 (bis). 35. III 15. 16. 20 (bis). 21. 22 IX 3. 46. —
 StobB quater solus ex Stobaeensibus ad Isocratem accedit: II 3 τοῖς τε φίλοις
 30 θανμάζωσιν 32 δόξη κητὰ III 22 δυνάμεις; quas lectiones B solus praebet,
 eae non cunctae scribarum socordiae debentur, id quod in A factum est, sed
 interdum interpolationem redolent: I 16 (bis). 29 II 35 III 20. — B consentit
 cum Γ adversantibus ς StobAv.: I 30 II 31 III 59. — Codicem A multo fidelio-
 rem ceteris testem genuinae Stobaei lectionis esse inspectis locis facillime sibi quisque
 persuadebit. Quam arta autem necessitate A cum Γ coniunctum sit, loci IX 3
 αἰρομένους Γ: αἰρομένους StobA: αἰρομένους ceteri, et IX 45 μικρῶς Γ: μικρῶς
 StobA: μικρῶς ceteri, probant. — Inprimis autem hoc unum semper tenendum
 est, fieri posse ut, si Stobaei librum archetypum haberemus, multo meliore excerp-
 torem libro usum esse nobis persuaderemus, quam nunc ex apographis concludere
 licet. Hoc vero in cunctos dictum volo locos quos ex quovis auctore attuli;
 quanquam quod ad ipsum Stobaeum facit, non dubito quin, si illum librum nos
 ipsi teneremus, similiter nos atque nunc statuturi fuerimus: Stobaei codicem
 Isocrateum fuisse librum, qui neque ex Urbinatis neque ex vulgatae familia ortus
 melioribus nostris libris in recensendo oratoris scripta par habendus non sit.

Demonstravimus Dionysii aetate non minus quam per saecula insequentia textus Isocratei recensiones praeter Γ et ζ pervulgatas esse, quae horum neutri addicendae sint.¹⁾ His praemunitis ad quaestionem nostram, quo vinculo illae recensiones inter se cohaereant, redeamus; atque eam ut solvamus, perlustrare nos necesse est hosce locos:

III 16 εἶναι κρίναιμεν StobAv.: εἶναι κρίνομεν Γ : κρίνομεν ζ (StobB), quae lectiones ita explicandae sunt, ut statuamus fuisse in *archetypo*:

κρίνομεν
εἶναι κρίναιμεν.

ζ , in qua lectio StobAv. erat, correctae est ex recensione Γ ; at scriba κρίνομεν non solum ad κρίναιμεν sed ad utramque vocem pertinere ratus illud amborum in locum cedere iussit.

V 135 fuit in *archetypo*:

τοὺς δὲ πρὸς ἄλλο τι ἀπλήστως διακειμένους, unde
 Γ : τοὺς δὲ πρὸς ἄλλο τι τῶν ὄντων ἀπλήστως διακειμένους
 Di.: (τοῖς μὲν) πρὸς ἄλλο τι τῶν ἀγαθῶν ἀπλήστως διακειμένους
 E: τοὺς δὲ πρὸς ἄλλο τι τῶν ἀνοήτων ἀπλήστως διακειμένους
 ζ : τοὺς δὲ πρὸς ἄλλο τι τῶν ἀνοήτως φιλομένων τοῖς πολλοῖς ὀλοσχερῶς διακειμένους;

lacunam igitur, quae inter ἄλλο τι et ἀπλήστως patebat, alii aliter explebant; idem factum est

VII 49; Γ : ἐμελέτων ἀλλ' οἱ βωμολοχεύεσθαι

ζ : ἐμελέτων καὶ οὐ βωμολοχεύεσθαι;

Athen.: ἐμελέτων βωμολοχεύεσθαι *archetypi* scripturam servavit; itemque non repleta est lacuna

VIII 46. in

ζ : τοῖς ἀπάντων κοινοῖς ἐχθροῖς, cum

Γ : τοῖς ἀπάντων ἀνθρώπων κοινοῖς ἐχθροῖς

Di.: τοῖς ἀπάντων κοινοῖς ἀνθρώπων ἐχθροῖς praebeant; itaque ἀνθρώπων

lectiones Γ et Di. ex τοῖς ἀπάντων κοινοῖς ἐχθροῖς non aliter natae sunt quam

με

XVII 9 ex *archetypi* διενοεῖτο ἀποστρεῖν τὰ χρήματα triplex orta est lectio, cum ζ με' nondum habeat, quod post ἀποστρεῖν receperunt correctores ΓE , quos rectae syntaxis haud ignaros fuisse unaquaeque fere pagina docet; Di. ante infinitivum exhibet pronomen. Hunc porro ad locum proxime accedit

¹⁾ Hanc tertiam recensionem vel potius haec aliarum recensionum indicia aut reliquia simpliciter litera significabo γ . — Vulgatam illo tempore natam iam esse dubitari nequit, quanquam ea quae hodie est certe nondum erat; aetatem eius testatur [Lys.] epit. in IV 96; at cf. quae dedi p. 86.

XVII 11, ubi

ειληφώς

archetypi: γυναι̃κα τῷ αὐτοῦ νι̃εῖ factum est in
 ΓΕ: εἰληφῶς γυναι̃κα τῷ αὐτοῦ νι̃εῖ
 ς: εἰληφῶς τῷ αὐτοῦ νι̃εῖ
 Di.: γυναι̃κα τῷ αὐτοῦ νι̃εῖ εἰληφῶς κτέ.

ειληφῶς, quod ante γυναι̃κα desideratur in Γ, post νι̃εῖ apud Di. receptum est; vulgatae autem scriba nescio quis, cum participium illud versui superscriptum correctionem esse vocis q. e. γυναι̃κα crederet, id quod inter lineas extabat ipsis versibus ita inseruit, ut deleret quae infra illas exarata erant. — Lacunam etiam patere eamque postea repletam

VIII 52 apparet:

Di.: τοῖς ψηφισθεῖσιν
 ΓΕ: τοῖς ἐν θ' ἀδ ε ψηφισθεῖσιν
 ς: τοῖς ἐν ταῦθα ψηφισθεῖσιν;

quid rei sit, potissimum variae ΓΕ et ς docent lectiones¹⁾; similiterque explicandum est quod IX 45 legitur apud

Stob.: πολὺ δὲ ὑπερβάλλειν, cum extet in

Γ: πολὺ δὲ τὴν τῶν ἄλλων φύσιν ὑπερβάλλειν in
 ς: πολὺ δὲ τὴν φύσιν τῶν ἄλλων ὑπερβάλλειν.

Profero nunc exemplum primo consimile, quod lacunam in archetypo omnium fuisse non ex voce omissa ab uno teste, a ceteris varie suppleta probat, sed triplici verborum collocatione vetustum mendum prodit loco subesse:

XI 3, ubi lectionibus αὐτῶν τις ἀκριβέστερον Γ: τις ἀκρ. αὐτ. ς:
 αὐτῶν

τις αὐτ. ἀκρ. Stob. communis est scriptura primaria τις ἀκριβέστερον. Paullulum aliter res se habet

VIII 8, quia archetypus hic sanatus est non eadem ab omnibus voce addita sed alia ab alio correctore; quo fit ut non minus duplicem recensionem hoc loco deprehendamus quam quo eam modo eruimus VIII 52: ἐπικρατήσομεν Γ ante τῶν ἐχθρῶν, ς post τ. ἐχθ. exhibet, cum Di. simplex κρατήσομεν addat verbis lacunosus καὶ ἔραδιος τῶν ἐχθρῶν. χρη̃ κτέ.²⁾; cf. p. 47 ann. 5. — Sequi locum iubemus

II 2 quo facile tibi librum omnium fontem sic refinxeris:

βουλευέσθαι

καθ' ἐκάστην τὴν ἡμέραν; βουλευέσθαι superscriptum Stob. ante τὴν, Γ

¹⁾ Nonne similiter IX 10 ΓΔ ὅμως αὐταῖς ταῖς εὐρυθμίαις et ς ὅμως αὐταῖς γε εὐρυθμίας lacunam post αὐταῖς explent? nempe Schol. ad Hermog. habent

ταῖς ὅμως ταῖς εὐρυθμίαις, quod ex ὅμως αὐταῖς εὐρυθμίαις natum est; ταῖς, quod additamentum erat, scriba mendi correctionem esse arbitratus in locum vocis q. e. αὐταῖς cedere iussit. Fuit ergo in archetypo: ὅμως αὐταῖς ||||| εὐρυθμίαις.

post *ἡμέραν* recepit; alia ex recensione pendet ζ, qui *ἀγωνίζεσθαι* ex § 11 deprompsit (cf. exc. 6 p. 125).

Sed non solum lacunis verum etiam scriptura aut difficillima lectu aut temporum casusque iniquitate diluta obliteratedae exemplum archetypi deformatum erat; quam credo esse causam corruptorum verborum codicis DiF *καὶ τούτῳ καθάπερ εἶγε τόκῳ φαίνεσθαι* (XVII 7), quae ex GE *καὶ τούτῳ καὶ ἑτέροις ἐπὶ τόκῳ φαίνεσθαι* illuminantur; de lacuna enim propterea hic cogitare non licet, quod, si omnino nihil ex scriptura servatum esset, non satis mirari possumus singularem recensorum Γ et ζ (*φαίνεσθαι τούτῳ καὶ ἑτέροις ἐπὶ τόκῳ*) et Di. ingeniorum similitudinem, ex quibus Dionysii redactor quamvis insana restitueret, tamen literas easdem illis expiscatus esse putandus est; nimirum apices aegre dignoscebantur.¹⁾

Eadem etiam ratione explicabis lectiones I 21 *δύνη, δυνήθης, δύναιο, δόξης*; VIII 51 *ἀγαπῶντας, ἐμποιοῦντας, ποιῶντας* in quibus aut *-ονντας* aut *-ωντας* solum legi potuerunt; fortasse huc referenda XI 3: *νουθετημένων Γ: νουθετημάτων* StobB: *νουθετουμένων ζ* StobA (*νενοθετημένων* Stobv. est coniectura); certa contra videtur res esse VIII 44 *τις διδῶ πλείω μισθόν* (cf. lectiones p. 50) in quibus apices vix diluxerunt; *διδῶ*, quod superscriptum erat, in ζ veteri a sede aberravit.

Venio nunc ad maiora: Fuhrius (Rh. M. l. c.) duobus locis (VIII 12 et 15) exemplum Isocratis Dionysiacum lacunis ita demonstravit laceratum fuisse, ut etiam religiosissimo critico dubitationem exemisse habendus sit; sagaciterque simul eruit codicem, ex quo apographa Dionysiaca fluxerunt, versus fere triginta quattuor literarum ambitum explentes exhibuisse; iam idem vir doctus ex Γ versuum dinumerationem, ut dixi, nobis protulit, ex qua librum Isocratis veter-

¹⁾ Idem factum est XVII 12, quod inspectis lectionibus ipse facile intelleges; in ζ mutata est verborum collocatio ex superscriptis iis verbis quae in linea evanuerant; DiMPAB ea tantum exarabant quae legi poterant. Neque vero huc referendum est IV 96 (cf. v. l. p. 36); etenim si Dionysii *καὶ μὴ πρὸς* cum deteriorum librorum *ἀλλὰ μὴ πρὸς* contuleris, videbis utraque in lectione glossema consimilis generis latere; in Di. scriba, qui lectionem ζ inducere studuit, at supersedit *ἀμφοτέρως* simul inferre, effecit, ut textus ex recensione Γ et ζ mixtus evaderet; ex iis enim quae dixi sequitur fuisse in Dionysiacy exempli archetypo simplex *πρὸς*; cui coniecturae favet, quod Dionysius eandem (*κινδυνεύουσι*) habet scripturam quam Γ¹. — De XVII 8 *ἀντὶ* cf. p. 68 ann. 2. — Neque minus glossema est in verbis ep. 7,6 *κτῆσασθαι μετὰ βίας καὶ τυραννικῶς καὶ μετὰ πολλῆς ἀπεχθείας*, quod Blassius ex Bekkeri Γ collatione imprimendum curavit, tanquam fidem Herchero denegans, cuius ex collatione prius *καὶ* in Γ deesse didicimus; quod si curasset vir doctissimus, non dubito quin ipse *τυραννικῶς* glossema ad *μετὰ βίας* esse intellecturus fuerit; hoc si statueris, omissio copulae non egebit explicatione neque lectio ζ *τυραννικῶς καὶ μετὰ βίας καὶ ἀπεχθείας* obscurae erit originis. Scribendum igitur *μετὰ βίας [τυραννικῶς] καὶ μετὰ πολλῆς ἀπεχθείας*.

rimum versus totidem fere literarum habuisse concludere licet. Quid? Fuhrio quod in Dionysii verbis contigit, id nonne nobis ad Isocratem tralatam emolumento esse potest? Etenim si veteres versus adhibens locum varie traditum II 4¹⁾ rescribis

παιδευεσθαιμαλλον εδει τωναλλωνπειδαν

δειςτηραρχηγκατασσειν ανουθετητοιδια...

vides quomodo lectionum diversitas orta sit; de collocatione vocis εδει cf. p. 27 ann. 3 (et exc. 7 p. 124 sq.), quam rem longe ante tractavi quam de origine corruptelarum cogitarem.

Addo III 59:

τοιαντηςψυχηςηδιστ'αντις δυναιτο τονβιον

διαγαγειν μητηγκακιαν οϊεσθε δυνασθαιμεν

πλεοντηςαρετηςωφελεινοδ'κτε. . . .

Verba 'δύνασθαι μὲν πλεόν τῆς ἀρετῆς ὠφελεῖν' Stobaeus per 'μᾶλλον τῆς ἀρετῆς ὠφελεῖν' circumscrispsit eodem modo quo II 35 pro γυμνάζεσθαι δύνασθαι σε dedit γυμνάζεσθαι ἄμεινόν σε.

Claudat agmen locus XIII 21:

γαροῦδεμιανήγουνμαιτοιαντηρεῖναι τεχνην

ἥτιστοιςκακωςπεφυκοσινιπρος ἀρετην σω-

φροσνηγᾶνκαι δικαιοσυνην ἐμποιησειεν·

σῆμηγάλλασυμπαρασκευασσασθαι τεκαισυν-

ασκησαιμαλιστ'ἀνοῖμαιτην των λογων τωνπο . . .

Quod igitur quaesivimus qua necessitate recensiones Γ5γ inter se coniunctae essent, id ita solvimus, ut haec tria esse lectionum genera diceremus, quae fiebant, dum tres homines literati alii aliorum inscii uni eidemque libro Isocrateo vetustissimo impenderent curas, quibus oratoris verba non minus corrupte quam lacunose in illo tradita refingerent; quae recensiones quibus temporibus debeantur cum ad liquidum ducere nondum liceat, quis negaverit, quis affirmaverit lectiones ζ et γ recentiores antiquioresve Urbinatis recensione esse? quanquam huius de origine inde certiores fimus, quod qui recensionem fecerit, eum etiam delectum instituisse ratione coacti concessimus. Quaequae autem fuit aetas qua natas esse vis singulas recensiones, hoc tenendum unamquamque earum ad ipsum redire archetypum neque eas ita inter se cohaerere ut alia ex alia fluxerit.²⁾

¹⁾ Cf. vv. ll. quas ad hunc locum ceterosque, quos allaturus sum, in capite primo composui.

²⁾ De verbis in Γ a pr. m. omissis iudicium ferre veritus sum, cum Martinus (le manuscrit p. 5 ann. 3) hanc sibi reservaverit provinciam; apponam nihilo secius observationem, quae ut Martinum, quod ex illius silentio concludere liceat, fugit, ita summi momenti ei esse videbitur, qui meminerit Fuhrium momentem plurimum ad quaestionem de lacunis istis solvendam interesse, ut acriter indicetur cui quotaeve manui repleta verba debeantur. (Rh. M. XXXIII p. 567) agam igitur de quarto correctore Γ⁴. Relege: 56,16 τῶν πρὸς Γ5^α: τῶν πρότερον πρὸς Γ⁴Ε: τῶν πρότερον τῶν πρὸς ζ. — 57,10 κρατίοισιν Γ5 Is.^α: ἐπιρατήσοιν Ε

Tres igitur libri illius vetustissimi habemus testes e ad originem pertinet pariter fide dignos. At Γ curis hor

$\kappa\rho\alpha\tau\acute{\eta}\sigma\epsilon\upsilon\upsilon$ addito inter lineas $\epsilon\pi\iota$ Γ^4 (= E). — 58,10 $\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha}$ ς Is^{α} : $\kappa\alpha\iota$ E , $\kappa\alpha\iota$ addito inter lineas $\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha}$ Γ^4 (= E). — 58,14 $\tau\omicron\iota\upsilon\upsilon$ $\pi\omicron\lambda\acute{\iota}\omicron\upsilon$ $\lambda\acute{\epsilon}\omicron\upsilon$ $\tau\omicron\upsilon\tau\omicron\upsilon\iota\upsilon$ Θ^{α} : $\tau\omicron\iota\upsilon\upsilon$ $\pi\omicron\lambda\acute{\iota}\omicron\upsilon$ $\tau\acute{\alpha}\upsilon\tau\alpha\iota\upsilon$ $E\Gamma^4$: $\tau\acute{\alpha}\iota\upsilon$ $\pi\omicron\lambda\acute{\iota}\omicron\upsilon$ $\tau\acute{\alpha}\upsilon\tau\alpha$ 65,10 $\delta\epsilon\iota\upsilon\alpha$ $\Gamma\varsigma$ Is^{α} : $\delta\epsilon\iota\upsilon\omicron\tau\alpha\tau\alpha$ $E\Gamma^4$. — 67,11 $\tau\omicron\upsilon\tau\omicron\upsilon\iota\varsigma$ $\Gamma\varsigma$: $\tau\omicron\upsilon\tau\omicron\upsilon\iota\varsigma$ \omicron $\tau\omicron\iota\varsigma$ addito in mg. $\acute{\alpha}\upsilon\tau\omicron\iota\varsigma$ Γ^4 (= E). — 80,4 $\tau\omicron\omega\upsilon$ $\sigma\rho\alpha\tau\epsilon\upsilon\sigma\alpha\mu\acute{\epsilon}\nu\omega\upsilon$ $\acute{\epsilon}\kappa\epsilon\iota\upsilon\omicron\upsilon\varsigma$ $\sigma\rho\alpha\tau\epsilon\upsilon\sigma\alpha\mu\acute{\epsilon}\nu\omega\upsilon\varsigma$ E , $\tau\omicron\omega\upsilon$ $\sigma\rho\alpha\tau\epsilon\upsilon\sigma\alpha\mu\acute{\epsilon}\nu\omega\upsilon$ $\kappa\upsilon\mu$ nota sub mg. $\epsilon\pi'$ $\acute{\epsilon}\kappa\epsilon\iota\upsilon\omicron\upsilon\varsigma$ Γ^4 (hoc esset $\epsilon\pi'$ $\acute{\epsilon}\kappa$ $\sigma\rho\alpha\tau\epsilon\upsilon\sigma\alpha\mu\acute{\epsilon}\nu\omega\upsilon$, si quide silentio certum iudicium ferre licet; at debuit v. d. annotare, utru $\acute{\epsilon}\nu\omega\upsilon$ Γ^4 intactum reliquerit an $\sigma\rho\alpha\tau\epsilon\upsilon\sigma\alpha\mu\acute{\epsilon}\nu\omega\upsilon\varsigma$ verbis intulerit $\tau\epsilon\upsilon\sigma\alpha\mu\acute{\epsilon}\nu\omega\upsilon$ $\epsilon\pi\acute{\iota}$ $\text{T}\rho\omicron\iota\acute{\alpha}\nu$ ς . — 80,7 $\omicron\upsilon'$ $\sigma\alpha\phi\acute{\epsilon}\sigma\tau\epsilon\rho\omicron\upsilon$ $\omicron\upsilon\delta\acute{\epsilon}\nu'$ om. Γ^1 : add. ς , post $\kappa\alpha\iota\rho\acute{\omicron\varsigma}$ E , in mg. cum nota supra $\kappa\alpha\iota\rho\acute{\omicron\varsigma}$ Γ^4 (= E ; haec ver omissa correctoris sunt, qui in restituendis literis admodum evanid spero successu usus est quam is, qui ex iisdem literis ' $\omicron\upsilon\upsilon$ $\omicron\upsilon\kappa$ $\acute{\alpha}\rho\epsilon$ uterque legit primum illud \omicron et novissimum ν et literas $\alpha\phi\epsilon$; verba $\acute{\epsilon}$ propter insequentia necessaria sunt, cum ' $\omicron\upsilon'$ $\sigma\alpha\phi\acute{\epsilon}\sigma\tau\epsilon\rho\omicron\upsilon$ $\omicron\upsilon\delta\acute{\epsilon}\nu'$ neque simplici et eleganti conveniant neque sententia flagitentur). — 80,31 $\acute{\alpha}\nu'$ $\acute{\epsilon}\iota\sigma\iota$ $\pi\epsilon\rho\iota$ ς : $\acute{\alpha}\nu'$ $\acute{\epsilon}\iota\sigma\iota\upsilon$ $\epsilon\iota\varsigma$ $\acute{\upsilon}\pi\acute{\epsilon}\rho\tau\epsilon\rho\omicron\upsilon$ $\pi\epsilon\rho\iota$ E , cum nota apud $\acute{\alpha}\iota$ add $\epsilon\iota\varsigma$ $\acute{\upsilon}\pi\acute{\epsilon}\rho\tau\epsilon\rho\omicron\upsilon$ Γ^4 (= E). — 82,5 $\omicron\upsilon\delta\acute{\epsilon}\iota\varsigma$ $\pi\acute{\omicron\upsilon\omicron\pi\omicron\tau}'$ $\Gamma^1\varsigma$: $\omicron\upsilon\delta\acute{\epsilon}\iota\varsigma$ $\tau\omicron\omega\upsilon$ $\pi\acute{\omicron}$ 87,1 $\gamma\acute{\alpha}\rho$ η $\Gamma\varsigma$: $\gamma\acute{\alpha}\rho$ $\acute{\alpha}\nu$ η E , $\gamma\acute{\alpha}\rho$ η addito $\acute{\alpha}\nu$ infra η Γ^4 (= E). —

ς : $\acute{\alpha}\upsilon\tau\omicron\iota\varsigma$ Γ^1 : $\acute{\alpha}\upsilon\tau\omicron\iota\varsigma$ $\omicron\upsilon\delta\acute{\epsilon}\iota\varsigma$ $E\Gamma^4$. — Quod iam his perlustratis locis quas easdem non solum Γ^4 et E sed etiam ς habet, ut nihil probari facile perspicitur arto vinculo Γ^4 et E inter se coniunctos esse, id ex illustratur, quod compluribus locis, quibus Γ^4 lectionibus suis illud verbum non in ipso textu codicis E sed in margine invenitur: 61,2 $\epsilon\pi$ $\kappa\alpha\tau\acute{\epsilon}\lambda\iota\pi\omicron\upsilon$ ς E mg., in mg. $\gamma\phi$ $\kappa\alpha\tau\acute{\epsilon}\lambda\iota\pi\omicron\upsilon$ Γ^4 : $\pi\epsilon\pi\omicron\iota\eta\upsilon\tau\alpha$ ς^{α} . — 64,16 (primum λ arrasus): $\acute{\epsilon}\mu\acute{\epsilon}\lambda\eta\sigma\alpha\upsilon$ E^{α} mg., $\acute{\epsilon}\mu\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\tau\eta\sigma\alpha\upsilon$ E : $\omicron\upsilon\kappa$ $\acute{\epsilon}\mu\acute{\epsilon}\lambda\lambda\eta$ $\mu\eta\sigma\alpha\upsilon$ ςE^{α} mg. E , in mg. $\gamma\phi$ $\acute{\epsilon}\tau\acute{\omicron}\lambda\mu\eta\sigma\alpha\upsilon$ Γ^4 . — 81,12 $\acute{\epsilon}\pi\iota\sigma\tau\omicron\upsilon\iota\omega\upsilon$ Γ^1 $\acute{\alpha}\theta\rho\iota\sigma\theta\omega\sigma\iota\upsilon$ E mg. ς , cum nota inter lineas in mg. $\gamma\phi$ $\acute{\alpha}\theta\rho\iota\sigma\theta\omega$ madvertendum verbum in Γ^1 non aliter atque in ς E mg. a literi — cf. 66,30 $\sigma\phi\acute{\alpha}\varsigma$ $\acute{\alpha}\nu\tau\omicron\iota\varsigma$ $\Gamma\varsigma$: $\acute{\iota}\mu\acute{\alpha}\varsigma$ $\acute{\alpha}\nu\tau\omicron\iota\varsigma$ E , ad $\sigma\phi\acute{\alpha}\varsigma$ in mg. $\gamma\varsigma$ E ex Urbinatē quarti correctoris curis restituto descriptum esse nec rerum plane hospes conciet; neque magis probandum si quis Γ^4 esse putarit; unde enim 45,32 Γ^4 $\kappa\alpha\tau'$ $\acute{\alpha}\nu\tau\eta\eta$ sumpsit pro $\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}$ $\tau\iota$ $\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}$ $\gamma\eta\eta$ praebeat? unde 79,24 in mg. $\gamma\phi$ $\kappa\alpha\tau\alpha\mu\alpha\theta\acute{\epsilon}\iota\upsilon$ Γ^4 , cum c omnes — quanquam de E disertis verbis nihil affirmatur — habeant:

idem hoc probant lectiones 75,13 $\kappa\acute{\omicron}\nu\omega\upsilon\varsigma$ E $\kappa\omicron\iota\upsilon\omega\upsilon\varsigma$ Γ^1 (= $\kappa\omicron\iota\upsilon\omega\upsilon\varsigma$ h $\text{K}\acute{\iota}\mu\omega\upsilon\varsigma$ $\Gamma^4\varsigma$. — 70,5 $\sigma\upsilon\upsilon\alpha\upsilon\alpha\gamma\epsilon\gamma\rho\alpha\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha\varsigma$ Γ^1 (litt. $\sigma\upsilon$ a Γ^2 pro $\omicron\upsilon$, $\nu\eta\upsilon$ $\acute{\alpha}\nu\alpha\gamma\epsilon\gamma\rho\alpha\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha\varsigma$ $\Gamma^4\varsigma$: $\nu\eta\upsilon$ $\gamma\epsilon\gamma\rho\alpha\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha\varsigma$ E . — Nova totius Urbinatē siani collatio docebit num recte cōniecerimus, qui Γ^4 non ex ipso E ς eius fluxisse statuerimus; qui liber ad ipsa verba recognoscenda no quam ad illustrandam viam, qua oratoris scripta nobis tradita sunt. collatione corrige errores: p. 47 pro '22' lege '23' deleta postea Γ , 23 $\acute{\epsilon}\upsilon\tau\chi\iota\acute{\alpha}\nu$ adde '13'. p. 62,24 scribe: ' $\acute{\epsilon}\lambda\lambda\eta\sigma\iota\upsilon$. — $\eta\mu\acute{\epsilon}\tau\epsilon\rho\iota$ tr.'; 1

n formam redigentis pertractatus est, qui auctores t ingenii acumine et linguae Graecae cognitione ccessit alterum: quot orationes libri recensiois ζ ignoramus, sed plures quam viginti et unam lectitro post Chr. n. saeculo loci ex Isocratis scriptis ve igitur plures sive pauciores hae recensioes praetemporum decursu — aut quia excerptor Γ praeter is auctoritate florebat aut quia eius delectus a rhesdiscipulis proponebantur — factum denique est, ut is ζ et γ libris eae tantum orationes excrberentur, elegerat. Sed libri Urbinati consimiles postea non i esse videntur quam vulgatae textus: etenim vati sunt codices infimae notae, unus Urbinas, rosianus (E) attingit. Quod dum fit, in Urbinate maculis illis, quibus aut magistrorum frequens arum dormitans socordia aut sciorum petulans cripta adspargere solet, multo liberiora manserunt et γ recensiois, qui creberrime lecti glossematis nibus scatent. — Talibus ex libris Isocratis scripta e ad Bekkeri aetatem, qui vir doctissimus nostri spiritator extitit, cum Urbinatem e situ protraheret as Isocrateas ederet. Attamen vir summus criticus s trahimur amore et studio seductus est ut, quamvis ique probandas lectiones recensio ζ praeberet, libro pens reperto. Quare ex hac compluriens Benselerus i quem vocant repetiit, Blassius Urbinatis unicae dversarius extitit, Fuhrius vulgatam iusto saepius octam esse censuit. Quod cuncti hi recte monuerunt i, hoc nos probamus atque id novum insuper pronur, quod causas cur Urbinas non ubique veram t eruere conati sumus. Hic igitur liber quia eiusdem $\zeta\gamma$ est originis, eiusdem fidei esse potest: quia meliusque servatus est, maior ei saepe quam illis Itaque si rationes artis grammaticae elocutionis Urbinatis lectionem faciunt, eum quamvis ceteroeremus fratrumque illius ex eodem patre natorum i casu fit utrumque amplectemur; sin autem ad estium auctoritatem fidemque res redit, Urbinatem nto de recensioe, qua recte adhibita ubique fere um recipere potueris: emendationis in scriptis arissime locus erit. Quanto autem rarius, si quando ptorum Isocrateorum copiae religiose ac diligenter ratione digestae erunt! Quod Di faxint ut tandem

e *συναναγγραμμενας* 1' (pro 2) corrigendum? — ubi inserit interest hoc scire.

CAPVT III.

Excursus.

I. Ad cap. I p. 1—12.

Componam hoc excursu complura quae non tam ad singulos locos quam ad vitam oratoris totasque orationes pertinent.

a) Ad Isocratis vitam Plutarcheam.

[ad cap. I. Cum apud Dionysium (de Isocr. iud. c. 1) verba legantur *πλουῦτον ὅσον οὐδεὶς τῶν ἀπὸ φιλοσοφίας χρηματισαμένων περιποιησάμενος ἐτελεύτα τὸν βίον κτέ.* ad eaque expressa sint apud [Plutarchum] vv. X orr.: *ἀργύριόν τε ὅσον οὐδεὶς σοφιστῶν εὐπόρησεν ὡς καὶ τριηραρχῆσαι* (p. 837^c) facile credideris ultima [Plutarchum] verba repetivisse ex iis quae p. 836^a dixit: *καὶ εὐπορήσαντος ἀπὸ τούτων ὡς καὶ χορηγήσαι* (de patre Isocratis): at si leges apud eundem [Plutarchum] p. 838^a: *εὐπόρησεν ἱκανῶς, ὃ μόνον ἀργύριον εἰσπράττων τοὺς γνωρίμους, ἀλλὰ καὶ τὰ παρὰ Νικοκλέους τοῦ Κυπρίων βασιλέως, ὃς ἦν υἱὸς Εὐαγόρου, εἴκοσι τάλαντα λαβὼν ὑπὲρ τοῦ πρὸς αὐτὸν γραφέντος λόγου, ἐφ' οἷς φθονηθεὶς τρεῖς προεβλήθη τριηραρχος κτέ.*, perspicies duos locos Plutarcheos eodem ex fonte deductos esse ex quo Dionysius hausit; nam ut Dionysii verba a prioribus Plutarcheis secerni nequeunt, ita priora huius cum posterioribus eiusdem coniuncta sunt. Inter haec posteriora autem sunt interposita quaedam, quae ceteris locis non leguntur vixque a nobis intelleguntur: quis enim est ὁ πρὸς αὐτὸν γραφεὶς λόγος? tres, non unum Nicocli orator misit. Legimus in arg. Isocr. II: *Ἐμπίπος δέ φησιν ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἰσοκράτους παρατιθέμενος Εὐαγόρον τινα κατὰ τῶν σοφιστῶν εἰρηκότα, ὡς ὅτι λαβὼν εἴκοσι τάλαντα παρὰ τοῦ Νικοκλέους αὐτὸς ὁ Ἰσοκράτης ἐπεμψεν αὐτῷ τὸν λόγον τούτον κτέ.*¹⁾ Videmus

¹⁾ Verba quae sequuntur *τελευτήσαντος τοῦ Εὐαγόρου ὥσπερ καὶ τούτῳ βουλόμενος χρήσιμος γενέσθαι μετὰ τῆν τοῦ πατρὸς τελευτήν* respiciunt ad [Isocr.]

inter verba quae Dionysius agnos-
 n temere insertam esse quae Hermi
 Cum apud Athenaeum (XIII 592^b) v
 ' ἐν τῷ περὶ Ἰσοκράτους προβαίνοντι
 ἀτὴ ἀναλαβεῖν Λαγίσκην (cxi.: —
 ἴν οἰκίαν, ἐξ ἧς καὶ γενέσθαι αὐτῷ θ
 ἧς Σγράτις κτέ. nosque hoc testimo
 [Plutarchi] ἐγένετο δὲ καὶ πρὸς τὰ
 ποιάστω παρελκυσμένῳ ἐν τῇ κ
 οχον ἔχοντα τὸ προσκεφάλαιον καὶ νέ
 ιαντα δὲ ἑταίρα συνείναι, ἧ ὄνομα
 θυγάτριον, δ' γενόμενον ἐτῶν δώδεκα
 (p. 839^{a. b}) ex Hermippi libro περὶ
 facile credideris etiam ea, quae coni
 annexa sunt (ἔπειτα Πλαθάνη τῆ
 κα ἠγάγετο τρεῖς παῖδας ἔχουσαν
 m profiteri: at si Zosimi vitam Isocr
 s legens: ἔσκωπτον δὲ τοῦτον οἱ κα
 τόρη Λαγίσκη ὀνόματι. λέγομεν δὲ
 ἀλιστα μὲν οὐδὲν τοῦτο ποιεῖ, εἰ εἶχε
 γυναικὸς ταύτην παλλακίδα. Ἐτε
 ine dubio Hermippum sequitur, nec
 e Plutarchus eo loco, quem Herm
 sta testatur, quicquam de matrimo
 ab oratore contracto tradant, Herm
 ἔπειτα non scripsisse concludere
 a qui sequitur locus ἔπειτα — εἶ
 em generis est cuius vv. ἦν — Π
 δὲ μητρὸς — σφῆται¹) (p. 839^e)

τοὺς παῖδας ὡσπερ τῆς οὐσίας, οὕτω καὶ
 scio autem an ex horum locorum compe
 : Tzetzae ineptiae (cf. Coraes ed. vol. II p
 rti verba ad Euandrum illum aut ad H
 gauderem: nunc nihil ausus testimonio
 demoniceae epistulae uti nobis non licere
 brio verba arg. Isocr. IX: λέγουσι δὲ τιν
 τον ἐδέξατο; locum nostrum Loczynsky i
 meri talentorum ad XV 40 excogitati vi
 Michaelis (Pausaniae descriptio arcis Ather
 τῶν Ἰσοκράτους καὶ Θεοδώρου καὶ τῆς
 ἐν ἀκροπόλει corrupta esse rati αὐτῶν res
 bis ex sermone continuo evulsis tulerit,
 ρον (fratris Isocratis: Suid. v. Ἰσ.: ἀδελφοὶ
 sitionem ad αὐτῶν esse vix possit negari?
 αὶ Θεοδώρου, Ἡδντοῦς, καὶ τῆς ταύτης
 ΑΥΤΩΝ corruptum scribis non transpo

[ad cap. I. (p. 838^c d) ¹⁾], quae auctorem summae religionis et cognitionis urbis Athenarum accuratissimae indicant: quid? talia ad Hermippum quadrare putaris? Et quoniam hoc loco verba duobus ex auctoribus diversis hausta componi demonstravimus, conficitur particulam, quam Hermippi auctoritate iam privavimus, ne ei quidem scriptori obtrudendam esse, cui loci isti modo enumerati debentur. Reminiscere nunc compilatores quamviscunq̄ue arripere particulam, modo quod efficere student assequantur, hoc est modo copulent locos duos quos connexos inter se exhibere statuerunt; nemineris praeterea etiam velim adversari sententiae, quae dubiosa ista particula *ἔπειτα* incipitur, certissimum illud Zosimi testimonium, quo edocemur Isocratem *post* uxoris mortem meretrice usum esse: quid aliud relinquitur nisi ut *ἔπειτα* compilatoris esse concludamus, qui cum verba *νέον μὲν ὄντα μὴ γῆμαι* excipi illis *ἡγάσαντα δὲ* videret nec haberet cui oratoris aetati nuptias adscriberet, simpliciter planeque securus addidit de suo *et postea* illum Plathanam in matrimonium duxisse. Ita compilator: quid vero nobis hac re cognita statuendum est? Isocrates cum res familiares ²⁾ bello Peloponnesiaco pessumdedisset, propterea matrimonium quamvis triginta annis maior non iniit, quia ipse vix habuit unde viveret. Postquam autem resarsit domum, Plathanam duxit quae Hippiae cuiusdam aut

videri: cf. Sauppe O. A. II 3^a, 2 ann., qui ex αὐτοῦ p. 838^c fecit *Ἡδυνώ* probante Blassio (Att. Bereds II 10, ann. 4).

¹⁾ Siquis eiusdem auctoris verba p. 837^c esse contenderit, non repugnarem; at corruptela sunt maculata: quid enim est subiectum enunciati *ἔνθα καὶ τοὺς ἐνδόξους τῶν ποιητῶν ἀνίστησε σὺν αὐτῷ* (sc. Θεοδέκτη), *ὃν Ὀμηρος ὁ ποιητῆς σφίεται μόνος*? Si Pausaniam (I 37,4) sequeris, Mnesitheus medicus quidam: an potius de patre Aristandro cogitandum, qui filii superstes fuit (Suid. s. v. Θεοδ.: *τελευτᾷ... ἔτι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ περιόντος*)? Pausanias enim hoc quoque loco fontem suum neglegenter excripsisse videtur; nam vv. *τάφος δὲ ἔστι μὲν αὐτόθι Θεοδέκτου Φασηλίτου, ἔστι δὲ Μνησιθέου* Mnesitheum sepulcri artificem esse uniuersique videbuntur docere; at erramus posterius nos: *τοῦτον λέγουσιν ἰατρὸν τε ἀγαθὸν γενέσθαι καὶ ἀναθεῖναι ἀγάλματα, ἐν οἷς καὶ ὁ Ἰακχος πεποιήται*; belle haec dixit.

²⁾ [Plut.] p. 837^a) tradit: *τῶν μὲν πολιτικῶν πραγμάτων ἀπέσχετο, ἰογνώφονός τ' ὦν καὶ εὐλαβῆς τὸν τρόπον καὶ τὰ πατρῷα ἀποβεβληκῶς ἐν τῷ πρὸς Λακεδαιμονίου πολέμῳ· ἄλλοις δὲ μεμελετηκῶς φαίνεται, ἔνα δὲ μόνον εἰπὼν λόγον τὸν περὶ τῆς Ἀντιδόσεως*, quibus apud Dion. c. 1. inde a verbis *καὶ τὰ πατρῷα* nihil respondet; quanquam autem participium *ἀποβεβληκῶς* cum altero (*ὦν*) ita coniunctum est, ut ab illo avelli non posse videatur, tamen verba Dionysio ignota sanam sententiam exhibent; scribo enim *τῶν μὲν... τρόπον· καὶ τὰ πατρῷα... πολέμῳ, ἄλλοις [δὲ] μεμελετηκῶς* (sc. λόγους) φαίνεται κτ.; confirmat coniecturam Phot. bibl. cod. 260. p. 496^b 19 sqq.

a fuerat aut filia erat; ¹⁾ quod cum ante annum 390 sse vix credere liceret, suo iure Hermippus dixit *νέον μὲν ὄντα μὴ γῆμαι*; iuveni enim libidines cricicus non dedit: nimirum non erat cum meretricibus i deessent nummi. Praematura deinde morte uxor epta oratorem heredes desiderantem reliquit; adop- ille Aphareum filium ex tribus Plathanae eiusque ariti filiis natu minimum. Atque cum *προβαίωνων τῆ* ermippus) denuo matrimonio se iungere vereretur, m habuit initio Metaneram quam, ni fallimur, ut itutis flore orbatam (cf. Lys. frg. 225 S.) paulo post postea Lagiscam; illo demum tempore Strattidem non aliter nactus est ac Pericles Aspasia meretrice i deducta comicos suae aetatis. — Haec quae dedi unt a Blassii rerum enarratione ex particula illa endente. Vidimus autem rebus temere connexis a o] in errorem nos seductos fuisse.

i apud [Plutarchum] l. c. p. 837^a legatur: *ἐπεὶ δ' τῶν μὲν πολιτικῶν πραγμάτων ἀπέσχετο ἵς τ' ὧν καὶ εὐλαβῆς τὸν τρόπον . . . διατριβὴν δὲ ενος ἐπὶ τὸ φιλοσοφεῖν καὶ γράφειν δια- (?) ἐτρέπετο, καὶ τὸν τε Πανηγυρικὸν λόγον καὶ τινὰ ἢν συμβουλευτικῶν . . . ἠγούμενος οὕτως ἐπὶ τὸ τὰ ἰονεῖν τοὺς Ἕλληνας προτρέψασθαι, haecque excipibis *διαμαρτάνων δὲ τῆς προαιρέσεως, τοῦ- ἀπέστη, σχολῆς δὲ ἠγεῖτο, ὡς τινὲς φασί, πρῶτον μαθητὰς ἔχων ἐννέα: ὅτε καὶ ἰδὼν τὸν μισθὸν ἀριθ- εῖπε δακρύσας ὡς· ἐπέγων ἑμαυτὸν νῦν τούτοις πε-* facile credideris tradi Isocratem, postquam Pane- scripsit viditque parum se profecisse, Chii ludum : at si Dionysium adscisces, [Plutarchi] verbis, cum s quae de vita oratoris constant adversentur, de- s cognosces. Tractavimus autem modo duos locos tarcheae, ut eius naturam illustraremus, reperimus- e quaestione compilatorem duas narrationes, quarum gnoscit Dionysius alteram ignorat, ita connectere, ut am simpliciter semel expressam ita paucis interiectis eteret, ut ei alteram alius originis statim adiungeret; s vero loco ostendimus in constituendis temporum s enunciationum ordine minime decere nos duci. Etenim d utrumque fere nostro loco factum est. Etenim Dion. c. 1. extet: *σπουδὴν μὲν ἐποιεῖτο πρᾶττειν λέγειν τὰ πολιτικά· ὡς δὲ ἡ φύσις ἠγαντιοῦτο τὰ καὶ κυριώτατα τοῦ ἔητορος ἀφελουμένη, τόλμαν τε καὶ**

d, J. J. XCVII (1868) p. 515 sq.

[ad cap. 1. *φωνῆς μέγεθος, ὧν χωρὶς οὐκ οἶόν τ' ἦν ἐν ὄχλῳ λέγειν, ταύτης μὲν ἀπέστη τῆς προαιρέσεως, ἐπιθυμιῶν δὲ δόξης . . . ἐπὶ τὸ γράφειν ἃ διανοηθεῖν κατέφυνεν, de ludo Chiacio autem verba nulla fiant, facile intellegimus προαιρέσιν apud Plutarchum, qua ad consilium orationum publicarum scribendarum relegi videamur, idem quod apud Dionysium significare, h. e. consilium accedendi ad rem publicam (σπουδῆν ποιῆσθαι πράττειν τε καὶ λέγειν τὰ πολιτικά). Duos igitur testes compiler habuit, alterum, quem sequitur Halicarnassensis, Chiaci ludi ignarum, alterum, cuius nomen non tradit, fabellae illius auctorem: Plutarchus personatus verbis prioris excerptis ita posterioris adiunxit historiolum, ut transitionis aut coniunctionis formam ab illo mutuaretur (διαμαρτάνων δὲ τῆς προαιρέσεως τούτων μὲν ἀπέστη).¹⁾ Atqui Dionysii narrationem quamvis brevem optima fidei esse constat: quid de fabellis ei insertis iudicemus? Quam supra perlustravimus de viginti talentis eam fictam esse posuimus; veniunt praeterea in census mirae illae historiologiae de Theramene ab Isocrate defenso (p. 836^f. 837^a) atque de Demosthene decem minas solvendi impotente (p. 837^d. e), quae, cum melioris notae non sint (cf. Blass Att. Bereds. II 12 et ann. 1; III 1,14), nostri loci auctoritatem admodum affligunt. Age vero quae sequantur circumspiciamus. Verba *ὠμίλει δὲ τοῖς βουλομένοις μερίσας πρώτος τοὺς ἐριστικούς λόγους τῶν πολιτικῶν περὶ οὓς ἐσπούδασε* redeunt apud Dionysium, qui quidem ea quae deinceps adiunguntur *καὶ ἀρχᾶς δὲ καὶ περὶ τὴν Χίον κατέστησε καὶ τὴν αὐτὴν τῇ πατρίδι πολιτείαν* non habet. Haec autem quondam cum priore illa fabula Chiacia coniuncta fuerunt: an te effugit auctorem *καὶ — δὲ καὶ* pro simplicibus *καὶ* vel *δὲ* posuisse, quia aliud negotium ab Isocrate non minus quam quod modo memoravit allaturus erat susceptum Chii. Et quoniam particulis istis ad priorem insulae mentionem relegi nos ostendimus, morari eos opus non est qui insulae nomen removere studuerunt, quod intactum relinquendum erat, etiamsi Usenerus usum praepositionis *ἐπι* commentatus non esset. (Rh. M. XXXV 145). Iam si hi loci inter se coniungendi*

¹⁾ [Plutarchus] non ipse vitam Isocratis compilavit, sed opus in brevius rededit, quod auctor nescio quis duobus ex fontibus in unum duxerat: alter is erat liber, quem etiam Dion. excerpserat, incerti auctoris, alter fortasse Caecilii, ad Hermippum (et Idomeneum) compositus. Hic est fabulosus; ille, qui prorsus Pergamenam doctrinam redolet, summa dignus fide. — Phot. cod. 260. p. 486^b 26 Bk.: *ἀποτυχῶν δὲ τῆς γνώμης τούτου μὲν ἀπέστη τοῦ ἐπιτιθεύματος . . . φάνας δακρύσαντα ὡς· νῦν ἐμαυτὸν ἔγνω τούτοις πεπραμένον*; hinc senarium nuper Schoene extorsit: *ἔγνω ἐμαυτὸν τοιοῦδε νῦν πεπραμένον* (Herm. XVII 645); at nescio an paucos adsentientes nactus sit; meam de loci huius fide sententiam recepta Schoenii coniectura etiam verisimiliorem fieri apparet.

[ad cap. I. sunt, prior fide etiam magis indignus evadit, cum eodem ab auctore profectus esse habendus sit, qui alterius incredibiles ineptias excogitavit; namque risi nescio quantum ubi ista legeram: Di magni Isocrates facit Solones. — At fac verba illa Dionysium in fonte suo reperisse reperta non recepisse: quamvis breve in spatium Halicarnassensem exemplum suum redegisse statuas, hoc concedere debes eum rem tanti momenti, quanti est institutio ludi Chiaci, silentio praeterire non potuisse nisi gravissimis causis ementitam hanc ducere historiolum esset coactus. Si igitur Dionysius tradita illa verba sprexit, tacito suffragio quid de fabella sit iudicandum nos docuit: sin vero non accepit ea, quid auctoritatis fabulae isti tribuenda est, quae ex puro fonte hausta non sit?

Attamen omnia quae attulimus pro nihilo putarem, si quibus argumentis aliunde petitis Plutarchi memoriam confirmare liceret: sed qui potest hoc sperari de verbis, quibus iam unus ex tribus illis auctoribus, ad quos referre ista licet, adeo diffidebat, ut ea nisi addita tanquam virgula interrogativa (*ὡς τινές φασιν*) recipere nollet? Immo adversatur ludo Chiaci, quod ex ceteris testibus nullus eum agnoscit, quod Isocrates ipse nusquam eius mentionem facit, ¹⁾ quod novem primi discipuli, quorum numerus mirum in modum cum novem illis Plutarchi consentiens haud dubiam affert lucem totius fabulae origini, cuncti sunt Athenienses (Blass Att. Bereds. II 16 sq.), quod tempus gravissimis sine difficultatibus definiri nequit, quo Chii orator versatus esse putandus est. ²⁾ Quid igitur nos iudicamus? Non negamus tradi Isocratem Chii ludum condidisse: aliqua testimonium hoc esse dignum fide prorsus planeque negamus. Fabulae autem rerum scriptori sunt neglegendae.

b) Ad orationem 'de bigis'.

Clamavit Demochares (ap. Athen. V 215^e) in oratione *ὕπερ Σοφοκλέους πρὸς Φίλιωνα*, qua decretum illud contra philosophos a Sophocle a. 307 perlatum defendit, Platonem

¹⁾ Gravissimum esse testimonium iudicarem, si non in epistula, quam spuriam ducere coactus sum (6,2), sed in oratione genuina verba legerentur: πάντες οἱ πυχόμενοι τὴν ἀποδημίαν δικαίως ἂν μου καταφρονήσειαν, εἰ προσηγμένος τὸν ἄλλον χρόνον ἡσυχίαν ἄγειν ἐπὶ γήρωσ ἀποδημῆν ἐπιχειροῖην, ὅτ' εἰκὸς ἦν εἰ καὶ πρότερον ἄλλοθὶ που διέτριβον, νῦν οἴκαδε σπεύδειν, οὕτως ὑπογνῶν μοι τῆς τελευτῆς οὐσῆς; oppositum enim ἀποδημῆν significationem notionis ἡσυχίαν commentatur. Sed hoc affirmari posse confidimus, auctorem epistulae aut accepisse aut sua ipsius rerum temporumque computatione invenisse oratorem inde ex eo tempore ex quo docuit, per longius tempus ex urbe non afuisse; adolescentem igitur in Thessalia Gorgiam audientem (Cic. Or. 52,176) contra afferre non licet.

²⁾ Cf. Susemihl de . . . vitis Tisiae Lysiae Isocratis . . . quaestiones epicriticæ p. XVI (ind. schol. Gryph. 1884).

[ad cap. I. qui Socratem ad Potidaeam Amphipolim Delium contra hostes pugnasse tradiderit, mendacia proferre ¹⁾: neque enim in enarranda expeditione contra Amphipolim suscepta Thucydidem Socratis mentionem inicere; tum de pugna Potidaeensi haec leguntur: *πότε δὲ καὶ εἰς Ποτειδαίαν ἐστρατεύσατο, ὡς ἐν τῷ Χαρμίδῃ* (p. 153 cf. apol. 28^e; symp. 221^a) *εἶρηκεν ὁ Πλάτων, φάσκων αὐτὸν καὶ τῶν ἀριστείων τότε Ἀλκιβιάδῃ παραχωρεῖσαι; τοῦτο οὔτε Θουκυδίδου ἀλλ' οὐδ' (Dind. cll. p. 220^f VI 233^a VIII 354^e: οὐτ' libri) Ἰσοκράτους εἰρηκότος ἐν τῷ περὶ τοῦ ζεύγους*. Haec omnino nostra in oratione non leguntur frustra quae quae quae illius in parte mentio Socratis Alcibiadisque una pugnantium interlapsa esse possit. Nimirum talia nisi in refutandis calumniis, quas adversarii ex vita Alcibiadis patris in Alcibiadem filium conflaverant, dici vix potuerunt; itaque non est cur miremur, illa in orationis partem nobis servatam inseri nequire, quippe quae tantum ea contineantur quae ad vitam publicam Alcibiadis maioris in luce Graeciae versantis pertinent. Quid vero verisimilius quam adversarios filio non solum quae pater in rebus gestis deliquisse videri potuit, sed etiam quae idem adulescens in vita privata commisit obiecisse? Et Lysiae oratione quarta decima, quanquam in ea illa tantum respiciuntur quae ad vitam publicam Alcibiadis Cliniae filii spectant, tamen quaedam sunt servata, ex quibus cognoscere liceat, qualia fere quae adversarii proferre solebant fuerint (§ 41. 42). Itaque Isocratem ut altera orationis parte adversus crimina illa publica pugnavit, sic contra privata haec priore ita verba fecisse conicio, ut pulcherrimi adulescentuli vix puberis fortitudinem bello ac periculis spectatam, ut lautissime viventis civis patientiam admirabilem vigoremque nullis unquam corporis laboribus aut animi contentionibus defessum, ut facitissimi ac prudentissimi juvenis ingenium capiens viros atque devinciens extolleret caneretque, quibus nec sapientiores neque unquam clariores tulit Graecia. Hac novissima in parte Demochares Socratis mentionem faciendam fuisse facile potuit credere, cum orator Socrate Alcibiadem a morte vindicante haud sciam an splendidius amicitiae afferre non potuerit exemplum. Quod quia ille eximia in laudatione Alcibiadis praeter opinionem non legit, *ἀλλ' οὐδ' Ἰσοκράτους* neque simpliciter *οὔτε Θουκυδίδου οὐτ' Ἰσοκράτους* dixit. At orator orationis Isocrateae tempora non respexit, sive quia ipse rem parum perspexit, sive quia fallaci argumentandi ratione auditores in errorem inducere voluit; valde enim dubito num, si

¹⁾ Hoc fragmentum cum verbis ap. Athen. XI. 508^f sqq. probabiliter coniunxit Blass (Att. Bereds. III, 2,307); de oratione cf. etiam v. Wilamowitz-Möllendorff, Phil. Unt. IV p. 196 sq.

es de arta quae inter Alcibiadem ac Socratem inter-
 it amicitia ¹⁾ verba fecisset, apud iudices, qui modo
 phum capitis damnaverant, reo Alcibiadis illius filio
 irus fuerit: hac ergo de causa nihil de amicitia ista
 socratem legebatur. Atque quia hac oratione amicitiam
 i silentio praeterierat, idem orator paucis annis postea,
 i constaret, scribere coactus est (XI 5) contra Poly-
 : Σωκράτους δὲ κατηγορεῖν ἐπιχειρήσας, ὡς περ ἐγκω-
 βουλόμενος Ἀλκιβιάδην ἔδωκας αὐτῷ μαθητὴν, ὃν ἔπ-
 μὲν οὐδεὶς ἦσθετο παιδευόμενον, ὅτι δὲ πολὺ διή-
 ῶν ἄλλων, ἅπαντες ἂν ὁμολογήσειαν. Quam caute autem
 ctum est! ἦσθετο παιδευόμενον i. e. nemo vitae illius
 es praeceptores 'sensit'; οἶδεν ille non scripsit. Statuo
 contra Blassium (Att. Bereds II p. 207), non pauca sed
 priorem orationis partem, qua Alcibiadis patris vita
 , defendebatur, intercidisse. —

Contra posteriorem orationis partem Lysiam pugnas-
 sione quarta decima notissimum est, neque vero scio
 Isocrates omnia quae profert argumenta ipse excogita-
 n sint quae ab aliis auctoribus mutuatus sit. Dubi-
 Wilamowitzius (Herm. XII 328 ann. 3) rogavit Isocratem
 et Thucydidem possit observari necessitas necne; cui
 gationi Ladhrius (Rh. M. XXXIII 592sq.) ita respondit,
 sūi sibi laudem pararet (Att. Bereds. III 2,346); negavit
 vir ille doctus esse necessitatem. Attamen mecum velim
 tres hoc locos:

VI 92,4.

φιλόπο-
 τος ὀρ-
 ἔχ ὅς ἂν
 τοῦ ἀ-
 ἀπολέ-
 ἢ ἐπίη,
 ; ἂν ἐκ
 ρισα τρὸ-
 διὰ τὸ
 υμεῖν
 θῆ ἂν-
 ἔναλα-

Isocr. XVI 13 sq.

ἐπὶ τίνα δ' ἢ πόλιν
 ἢ φίλον ἢ ξένον οὐκ
 ἤλθετε (sc. ὡ ἄνδρες
 Ἀθηναῖοι) δεησόμενοι
 συγκαταγαγεῖν ὑμᾶς;
 τίνας δ' ἀπέχεσθε
 πειρώμενοι κατελ-
 θεῖν; οἱ καταλαβόν-
 τες τὸν Πειραιᾶ... τε-
 λευτώντες τοῖς τείχεσι
 προσεβάλετε; ... ὡστ'
 οἰκεικὸς ἐπιτιμᾶν
 τοῖς τῶν αὐτῶν ὑ-
 μῖν ἐπιθυμοῦσιν
 οὐδὲ κακοῦς ἄν-
 δρας νομίζειν, ὅσοι
 φεύγοντες κατελ-
 θεῖν ἐζήτησαν ἀλλὰ
 πολὺ μᾶλλον κτέ.

Lys. XIV 32 sq.

τολμᾶ γὰρ λέγειν ὡς
 Ἀλκιβιάδης οὐδὲν δει-
 νὸν εἰργασταὶ ἐπὶ τὴν
 πατρίδα στρατεύσας·
 καὶ γὰρ ὑμᾶς φεύγον-
 τας Φυλὴν καταλαβεῖν
 ... καὶ ταῦτα ποιήσαν-
 τας οὐκ ὄνειδος τοῖς
 παισὶ καταλαβεῖν ἀλλὰ
 ... ὡς τῶν αὐτῶν ὄν-
 τας ἀξίους, ὅσοι φν-
 γόντες μετὰ τῶν
 πολεμίων ἐπὶ τὴν
 χώραν ἐστράτευσαν
 καὶ ὅσοι κατήεσαν
 Λακεδαιμονίων ἐ-
 χόντων τὴν πόλιν.

em etiam Zeller, Phil. d. Gr. II³ 1,451 sq. ann. 3.

[ad cap. I. Libenter comparatis hisce inter se concluderem Isocratem e Thucydide pendere, ni cautione opus esse videretur; etenim cum nihil impediatur, quominus Thucydides verba ista eodem tempore scripserit quo Isocrates orationem,¹⁾ factum esse potest, ut et orator et rerum scriptor hoc de Alcibiade patriam recuperante argumentum ipsorum in usum ex vulgatissimis illis verterent, quae sine dubio sophistae suo ex more causam celeberrimam orationibus ficticiis²⁾ tractantes eo tempore decantabant; Thucydidem autem cum oratoribus quasi certasse haud veri dissimile est, quippe qui etiam epitaphium ea aetate, qua peroratus non est (Herm. XII p. 365 ann. 51; A. Kirchhoff, Entstehung des Herodot. Geschichtsw.² p. 19 ann. 1), habitum, ut videtur, ideo faceret, ut orationi funebri adversaretur Gorgianae, quam illis temporibus omnium in manibus fuisse consentaneum est.³⁾ Quid igitur statuamus? utrum Thucydidem verba illa post a. 399 eo consilio scripsisse, ut

¹⁾ Habita enim est oratio haud ita multo postquam Alcibiades filius sui iuris est factus, h. e. c. a 399, cum natus sit c. ol. 91,1 (Hertzberg, Alkibiades p. 140 ann. 61).

²⁾ Hoc ex orationibus de causa Socratea et de pignore illo ἀμαρτύρω scimus; nostram causam apud sophistas celeberrimam fuisse pateret, etiamsi deessent testes, qui sunt praeter Lysiam et Isocratem Diodorus (XIII 74) Plutarchus (Alc. 12) Andocides personatus (IV 26) inter se dissidentes. Hi enim propterea diversas rei narrationes exhibent, quia ipsi vel ipsorum auctores ex orationibus de causa ista conscriptis hauserunt diversis.

³⁾ Hanc ad sententiam necessario devenimus, si causam requirimus, cur Thucydides temporum rationes neglexerit. Nec scio an de Periclis orationibus apud populum habitis (Thuc. I 140 sqq. II 60 sqq.) et de Gorgiae Ὀλυμπικῆῖ idem affirmare liceat. Sed miram quam necesse est intercessisse inter illas orationes similitudinem, persequi huius loci non esse ratus id insuper monitum volo temporum rationes simultati, quam inter scriptores istos statuimus fuisse, obverti nequire. Epitaphium Gorgianum Susemihl (J. J. 1877, p. 79) inter annos 426 et 420 a. Chr. n. ortum esse cum coniecisset, nunc potius ipsi anno 420 vindicat (cf. libelli p. 94 ann. 2. adsciti p. XX); Olympicum Blassius ad annum 392 rettulit (Att. Bereds. II 282 ann. 6.) argumento usus quod mea quidem sententia non stat. Onckenio enim (Isokr. u. Athen p. 42) orationem ad belli Peloponnesiaci tempora referenti obicit: 'aber damals war für solche Ermahnungen kein Raum'; si ergo post id bellum compositum esset, ante a. 392 dicit editum esse non posse, cum a. 396 discordiae inter Graecos nondum ortae essent. Miratus sum virum doctissimum dicere potuisse nullum orationis, qualis erat Olympicus, locum fuisse eo tempore, quo civitates Graecae bellis intestinis dilacerabantur; nihil impedit quominus Onckenium sequamur. Quid vero verisimilius quam adversatum acriter ita esse Thucydidem, regia ex stirpe ortum civem Atticum, Gorgiae, subobscurae originis ξένου, ut ostenderet patriam dicendi artem nova mediocriter temperatam adulescentulis, qui adventicia declamandi artificia temere capessiverunt? Conseruisse tunc lites viros literatos, quis negaverit?

[ad cap. I. sophistis adversatus esse videretur, an Isocratem illius copias compilasse? Ecce novum argumentum: illa de qua agimus sententia ut Alcibiadi apud Lacedaemonios dicenti aptissima, ita omnium minime idonea est reo apud Athenienses sese defendenti, cuius in ore verba illa potius irrisio facinoris Thrasybulei, quo nihil gloriosius maiusve aut ab ipsis aut a patribus perpetratum esse tum Athenienses credebant, quam ipsius Alcibiadis defensio videri debuerunt. Concedendum igitur Thucydidem sententiae esse auctorem quae apud Isocratem recurrit: utrum orator ex ipso Thucydidis opere eam repetiverit an ex aliorum auctorum copiis, qui pro sua parte e Thucyde pependerit. diiudicari nequit. — Liceat mihi statim locum adiungere, quo iterum Thucydidis et Isocrates cum Lysia — si minus genuino at personato — comparari potest:

[Lys.] II 2	Thuc. II 41,4	Isocr. IX 62
οὔτε γὰρ γῆς ἄπει- ροι οὔτε θαλάττης οὐδεμιᾶς, παντα- χῆ δὲ καὶ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις οἱ τὰ αὐ- τῶν πενθοῦντες κα- κὰ τὰς τούτων ἀρε- τὰς ὑμνοῦσιν.	πᾶσαν μὲν θάλασ- σαν καὶ γῆν ἐσβα- τὸν τῇ ὑμετέρᾳ τόλμῃ καταναγκάσαντες γενέ- σθαι πανταχοῦ δὲ μνημεῖα κακῶν τε καὶ γαθῶν αἰδία ξυγκατοι- κίσαντες.	ὥστε πολλοὺς Περσῶν πεν- θοῦντας τὰς αὐτῶν συμ- φορὰς με- μνήσθαι τῆς ἀρετῆς τῆς ἐκείνου.

Notatu dignissimum est falsarium uno eodemque loco et Thucydidem et Isocratem compilasse, quod idem alias demonstrari potest. At cavendum ne, cum Isocratem apud [Lysiam] deprehendisse nobis videamur, teneamus Gorgiam, cuius ad epitaphium oratorem Erchiensem in oratione, quae et ipsa potest appellari funebris (cf. arg. Isocr. IX), facile se applicaverit; omnino autem loci gemelli qui apud Isocratem Lysurgum [Lysiam] aliosque id genus declamatores inveniuntur cuncti fortasse ad Gorgiae epitaphium referendi sunt. Quod si recte disputavi, colligendum est parum Reussii observatione p. 46 ann. I significata de epitaphio Lysiaci temporibus probari¹⁾; attamen hoc dicendum Lysias orationes ex epitaphiis Thucyideo et Gorgiano miselle compilantes Lysias non esse. Spero autem fore ut Blassium mutatae sententiae paeniteat (cf. Att. Bereds. I 439 et III 2, 339 sq.).

¹⁾ Dum haec imprimuntur, sententiam mutavi sicque nunc rem retracto; etiam de comparatione locorum Isocr. VII 80 et Lyc. in Leocr. 73 cautius nunc egerim, quanquam Isocratem esse pacis illius patrem (Rehdantz ad Lyc. p. 176) prorsus mihi videtur negandum esse.

[ad cap. I.

c) Ad epistulam Demoniceam.

Theodori¹⁾ poetae dictum apud Athen. III 122^b τὸ κελύειν μὲν πλεόν ἔχειν ἐπαινεῖν δὲ τὸ ἴσον adeo cum verbis [Isocr.] I 38 *παράσκευάζε σεαυτὸν πλεονεκτεῖν μὲν δύνασθαι, ἀνέχου δὲ τὸ ἴσον ἔχων* consentit, ut illud horum fuisse exemplum negari vix possit; Theodorus enim ille antiquus fuit poeta, quippe cui a Cephisodoro, quem Athenaeus excribit, Archilochus Sophocles Euripides adiungantur. Quo concesso statim intellegitur male eos fecisse qui τὸ ante ἴσον delere voluerint: nempe qui Demoniceam composuit, sententiam ex Theodori libro nescio quo in suum deduxit.²⁾ Quod autem uno loco factum esse videmus, idem nonne de aliis etiam conicere licet? Circumspiciendum igitur fuit num ex iis, quae ex scriptoribus Isoeratis aetate antiquioribus tradita sunt, haec illa aut simpliciter recepta aut leniter mutata in Demonicea reperirentur: nunc vero quaestione hac in posterius tempus reiecta id unum specto, num iure Bergkii (PLG. II⁴ 376) conquestus sit, temere et veteres et nostros criticos Isocrati abiudicasse praecepta 'ad Demonicum', quae Isocratis discipulus et Aristoteles agnoscent. 'Aristoteles' inquit 'videtur ut alia, ita etiam istud Isocrateum praeceptum tanquam inhonestum (...) castigavisse'. Contra haec nihil habeo quam ipsa Athenaei verba: *Κημισόδωρος γοῦν ὁ Ἰσοκράτους τοῦ ἤτορος μαθητῆς ἐν τῷ τρίτῳ τῶν πρὸς Ἀριστοτέλην λέγει, ὅτι εἴροι τις ἀνὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ποιητῶν ἢ καὶ σοφιστῶν ἐν ἧ δὴ δύο γοῦν ποιητῶς εἰρημένα, οἷα παρὰ μὲν Ἀρχιλόχῳ τὸ πᾶντ' ἀνδρ' ἀποσκολλίπτειν, Θεοδώρῳ δὲ τὸ κελύειν μὲν πλεόν ἔχειν ἐπαινεῖν δὲ τὸ ἴσον, Εὐριπίδῃ τε τὸ τῆν γλῶτταν ὁμιωμοκέναι φάναι, καὶ Σοφοκλεῖ τὸ ἐν Αἰθιοπῶν εἰρημέναι . . ., Ὀμήρῳ δὲ τὸ τῆν Ἥραν ἐπιβολεῦσαι τῷ Αἰὶ καὶ τὸν Ἄρη μοιχεύειν. ἐφ' οἷς πάντες κατηγοροῦσιν αὐτῶν*. Qui Theodori dictum ab Isocrate receptum esse demonstrare voluit atque inde oratorem defendere, is non ita ut Cephisodorus poetae sententiam proferre potuit; tantum enim abest, ut Cephisodorus Theodorum Isocratis exemplum fuisse dicat, ut eum inter alios scriptores enumeret, qui non laudanda cuncti protulerant. Est igitur dictum Theodori ut cetera exempla allata a Cephisodoro prolata ad de-

¹⁾ Quae dum scribo, quartae lyricorum Bergkii editionis copia mihi fit, qua video virum, quem luce non iam frui nemo est quin doleat, quae prolaturus sum leviter iam tractasse; incium illius doctrinae me haec scripsisse ipsa res docebit; priusquam enim altera pars novissimae illius editionis edita esset, prima quaestionis lineamenta duxi.

²⁾ Theodori sententiam iam Euripides novit, cf. Phoen. 535 sqq.: *κείνο κάλλιον, τέκνον, ἰσότητα τιμῶν . . . τὸ γὰρ ἴσον νόμιμον ἀνθρώποις ἔφην . . . σὺ δ' οὐκ ἀνέξει δομάτων ἔχων ἴσον καὶ τῷδ' ἀπονέμειν;*

ad eam legendum locus quoddam Isocrateum: qui locus certe non (Isocr.) I 36 est: neque enim homo sana mente dictum quod et ad verba et ad sententiam eius, de quo agitur, artis-ime se applicet eadem ratione memorat, qua cetera quae et forma et mente ab isto recedant. At si Cephisodorus ad (Isocr.) I 36 respexisse negandus est¹⁾, ratione progredientes concludere cogitur, Cephisodorum orationem lostram Isocratis esse non novisse; etenim si ad excusandum dictum quoddam praecipitoris inhonestum Theodori locum adscivisset, quem non minus vituperandum orator suum in usum converterat, nonne ipse adversariis arma contra se paravisset? Itaque si omnino Cephisodorus Isocratis causam dicens poetae verbis usus est, Demoniceam esse Isocratis neque ipse neque Aristoteles noverunt. — Sed idem Cephisodorus Aristotelem irrisit adagia congerentem (Athen. II 60^e): *Κημισόδορος ὁ Ἰσοκράτους μαθητὴς ἐν τοῖς κατὰ Ἀριστοτέλους (τέσσαρα δ' ἐστὶ ταῦτα βιβλία) ἐπιτιμῶ τῷ φιλοσόφῳ ὡς ὁ ποιῆσαντι λόγον ἄξιον τὸ παρομιῆαι ἀθροῖσαι*; quaero nunc: nonne multa ex iis, quae Isocrates personatus in Demoniceam recepit, proverbialia ex Graecorum more dicenda sunt? An in universum quae Aristoteles congererat alius naturae fuisse censes? Itaque si opusculum oratoris, quod ad rem tractatam facit, collectionibus philosophi necessario haud dissimile fuisset, num Cephisodorus Aristotelem omnino tam petulanter vituperare potuit? Ergo post horum virorum aetatem epistula (ad Demonicum) composita est.²⁾ — Quis vero eius auctor fuerit

¹⁾ Quem locum Aristoteles castigaverit Cephisodorusque defendere studuerit nec scitur nec expedit quaerere, cum permulti eiusmodi apud oratorem inveniuntur.

²⁾ Jahrius nunc (Quaest. Isocr. diss. Hal. 1881 — Lehmani de Lehnfeld, De orat. ad Demonicum Lugd. Bat. 1879 copia mihi non fuit —) argumenta ex sermone deducenda composuit, ex quibus praestantissimum est, quod de *καλοκαγαθίας* voce eruit. Adde cum scriptorum usu inscriptiones consentire; pro decretorum formula solemnium *ἀποκαγαθίας ἕνεκα* quater tantum legi *καλοκαγαθίας ἕνεκεν*: CIA. II 1, 895,4 (?); 471,88; 592, 16 (c. a. 220 a Chr. n.); 595,9. — *φιλαγαθίας* in illa formula deprehenditur II 1,470, 72.81; 482, 67.74, quod propterea notandum, quia lexica vocem temporari Christiano vindicant; *φιλαγάθως* legitur CIA. II 1,471,33, cuius unum exemplum (ex Clem. Alex. strom. IV p. 631) afferunt; *φιλαγαθεῖν* (CIA. II 1, 471, 89) frustra in lexicis quaesiveris. — Ex iis, quae viri docti dispersa atque *ἐν παρέργῳ* hic illic monuerant, pauca Jahrius omisit, quae hic afferre non opus est; satis superque Jahriana sunt idonea ad eripiendam Isocrati orationem. Iocandi gratia adicio viros doctos contendere in Demonicea 109 vocabula inveniri in ceteris oratoris scriptis non obvia; ego nescius Benseleri commentationis (J. J. 1860 II p. 122 sqq.) ad Mitchellii indicem in verborum usum Isocrateum inquirens plus quam 108 non expiscatus dinumeravi Benseleri verba: vidi me rectius Benselero dinumerasse; is enim non plus quam 108 protulit. Adde denique Schmid-

[ad cap. I. nescitur; recte enim Blassius (Att. Bereds. II 246) statuit aut Harpocratonem ipsum aut eum, ex quo pendet, coniectura usum esse, cum epistolam Isocrati Apolloniatae adscriberet; ipse insuper titulus, quem apud Harp. s. v. *ἐπακτός δοκός* deprehendimus, *Ἰσοκράτης Ἀπολλωνιάτης ἐν ταῖς πρὸς Δημόνικον παραινέσειν* (= § 23) indicio est, loci excerptorem, quisquis fuit, Demoniceam inter Isocratis Erchiensis orationes legisse, cum idem Harpocratio s. v. *παράλλησις* praebeat *Ἰσοκράτης παραινέσειν* (= § 5), quod non nescio Blassium ad prioris locum indicem supplendum esse iudicare (Att. Bereds. II 254 ann. 8.); at erravit vir doctissimus, quia uterque titulus ex inscriptione suasoriarum Isocratearum cum indice primae orationis coniuncta facile explicatur, id quod p. 74 sq. comprobavimus. Ne vero altero in capite hoc testimonio me uti iam debuisse credas, monendum est etiam post Boyseni curas neque de vita neque de fontibus Harpocratonis quicquam constare. Quis enim dubitaverit, quin si Harpocratonem veteriorum grammaticorum copias compilasse compertum haberemus, libentissime rem allaturus fuero, ex qua etiam Hermogenis aetate antiquius esse corpus Urbinatis sine dubio concludendum esset; nunc autem iudicium malui cohibere.

Et quoniam quid de Demonicea iudicemus exposuimus, pauca de 'artibus' quas Isocrates scripsisse fertur addam quasque Blassius (Att. Bereds. II 98. III 2,344) ipsum oratorem nunquam edidisse recte contendit. Quid si illas divenditandas curasset, potuissetne omnino dicere in Panathenaeico (16): *ὧν τίνας ἂν τις εὗροι πονηροτέρους . . . οὔτινες οὔτε φράζειν οὐδὲν μέρος ἔχοντες τοῖς μαθηταῖς τῶν εἰρημένων ὑπ' ἐμοῦ, τοῖς τε λόγοις παραδείγμασι χρώμενοι τοῖς ἐμοῖς καὶ ζῶντες ἐντέθεν τσοῦτον δέουσιν κτλ.*? Itaque aequales oratoris 'artes' non habebant neque unquam Isocrates prudenti usus cautione de sua docendi ratione accuratius egit. Auctor epistolae sextae (§ 8—10) Isocratis personam ut induit, ita tuitus non est; epistula vero Speusippea (XXX) ita uti ut Blassius nunc facit (l. c. III 2, 343sq.) in animum non iuduco.

d) Fragmenta deperditarum orationum Isocratearum.

Orationes, quae Isocrati falso adscribebantur, multas necesse est sententias continuisse: an aliunde innumera ista dicta lemmate Isocratis significata originem trahere posse

tium (Ethik d. alt. Griechen II 473 not. 18) dicere vereri se epistolam Isocrati abiudicare, 'da sie wenigstens in ihrem Hauptbestandtheilen und vornehmlich in ihren Gedankenelementen von diesem Redner herzurühren scheint', quod falsissimum esse occasione data demonstrabo; tetigit rem iam Sandys Introd. p. XL sq

[ad cap. I. credis? Eas colligere inceptum meis viribus maius et. si recte quid sit $\tau\omega$ perspicio, ad huc vix perficiendum; priusquam enim Wachsmuthius gnomologia restituerit, operam in colligendis illis perdemus. Nunc duas sententias profero, quas cur selegerim ipse videbis: Amm. Marc. XXX 8,6: *Ignosci debere interdum armis superato rectori quam iustum quid sit ignorantī*; Hauptius (opp. II 505) proposuit 'quasi' aut 'tquam' pro 'quam', quae tamen sufficere mihi non videntur: at nihil expedio; comparavi Schol. ad Thuc V 90 $\delta\epsilon\iota\ \mu\alpha\lambda\lambda\omicron\nu\ \tau\eta\varsigma\ \mu\iota\lambda\alpha\nu\theta\rho\omega\pi\acute{\iota}\alpha\varsigma\ \eta\pi\epsilon\rho\ \tau\omicron\upsilon\ \pi\rho\acute{\sigma}\ \acute{\alpha}\nu\alpha\rho\iota\beta\epsilon\iota\alpha\nu\ \delta\iota\kappa\alpha\iota\alpha\nu\ \tau\eta\gamma\chi\acute{\alpha}\nu\epsilon\iota\nu\ \tau\omicron\upsilon\varsigma\ \eta\tau\iota\omicron\nu\alpha\varsigma$. — Cram. An. Ox. IV 163, 7 sq. (exc. ex Joh. Doxop. comm. in Hermog. $\epsilon\upsilon\rho$.): $\mu\grave{\eta}\ \acute{\epsilon}\alpha\ (\acute{\epsilon}\alpha\ \text{Cramer ex libris?})\ \tau\omicron\nu\ \iota\acute{\iota}\omicron\nu\ \tau\alpha\iota\varsigma\ \tau\omicron\nu\ \delta\omicron\upsilon\lambda\omega\nu\ \omicron\mu\iota\lambda\acute{\iota}\alpha\iota\varsigma\ \chi\eta\rho\acute{\sigma}\theta\alpha\iota\ \kappa\alpha\iota\ \acute{\alpha}\mu\alpha\rho\tau\acute{\alpha}\nu\omicron\nu\tau\alpha\ \delta\iota\varsigma\ \tau\omicron\ \acute{\alpha}\upsilon\tau\omicron\ \kappa\omicron\lambda\alpha\zeta\epsilon$. Et cum dubitare possis, utrum haec sit gnoma quae vocatur an locus ex oratione deperdita, nunc venio ad ipsa fragmenta:

1. $\text{Ἰσοκράτης ἀνδρωδῶς ἐναριθμεῖσθαι τῷ καταλόγῳ Poll. II 20.}$

2. $\text{ἀυθέντης· ὁ αὐτόχειρ ἢ ὁ αὐτὸν ἀναρῶν· διὸ παρ' Ἰσοκράτει ἀυθέντης. Λυσίας δὲ ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους· (ἐν τῷ) πρὸς Ἰσοδῆμον ἰδίως ἔταξεν ἐπὶ τῶν λ' κτέ. Suid. s. v. ἀυθέντης.}$

Harpocratio omittit vv. $\delta\ \acute{\alpha}\upsilon\tau\omicron\chi\epsilon\iota\rho\ \text{—}\ \acute{\alpha}\upsilon\theta\acute{\epsilon}\nu\tau\eta\varsigma$; ergo Suidas duas glossas in unam confudit; nam *Ἰσοκράτην* ex *Ἰσοδῆμον* natum esse, quod primo quisque optutu sibi sumserit, eo veri dissimilius tibi videbitur, quo accuratius rem tractabis. Compono autem verba cum Eustathii loco (1350,34) $\acute{\omicron}\tau\iota\ \delta\acute{\epsilon}\ \tau\acute{\alpha}\ \acute{\epsilon}\nu\tau\epsilon\alpha\ \delta\omicron\kappa\epsilon\iota\ \delta\alpha\sigma\acute{\upsilon}\nu\epsilon\iota\nu\ \tau\eta\nu\ \acute{\alpha}\rho\chi\omicron\nu\sigma\alpha\nu\ \pi\alpha\rho\acute{\alpha}\ \tau\omicron\iota\varsigma\ \pi\alpha\lambda\alpha\iota\omicron\iota\varsigma\ \delta\eta\lambda\omicron\iota\ \kappa\alpha\iota\ \delta\ \acute{\alpha}\upsilon\theta\acute{\epsilon}\nu\tau\eta\varsigma,\ \omicron\upsilon\chi\ \delta\ \delta\epsilon\sigma\pi\acute{\omicron}\tau\eta\varsigma,\ \acute{\omega}\varsigma\ \phi\eta\sigma\iota\nu\ \text{Αἴλιος Διονύσιος, ἀλλ' αὐτοέντης καὶ αὐτοχειρία φονεύς ὁ καὶ αὐτοφόντης; cf. Bachm. An. Gr. 168,18 ἀυθέντης· οὐχ ὁ δεσπότης, ἀλλ' ὁ αὐτοχειρία φονεύς· λέγεται δὲ ὁ αὐτὸς ἐντελέστερον καὶ αὐτοέντης. [et BA. 15,9 ἀυθέντης· ὁ αὐτόχειρ (ὁ σύγκειται — ἀποκτεῖναι τινα). Σοφοκλῆς (cf. Schn. - Nck. ad El. 272) δὲ λύσας τὸννομα αὐτοέντης εἶπεν. ἔστι δὲ πολικιώτερον τὸ ἀυθέντης.].$ Duae primae glossae ex una ampliore fluxerunt in qua et de sententia vocis et de forma agebatur: apud Suidam sententiam illius vocis commentantur

1) Ita Meliorum verba illustrantur haec: ($\gamma\omicron\mu\acute{\iota}\zeta\omicron\mu\epsilon\nu$) . . . $\tau\omega\ \acute{\alpha}\epsilon\iota\ \acute{\epsilon}\nu\ \kappa\iota\nu\delta\acute{\upsilon}\nu\omega\ \gamma\iota\gamma\omicron\nu\mu\acute{\epsilon}\nu\omega\ \acute{\epsilon}\iota\nu\alpha\iota\ \tau\acute{\alpha}\ \epsilon\iota\kappa\omicron\tau\alpha\ \delta\iota\kappa\alpha\iota\alpha\ \kappa\alpha\iota\ \tau\epsilon\ \kappa\alpha\iota\ \acute{\epsilon}\nu\tau\omicron\varsigma\ \tau\omicron\upsilon\ \acute{\alpha}\nu\alpha\rho\iota\beta\omicron\upsilon\varsigma\ \pi\epsilon\iota\sigma\alpha\nu\tau\acute{\alpha}\ \tau\iota\nu\alpha\ \acute{\omega}\phi\epsilon\lambda\eta\theta\eta\nu\alpha\iota$, in quibus scribendum, $\acute{\epsilon}\iota\nu\alpha\iota\ \epsilon\iota\kappa\omicron\tau\alpha\ \tau\acute{\alpha}\ \delta\iota\kappa\alpha\iota\alpha\ \kappa\tau\acute{\epsilon}$, quia $\epsilon\iota\kappa\omicron\tau\alpha$ non sunt 'die Verhältnisse' hoc loco, sed species *πίστεων* rhetoricarum; cum acerbitate quadam Melii petunt, ut ipsis $\tau\omega\ \delta\iota\kappa\alpha\iota\omega$, si minus ut certissimo argumento, quod debet esse, at ut probabili niti liceat, cum Athenienses solum quid sit utile spectandum esse censuerint. — Eyssenhardtio in Ammiani loco post *rectori* videntur aliquot verba intercidisse.

[ad cap. I. verba prima (usque ad ἀναιρῶν): nonne etiam ibi aliquid de forma? Rescribam tibi glossam: ἀνθέντης· ἐ ἀντόχειρ ἢ ὁ αὐτὸν ἀναιρῶν· <... Σοφοκλῆς?> δι(ὰ τοῦ) ὁ παρ' Ἰσοκράτει ἀνθέντης.¹⁾ Hisce Suidas ea quae apud Harpocrationem inveniebat adiunxit; glossam, ut par est, Rindfleisch, de Paus. et Ael. Dion. lex. rhet. (Regim. diss. 1866) n. 88 tractat, ubi plures etiam loci adscripti sunt. Isocrati glossam demere necessarium non videtur.

3. διχογραφικῶς ὡς Ἰσοκράτης Poll. VIII 24.

4. ζητητής· ἀρχὴ τις Ἀθήνησι κατὰ καιροὺς καθισταμένη, εἴ ποτε τοὺς ἀδικουσίας τι δημοσίᾳ δέοι ζητεῖν· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους καὶ Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ ἐνδείξεως. οὗτος δὲ ὁ ἤτωρ καὶ ζητητής ποτε ἐγένετο, ὡς φησι Ἀσσίας καὶ Ἰσοκράτης καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς Πρέσβειν. Harp. v. Ζητητής.

Sauppius locum mutavit (ad Lys. frg. 282): ὡς φησι Ἀσσίας <τε> κατ' Ἰσοκράτους καὶ Πλ. collato Lysiae fr. 126; at ipse addit: 'quanquam veri etiam similis est, Lysiam hoc in oratione sexta commemorasse, cuius initium intercidisse constat'. Sed quid id nos cogit? Conicio Isocratem in interlapsa parte priore orationis 'de bigis' Andocidis eiusque vitae mentionem fecisse, cum Alcibiadem a crimine hermarum eversarum defenderet.

5. νύμφη· πηγή· καὶ ἡ νεόγαμος γυνή· Ἰσοκράτης Bachm. An. Gr. I 310,9; sine auctoris nomine Phot. s. v. (Suid.); cf. Hes. νυμφή· κατὰ τοὺς παλαιούς ἐπὶ τῆς νέας συνοίκου λέγεται. Ἐνριπίδης.

6. Item eius (sc. Isocratis): *Etsi acerbum vobis quod dicendus sum videbitur, tamen aequo animo audiendum est, nam fere verum consilium, quod initio auditu grave est, in posterum cognita utilitate fit iucundum.* Rut. Lup. II 19 (ex Gorgia Atheniensi). Sauppius (O. A. II 227^a) haec verba ut omnia fragmenta Isocrati eripere studens pro 'item eius' coniecit 'Demetrius'. Sed nulla est causa, cur Gorgiam plures orationes quam nos habuisse diffidamus.

7. Schol. Aristid. p. 608 D. (= 235 Fro.): Τὴν Τροιζήνα νῆσον λέγει Ἰσοκράτης γείτονα μὲν τῶν Ἀθηναίων μικρὸν δὲ πόρρωθεν οὖσαν ἵνα, εἴαν (cxi: εἰ codd.) καὶ συμβῆ ἀπολέσθαι τοὺς Ἕλληνας, τελευταῖον ἀπολείται τὰ γένη ἐκεῖ ὄντα. Corruptissimi scholii verba ad Salamina spectare apertum est; 'τὴν Τροιζήνα' verbis, falso praeposito lemme, obtrusum esse docet locus Aristidis, quem illustrat scholium (II p. 256 D.):

¹⁾ Hoc nunc praeopto; fuit cum conieci <... ἐστὶ δὲ πολιτικώτερον τὸ ἀνθέντης>· διὸ παρ' Ἰσ. αὐθ.; sed reieci, quia inter Phrynichi eclogas et Suidam necessitatem intercedere non animadverti

{ad I 14 *παίδας δὲ καὶ γυναῖκας εἰς Τροίζην ὑπεκθέσθαι, τοὺς δὲ προσβύτας εἰς Σαλαμίνα κτ.* Cum autem apud Isocratem. quem quidem nos habemus, nihil eiusmodi de Salamine legatur, cogimur scholiastam deperditae orationis locum spectasse concedere, ex qua Aristides hoc loco hausit, non ex Herodoto Thucydidеque inter se compilatis, id quod statuit Haas in dissertatione 'quibus fontibus Aelius Aristides in componenda declamatione, quae inscribitur *πρὸς Πλάτωνα ὑπὲρ τῶν τεττάρων*, usus sit' (Gryph. 1884) p. 42 sq.

Traditur praeterea BA. 143,9: *ἔξεστιν· δοτικῆ. Ἰσοκράτης· τούτοις ἔξεστι ζῆν ὡς αὐτοὶ βούλονται*, quae inter Isocratea referre non dubitarem, nisi verba Aeschinis (I 34) *ἴν' ἐξῆ (f: πρᾶττειν add. abmd) αὐτοῖς ζῆν καὶ λέγειν (f: λ. καὶ ζ. abmd) ὡς αὐτοὶ βούλονται* illis ita essent consimilia, ut lexicographi locum ex iis nomine auctoris prave mutato deductum esse crederes. Neque vero difficultatem reticebo; cum enim lexicographus ex scriptoribus Atticis Thucydidem Platonem Demosthenem Isocratem Lysiam solos testes adhibeat, Aeschinem ei obtrudere periculosius videtur; at unicum etiam Lycurgi locum adfert (BA. 145,30 = Lyc. frg. 30 S.).

2. *αὐτοῦ* — *ἑαυτοῦ*, *σαυτοῦ* — *σεαυτοῦ*. —
ν ἐφελκυστικόν.

(ad I 14, p. 15).

Duae sunt res quae disputatione egent: tertia persona primae et alterius vices gerens et formarum *αὐτοῦ* aut *ἑαυτοῦ* usus Isocrateus.

Atque in libris *αὐτοῦ* = *ἑαυτοῦ* legitur V 129; contra XIX 23 ex Prisciano tertia persona recte pro codicum interpolatione *ἑαυτοῦ* restitutum est. — *σαυτοῦ* in tertiam reducitur I 21 (bis) II 14. 24. 38 V 149 XI 47 [ep. 2,3]; et quia non tam facile I 14 *σεαυτοῦ* in *ἑαυτοῦ* quam *ἑαυτοῦ* in *σεαυτοῦ* transire solet, Stobaei lectionem (*ἑαυτοῦ*) praeferrem, ni hoc ipsum Isocratis usui parum responderet, cui spreta alterius personae forma concedendum '*αὐτοῦ*' (cf. p. 112 ann. 3); idque oratori restituerim, praesertim cum primae et alterius personae pronomem reflexivum attributi locum tenens libentius in tertiam mutaretur. — Praeivit autem hac in re Schneiderus (ad I 14), qui virorum doctorum studia huc pertinentia conguessit et indicavit, ex quibus perspicitur morem hunc dicendi usque ad quintum post Chr. n. saeculum a viris literatis observatum esse; addo autem priorum copiis Choric. p. 141. 143 Boiss.; Theophilo (c. Autol. I 8) recte Otto ex *Veneto*

[ad I 14 *ἑαυτὸν* (pro *σαυτὸν* vulgatae) reddidit. ¹⁾ — E tragicis Aeschylus *ἑμμαντοῦ* nisi in Prometheo (-τὸν 440 -τὴν. 746) non habet; contra *αὐτοῦ* Choe. 213 et *αὐτᾶς* Suppl. 770 primae personae locum tenent; apud Sophoclem tertia = prima: Ai. 1132. OR. 138. OC. 966. El. 285; ex Euripide nullum habeo exemplum. Alteri tertia substituitur: Aesch. Ag. 1095. 1251. Choe. 104. Soph. OC. 853. 930. Trach. 451. Euripides *αὐτῆς* = *σαυτῆς* in cantico Alcestidis 461 ex Erfurdtii metro probata coniectura nunc habet, ubi *ἑαυτῆς* solus *Palatinus B*, *σαυτῆς* (-ᾶς) ceteri praebent.

In plurali numero *αὐτῶν* = *ἡμῶν αὐτῶν* Isocrates habet XI 20 XIV 48 (ex Corais recta coniectura); item Aesch. Sept. 177. frg. 135,4, Sophocles nusquam, Euripides Bacch. 723. Heracl. 143. Contra *αὐτῶν* pro altera persona nusquam legi; unicus qui mihi innotuit locus Isocr. III 56 ex *Γ* in *ἰμῖν αὐτοῖς* rescriptus est, cum antea *ἑαυτοῖς* ex *ς* ederetur. — De comicis Aristophanes veterisque quae vocatur comoediae auctores omnes hoc usu abstinuisse videntur; unus autem ille locus Aristophaneus, quem regulam infirmare crederes, eam confirmat; etenim in 'avibus' fabula (808) *αὐτῶν* pro *ἡμῶν αὐτῶν* legitur; at haec verba ex Aeschyli Myrmidonibus (frg. 135,4) deprompta sunt; contra mediae et recentis comoediae exempla quamvis rara extant, quae Jacob (ind. dict. comicae I p. 229 et 329) collegit. *αὐτῶν* pro *ἀλλήλων* usurpari tam notum est, ut exempla afferre supersedeam. Tamen unum moneo, quia est ex et titulo CIA. II 1, 332, 10 (*ἑαυτοῦς* = *ἀλλήλους*) et propterea commemoratione dignum, quod alterum in inscriptionibus tertiae personae pronominis ceterarum vicibus fungentis non inveni. ²⁾ Cuius loci in proximis verbis cum *ἀλλήλων* legatur, moneor ut Isocratem eadem ratione sermonem variasse adnotem IX 57: *πλησίον ἐκείνου τε καὶ σφῶν αὐτῶν — ἐπόμνημα — τῆς φιλίας τῆς πρὸς ἀλλήλους*, ubi *σφῶν αὐτῶν* pro *αὐτῶν* posuit, quia *καὶ* antecedit; quae etiam causa erat cur *ἀλλήλων* respueret; item X 53 *πρὸς μὲν γὰρ ἐκεί-*

¹⁾ Neque vero scio an idem Tatiano Assyrio (or. ad Graec. p. 82 Otto) verum non restituerit, cum *τίσος δὲ χάριν οὐ τῷ θυνατωτέρῳ προσέρχη, θεραπεύεις δὲ μᾶλλον αὐτόν*....; ederet, *αὐτόν* pro *σὲ* dici posse ratus collatis Homeri locis ζ 27 & 389, quos vere quadrare omnino nego; at Homeric dictio nihil in horum scriptorum libris probat; itaque, cum *αὐτόν* pro *ἑαυτόν* nusquam in Tatiani libris deprehendatur, aut *σεαυτόν* ex Frisil codice fortasse coniectura emendato recipiendum, aut, ut et peculiaris Graecus mos et ansa corruptelae in lectionem inferatur, scribendum: *θεραπεύεις δὲ μᾶλλον αὐτ(ὸς σεαυτ)όν*.

²⁾ Hic ex paucissimis locis est, quos ego et ipse pronomina e titulis congerens desideravi in Schmollingii commentatione 'über den Gebrauch einiger Pronomina auf attischen Inschriften (Stettin 1882 Prg. d. Marienstifts-Gymn.)', quae laude quam G. Meyer ei impertiit prorsus digna est.

μετ' ἀλλήλων ἑμαχέσαντο, περὶ δὲ ταύτης πρὸς σφᾶς ἐς ἐπολέμησαν; at imitator habet [Luc.] Char. 18: ἐν ἐκείνῳ πολέμῳ) μὲν γὰρ μετ' ἀλλήλων, ἐνταῦθα δὲ ἑμάχοντο πρὸς λους; cf. VI 67.

Iam transeamus ad diversitates formarum αὐτοῦ et οὐ. Isocratem, nisi tertia persona pro altera usus sit, i.e. αὐτοῦ etc. dicere dudum Dindorfius (ed. Paneg. p. 1 . 4) et Benselerus (ad Areop. p. 249) demonstraverunt; i.e. XVII 17, ubi etiam nunc ἄλλοθ' ἐαυτῶ legitur, αὐτῶ κερῖν; neque enim apud nostrum elisione adhibita formis illabris largius locus conceditur, id quod apud tragicos esse tabulis quas propositurus sum apparet.¹⁾ Quam autem novissime Martinus (i.e. manuscrit etc. p. 25 sq.) τὰς ἐαυτῶν ψυχὰς IV 1 τοῖς ἐαυτῶν ἀρχήσις IV 41 ἐαυτῶν συμφοραῖς IV 56 τὰς ἐαυτῶν πόλεις IV 133 pro neque ipse dubito, quin etiam ex ceteris orationibus huius trisyllabae possint accedere, tamen illam regulam de formae αὐτοῦ infirmari iis non credo²⁾; quid enim pauculi loci contra quadringenta sexaginta novem exempla, quae adnotavi? Urgeo autem propterea hanc numerorum rationem, ne quis Γ plerumque ex grammatici cuiusdam doctrinam exhibere pronomen dicat, et ut hunc usum ad Isocratem redire demonstrarem copiis tragicorum usus. Quorum enim poetarum versus inscriptionumque auctoritas nobis certi aliquid praebere possunt in re scribarum ini ut alia nulla obnoxia et ne papyris Hyperideis quidem videtur fideliter tradita. Ex tragicis igitur exempla haec regi et disposui adiunxique illis formarum σαυτοῦ et σεοῦ indices, quia quaestio de tertiae personae forma ab qua est de alterius, avelli nequit.

tulum quem attuli p. 112.

magis me movet quod papyrus Massil. formas ἑαυτῶν praebet col. cum ceteroquin αὐτοῦ κτλ. adhibeat; σεαυτοῦ exhibet παρασκευαστῆς (§ 13), ἀρχὴ σεαυτοῦ ἐξ 17 (§ 29) ἐθίξε σεαυτοῦ ἐξ 8 (§ 29) et στον παρακληθῆς ζ' 23 (§ 14) τὴν σεαυτοῦ φρονησὶν ἐξ 4 (§ 21)

[ad114

Aeschylus. 1)

	ἐαυτοῦ	αὐτοῦ	σεαυτοῦ	σαντοῦ
Persae		413		
Septem		49. 177. 389. 526. *734. *906 (bis).		
Agamem- no		800. 1036. *1095. 1251. 1339. 1342. *1371. 1504. <*1531.> 1556		
Choepho- rae		104. 213	916	221
Eumeni- des				
Supplices		*770		
Prome- theus	παρ' ἐαυτῶ 189 ἀμφ' ἐαυτῆς 700 καθ' ἐαυτὸν 888	760. 920. 1012	378. 476	68. 313. 340. 348. 510. 706. 774. 964
Fragmen- ta		135,4. 207,1. 6 ²)		

Sophocles.

	ἐαυτοῦ	αὐτοῦ	σεαυτοῦ	σαντοῦ
Ajax		906. [967. 968.] 1099. 1132. 1366		482. 1174
Oedipus rex	εἰς ἐαυτὸν 706 ῥηψῶν ἐαυτὸν 1290	63. 138. 228. 234. 457. 612. 675. 1237. 1270	312. 707 ¹)	583. 1060
Oedipus Coloneus		34. 308. 309. 660. 853. 930. 966. 984. 1182. 1356. 1396	(οἱ τ' αὐ- τὸν 1417)	405. 463. 801. 961. [1394]
Antigona		*145.182.646.696. 1177. 1235. 1315	444. 547. 553	568. 574. 705
Electra		285. 572. 803. 966	1055	344. 581. 678. 880. 974. 988
Trachi- niae	ῥηψῶν ἐαυτὸν 790 κρύψασ' ἐαυτὴν 903	42. 151. ³) 245. 255. ³) 451. 677. 881. 891. 910. 924. 1132	1117	320. 733
Philo- ctetes	κτείνειν ἐαυτὸν 1342	902	84. 577	553. 752. 772. 773. 886. 950. 968. 1008
Fragmen- ta		100,2. 323,2. 736,7. 786,7. 846,2. 871,3 ⁴)		

Ad Aeschylum. 1) Versus stellulis significati non sunt trimetri iambici.

2) Omisi ex fragmento spurio 452,2 αὐτῶ.

Euripides.

	ἑαυτοῦ	αὐτοῦ	σεαυτοῦ	σαντοῦ
Alcestis		*85. 188. *461		250. 685. 703. 788
Andromacha		948		648. 717. 1077. 1275
Bacchae		723		
Hecuba		618		1183. 1230. 1246
Helena		1518		1286
Electra		1082. 1267		405
Heraclidae		5. 22. 143. 493. 814	635 ¹⁾	
Hercules	τόξ' ἑαυτοῦ 970	507. 961		
Supplices		364. 432. 482		
Hippolytus	καταεῖν ἑαυτὸν 978	396		
Iphig. Aul.		811. 1104		
" Taur.				1003
Io		70. 370. 610. 965. 990. 1176. 1532. 1535. 1536		*525. *532. 727. 1603
Cyclops		338		
Medea		17. 31. 86. *202. 463		51. 273. 610
Orestes		576		1617
Troades		301. 642. 693. 724. 940		1031. 1284
Phoenissae		61. 472. 763. 966. 1418		1636. 1658
Fragmenta	*597,3 ⁵⁾	108,2. 183,3. 213. 557,1. 611,3. 635,1. 690,2. 738,2. 794,4. 879,3. 897. 926,5. 738,2. 1004,2. 1028. — 854, ³⁾ 913,2. ⁴⁾ 1107 ²⁾	364,8. 694,2 ⁶⁾	143,4. ⁷⁾ 174,1. ⁸⁾ 866,2. 955,4

Ad Sophoclem. ¹⁾ Laur. A a prima habet ἀφεις ἑαυτὸν; sed editoribus σεαυτὸν exhibentibus adsentior, et quia forma ἑαυτοῦ κτέ. rarissima apud Sophoclem est et quia litera C interciderere facillime potuit in vicinitate literarum lunatarum -εισσε-. — ²⁾ Omisi locum Trach. 145, qui mihi ne a Blydesio quidem, cuius nunc Nauckius coniecturam probat, sanatus esse videtur; nam de aestu sine dubio potest dici κλοεῖν, nec vero de frigore. Ego mendum in sola voce αὐτοῦ vel αὐτοῦ — in Laur. enim est αἴτοῦ — latere credo. Et cum Hermannum (ad h. l.) de χωροῖσι verum docuisse iudicem, sententia autem non claudicante ante καὶ nihil possit addi nisi adverbium, quo βόσκειται illud aliquatenus accuratius

[ad I 14

Ex ceteris tragicis mihi notavi: *αὐτοῦ* Ion. fr. 61 (corr. Nauck: *αὐτ. libri*); Dionys. fr. 11 (p. 618 N.); Pytho fr. 1,4 (p. 630). — adesp. fr. 50 (ubi Schol. Arist. sqq. 437 *ἑαυτοῦ* contra metrum); 136,2 (ci. N.: *αὐτ. libri*); 299,1; 479 (*ἑαυτ. libri* contra metrum). 136,2 (corr. N.: *αὐτ. libri*); 298,1; 479,2 (*ἑαυτ. libri* contra metrum?). Contra *ἑαυτοῦ* est in fragmento, quod libri Menandro, Nauckius (p. 602) Dicaeogeni (fr. 3,3) tribuunt; itemque *αὐτῆ δ' ἑαυτῆν ἄλλα τῶν πόνων ἔχει* fr. adesp. 89,3 legitur; at *αὐτὸς ἑαυτοῦ* a tragicis in senariis dici non credo, cum ne comoedi quidem, nisi in anapaestis aut aliis artificiosioribus metris saepius ita dicant (cf. Arist. nub. 407, 980; Dionys. Com. Gr. III 548 Mein.; Lynceus ibid. IV 433); licetne igitur conicere mendum latere? — *σαυτοῦ* etc. extat Ion. fr. 55,1; fr. adesp. 146; 474; etiam 346,2, quem locum Meinekius etiam inter comicorum fragmenta habet (IV 676). — *σεαυτὸν* legitur fr. adesp. 256 (redit Men. mon. 310).

definiatur, pro *αὐτοῦ* propono scribendum esse *γαληνῶς*, ita ut hic iam imago, in insequentibus magis etiam exulta, adumbretur: *τὸ γὰρ νεᾶζον ἐν τοιοῖσδε βόσκειται χωροῖς γαληνῶς καὶ νιν οὐ θάλλπος θεοῦ οὐδ' ὄμβρος οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ.* — ³) Trach. 384 (*ὄς ἀσκει μὴ πρέποντ' αὐτῷ κακὰ*) libenter H. Stephani *πρίπονθ' αὐτῷ* reciperem, nisi totus locus mihi corruptior videretur, quam ut de unius vocis medela cogitare auderem. — ⁴) Expunxi Soph. frg. 920 N. (A. B. 467,28) *αὐτὸν Σοφοκλῆς ἀντὶ τοῦ ἑμαυτὸν*; videtur enim ad O. C. 966 referendum esse.

Ad Euripidem. ¹) In dubitationem voco verba; unicum enim hoc *ἔπαιρέ νιν σεαυτὸν* aliud est quam quod dicit (*ἔπαιρε σαυτῆν*) Alc. 250, Andr. 717 (-τόν) 1077 Ion 727; cf. Soph. Phil. 886 et Aristoph. vesp. 996. Lys. 937; cum igitur hanc esse formulam appareat, versus Euripideus vel in *νυνὶ δ' ἔπαιρε σ' αὐτάν, ὄρθωσον κάρα* vel in simile quid rescribendus videtur. — ²) Frg. 1107 (= A. B. 378,13) *ἀλλήλων ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν. οὕτως Εὐριπίδης* (i. e. *ἑαυτῶν ἀντὶ τοῦ ἀλλήλων*) conieci *αὐτῶν* fuisse, ut insolens forma removeretur. — ³) Frg. 854 Nauckius e Meinekii coniectura *ὀφούνεκα / [αὐτὸς] ἐν ἑαυτῷ πάντα συλλαβὸν ἔχει* dedit, cum traditum sit: *ὄθ' οὔνεκ' ἐν αὐτῷ π. σ. ἔχ.* Ego adscito Hermippi comici fragmento 4 K., ad quod novissimus editor nostrum Euripidis locum adscribere debuit: *ἐντὸς δ' ἔχων περιέρχεται κυκλῶ τὰ πάντ' ἐν αὐτῷ*, loco medelam me allaturum esse speravi, at parum profeci; fortasse corruptela per similitudinem nata verborum *ἐνιαυτ(ός)* et *ἐν αὐτ(ῷ)*; ceterum cf. de Wilamowitz-Moellendorff, *Coniectanea* p. 18 (ind. schol. Gotting. 1884). — ⁴) Multo meliorem Meinekii *ομιμαῖσιν αὐτοῦς* coniecturam esse quam quod Nauckius recepit Porsono auctore *ομιμαῖς ἑαυτοῦς* nunc vix est quod moneam. — ⁵) Omisi ex fragmento spurio 1117,35 *χρόνῳ δ' ἑαυτῆν*, et versum ut ceteri Weilliani fragmenti Euripidem auctorem titulo falso sibi vindicantem [un papyre inedit, Paris 1879 p. 4 v. 12] *περὶ τῶν γ' ἑαυτῆς πραγμάτων ἴσως φρονεῖ.* — ⁶) Recte Nauckius frg. 918 Eupolidi dedit eiusque inter fragmenta Kockius edidit (frg. 455): *κηρυγῆ σεαυτῆν ἐκ μέσης ἀπηγρίδος.* — ⁷) *νόμιζε σαυτὸν* ex Stob. A. editur, cum *Matr. Vincl. Voss.* habeant *νόμιζε αὐτόν* i. e. *νόμιζ' ἑαυτόν*, quod recipiendum: nam versus Euripidis non esse videtur; iam Musgravius a tribus

[ad 114] Convento me ad comoedos quorum usum nemo indicibus inspectis ea re a tragicorum dictione multum distare non videbit, quod formae trisyllabae frequentius ibi deprehenduntur.

Aristophanis locos in tabellam redegi hanc:

Aristophanes. 1)

	ἑαυτοῦ	αὐτοῦ	σεαυτοῦ	σάυτοῦ
Achar-nenses		961. *1017	1019	
Equites	*καθ' ἑαυτὸν 513 ²⁾ *αὐτὸν ἑαυτῷ 544 αὐτὸς δ' ἑαυτῷ 1223	1284	126. 348. 714. *756. *869	183. 184. 739. *809
Nubes	*αὐτὸς ἑαυτὸν 407 *εἰς ἑαυτὸν 585 *αὐτὸς ἑαυτὸν 980	145. 194. 233. 350. 401. *515. 544. 905. 1214	*436. 695. 1263. *1449. 1455	25. 88. 242. 385. 478. *700. 762. 796. 842. *889. 960. 994. 1296. *1433. 1454. 1475
Vespae	*μὲθ' ἑαυτοῦ 692 *καθ' ἑαυτὸν 1021 *παιδίχ' ἑαυτοῦ 1026 *τοῖσιν ἑαυτοῦ παι- οὶ 1533	76. 130. 397. 564. 642. *743. 804	*286. 778. 1130. 1198. 1213. 1529	*196. *355. *380. *388. *393. *598. *668. 996. *1493
Pax	τίλλονθ' ἑαυτὸν 546	67. 735. 884. *1184	63. *656	19. 32. *159. 707. 708. 828. 987. 1109. *1300
Aves	*παρ' ἑαυτῶν 608	475. 808. ³⁾ 1443		*360. 666. 1020. 1367. 1642
Lysistrata	*πιλοῦντας ἑαυτοῦς 577 *εἰς ἑαυτῶν 1070	1186	*386	132. *372. ⁴⁾ *468. *506. 712. 937
Thesmo-phori-azusae	*θάμ' ἑαυτῷ 952	15. 585	235	211. 213. 234. 249. *564. 1062
Ranae	*τίλλειν ἑαυτοῦ 424 τῶν ἑαυτοῦ συντέ- χων 763 τὴν ἑαυτοῦ μητέρα 1194 *τοῖς ἑαυτοῦ ουγγε- νέσι 1488	*535. *1042. 1195. 1429 ⁵⁾	*594. 630. 853	122. 133. *386. *947
Ecclesia-zusae	*ἰνεῖν ἑαυτὰς 468	226. 402. *635. *637. *647	*186	*294. 406. *481. *499. 535. *917
Plutus	*παρ' ἑαυτῷ 589	*510. *524. 692. 741. 1165	390	56. 631. 1106. 1134
Fragmen-ta		77. 253,2. 321,2		299,3. 590,1

prioribus eum secrevit. — ⁵⁾ Melius fortasse omissem numerum; nam Euripidi eripuit versus.

Ad Aristophanem. ¹⁾ Fragmenta veteris comoediae numeris Kockianis, mediae et recentis Meinekianis insignivi. — ²⁾ v. 504 del. G. Hermannus, ubi est

[ad I 14

αὐτοῦ Crates 14,2. Pherecr. 13,6. Hermipp. 4,2. Plat. 187,2. Alcaeus 23 (?). Nicochares 2,2 (p. 770).

σαυτοῦ Crates 14,6,7. Pherecr. 5,1. 93,1. Phryn. 58,2. Strattis 24,2.

ἑαυτοῦ Plat. 153,2. Nicopho 13,4 (p. 777).

σαυτοῦ Crates 14,10. (in tetram. iamb.); Eupol. 158,2. (in tetr. iamb.); 455 (cf. not. 6 ad tabulam Euripideam).

Mediae et recentis comoediae scriptorum exempla singula afferere opus non est, cum Jacobi indice ea exhibeantur: Sat habeo monuisse me 84 locis αὐτοῦ, 35 ἑαυτοῦ et 39 σαυτοῦ, 16 σαυτοῦ legisse. — Ex his numeris quod perspicitur, Isocratem in formarum bisyllabarum usu ad tragicorum consuetudinem se applicasse, id firmissima fulcra assumit ex titulis inspectis. Etenim Corporis Inscriptionum Atticarum volumen primum et alterius pars prior mihi centies quinquagies quinquies trisyllabas formas (ἑαυτοῦ) enotandas praeberunt (locos habet Schmolling l. l.), cum servent bisyllabae exempla haec: I 28,14. ([αῖ]τοῦ); II 1, 112,16. 143,9. 212,5. 249,21. 471,59. 478,28. 621,7. 624, 26,27. in addendis 352^b 12 (omisi: in add. 324^b 3 αὐ[τ]ῶ propter spiritus pravum hoc in titulo obvium usum, Schmolling l. l. p. 4). His addenda sunt exempla, quae in secundo volumine alterius Corporis Inscriptionum Atticarum partis nuper edito reperiuntur quaeque propterea singillatim excribenda mihi videbantur, quod illorum Schmolling rationem habere nondum potuit. Extat autem in volumine illo forma ἑαυτοῦ formaeque ceterae ab illa ductae hisce locis fungentes vicibus

reflexivi pronominis: (CIA II 2,) 728 A 8 ἐφ' ἑαυτῶν; 766,6 ἐπέε ἑα(ν)τοῦ (? ita Kumanudes); 835 d 16 ὑπὲρ ἑαυτοῦ; ib. i 74 ἐφ' ἑαυτοῦ; 841,3 ὑπὲρ τε ἑαυ[οῖ] και ...; 842,17 θύ[?]ειν ἑαυτεῖ; 984, 4. 6. 10. 17. 19. 21. 23. 25. 26. 33. ὑπὲρ ἑαυτοῦ; ib. v. 14. 38. 42. ὑπὲρ ἑαυ[οῦ]; ib. v. 29. 32. 34 ... ἑαυ[τοῦ]; ib. v. 4. 26. 33 [ἑα]υ[τοῦ]; 987 A 2 φιλοτιμ[ί]ας ἔνεκεν τῆς εἰς ἑαυτοῖς.

possessivi pronominis: (CIA II 2,) 842,11 κτη[?]μάτων τῶν ἑαυτῆς; 874,14 οἱ περτά[νεις τὸν] || ¹⁵ ἑατῶν ... (?); 1059,6 τὰ ἑαυτοῦ; 1060,9 τῆ[ν] νναίαν ... ἑαυτῶν εἶναι; 834^b (in addendis) col. II 8 ὦ[σ]τε αὐτὸν ἑαυτῶ ξύλα [π]αρέ[χ]ειν.

αὐτοῦ formaeque ceterae ab hac radice ductae fungentes vicibus

reflexivi pronominis: (CIA II 2,) 804 Aa 55, b 12. 807 b 20. 808 c 51. 809 d 178. 187. τὸ καθ' αὐτὸν; 808 c 41

καθ' ἑαυτοῦς. — ³) Versus est ex Aeschyli Myrmidonibus (fr. 135,4 N.) cf. p. 105 — ⁴) Versum Wilamowitzius sanum non putat statuitque delendum esse σὺ, ita ut ithyphallicus clausulae vicibus fungatur (χλιανεῖς σαυτόν). — ⁵) Versus ex Euripidis fabula ignota petitus est (fr. 879,3 N.).

[ad I 14 τὸ κα[θ' αὐ]τόν; 807 b 14 τὸ καθ' αὐτοῖς; 835 d 34. 39. i 47 ὑπὲρ αὐτῆς; 975 V 11 Χαιρίων Αἰτοῦ καταψευδομένη (ex didascalis comicis); 834^b col. I 9 λίθους αὐτῶι παρε[χ]-ο[μέν]ωι πρὸ[ς] τῶι ἔργωι.¹⁾ ib. col. II v. 51 ἐφ' ᾧ τε ζῆλα αὐτὸς²⁾ αὐτῷ παρέχειν. —

possessivi pronominis vicibus fungi formas bisyllabas non legi.

Trisyllabarum igitur exempla triginta unum, bisyllabarum quattuordecim efficiuntur, ita ut subducta ratiuncula formarum a radice *ἔαντ-* ductarum centies octogies sexies, vicies quater a radice *αὐτ-* derivatarum veniantur. Nuperrime autem D. Philios in *Ἐφημερ. ἀρχαιολ.* III (1883) 133 titulum Eleusinium edidit insignem, et quia utramque formam paucis verbis interiectis exhibet, et quia egregie convenit observationi quam supra (p. 106) de licentia in adhibendis formis trisyllabis a scaenicis sibi concessa protulimus: *αὐτός τε αὐτὸν ἔταξ[εν]⁵⁾ Ἐλευσινάδε καὶ τοὺς στρατιώτ[ας] τοὺς μεθ' ἑαυτοῦ κτέ.³⁾*

Sed ut dubium utrius usum Isocrates orator secutus sit, esse nequit, ita quid ipsi Attici dixerint nescio; nam si titulos respicio comoediamque ad eorum usum propius accedere video, *ἔαντοῦ* Atheniensibus reddendum esse mihi persuaserim: sin tragoedias adeo reminiscorque nos adhuc nullos fere nisi publicos titulos adhibuisse neque fieri nequire, ut privatis adhibitis etiam bisyllabae frequentiores fuisse videantur⁴⁾, et

¹⁾ Ita nunc etiam Tsuntas (*Ἐφ. ἀρχ.* l. c. 194); in tabula fasciculo adiecta (*πιν.* 9) aegre tantum dignoscuntur vestigia literarum . . . *ωιπρο*.

²⁾ *αὐτὸν αὐτῷ* ci. Tsuntas (*Ἐφημερ. ἀρχαιολ.* III [1883] 132), probabiliter lapicidae errorem corrigens.

³⁾ Nolo quaerere, quae sit formarum *αὐτοῦ* et *ἑαυτοῦ* origo utraque sit rectius formata, quia non invenio Atticos alteram alteri praetulisse; G. Meyerum (*Gr. Gr.* p. 344 sq.) de formis Herodoteis verum vidisse credo, de Atticis nego. — Notandum est tragicos formas *σεαντοῦ κτέ.* nisi in enuntiatis imperativis usos non esse: quorum consuetudinem in Isocrate recensendo sequi ea re iubemur, quod orator iisdem in tertiae personae pronomibus se applicavit. — Quamobrem si Isocrates esset Demonice sine dubio § 14 et 34 *σεαντὸν* restituerem atque § 16 *σεαντῷ* e *Stob. A. B. corr.* reciperem (cum § 15. 23. 25 fortasse ferri posset *σεαντόν*): nunc verisimilius duco tradita retinere, cum imitator quamvis ceteroquin accurate exemplum exprimens facile tales minutias neglexisse credendus sit. Genuinis Isocratis orationibus editores iam formas *σεαντοῦ κτέ.* eripuerunt. Ratione autem progredientes quocunque loco *ἑαυτοῦ κτέ.* pro *σεαντοῦ κτέ.* positae non imperativis coniunctae sunt restituemus *αὐτοῦ κτέ.*; rescripsi igitur II 24 *πρὸς αὐτόν* (*ἑαντ. libri et papyrus Massil.* col. γ' 9); e lege Isocratea idem legi debuit I 21; IX 47 *πρὸς αὐτόν* sanum est, quia forma trisyllaba apud imperativos potest stare, non debet.

⁴⁾ Suboritur haec suspicio respicientibus nobis formarum a radice *ἔαντ-* ductarum si numeros ad centenas reduxeris, in uno volumine Corporis Inscr. Att. novissime edito inveniri 53%, formarum ab *αὐτ-* derivatarum 47%, cum priora duo

[ad I 14 *αὐτοῦ* et *ἐαυτοῦ* Atheniensium esse confirmaverim; utut res est, hoc disputavi, ne, si quando inscriptiones ad res privatas pertinentes cunctae collectae atque dispositae erunt, denuo quaeratur, quid hac in re spectandum sit, neu destituatur fulcro firmissimo sententia illa Isocratem tragicorum aemulum esse; cui statim novum subiciam, dico usum *ν* paragogici.

Sicut enim scaenici inter vocales, ut harum collisum vitarent, literam *ν*, quam *ἐφελκυστικόν* vocamus, inserere coacti erant, ita Isocrates, utpote qui ab illis fugam hiatus recepisset, necessario eandem istam adhibuit. Nunc autem cum ex Martini Urbinatis collatione *ν* illud a scriba huius codicis non solum ante vocales sed etiam ante consonas positum esse noverimus¹⁾, quaeritur qui Isocratis aut Atticorum usus fuerit. Duas partes negotii via ac ratione progressus summa cum religione et diligentia nuper I. I. Maassen absolvit commentatione 'studiis Lipsiensibus' (IV) inserta, cui 'de littera *ν* Graecorum paragogica quaestiones epigraphicae' inscriptum est; sollerter enim atque absolute titulorum usum illustravit et grammaticorum testimoniis allatis suam ipsius de origine et usu litterae sententiam caute subiunxit. Reliquit igitur mihi provinciam poetarum, ex qua exempla congerens bipertitam quaestionem reddere coactus non fui, quia de *ν* in pausa orationis apud poetas quaeri vix potest, sed solum videndum est, ante quas consonas *ν* ut positionem, quae dicitur, efficiat, addatur; nec magis ii loci in censum veniunt, quibus *ν* aut addi aut omitti queat, cum in poetarum non maior quam in pedestris orationis auctorum scriptis librorum auctoritas esse possit; redit igitur res ad eos locos, quibus metrum *ν* deesse vetat, quaerendumque est num fuerint litterae, ante quas *ε̄* aut *ῑ*²⁾ saepius quam ante alias cum illo *ν* deprehendantur; qua in re tractanda, cum senarios solos, quippe quibus sermo Atticus et usus fidelius quam versibus quovis alio metro vinctis servetur, respicerem, hasce tabellas composui:

praebeant formarum ab *ε̄αντ*-94%, *ᾱντ*-6%. Continentur autem volumine illo inscriptiones quae ex parte non tam ipsius civitatis iussu insculptae sunt quam in privatarum congregationum usum, quae sacris aliisque vitae condicionibus coniunctae erant ultimas vero eius paginas ipsa complent 'Iuris privati instrumenta'.

¹⁾ *Papyrus M* ante vocales nunquam *ν* omittit, ante consonas in medio sermone vix unquam abicit semperque habet in colorum fine: col. *ᾱ* 21 *πολλα ε̄στιν τα* (II) 2) *ς̄* 10 *βασιλευσιν την* (11) 12 *τιθεασιν τουτων* (ib.) 19 *πραγμασιν χρησιμην* (12) *θ̄* 2 *ε̄στιν τον* (17) *ιδ̄* 19 [*πρα*] *γμασιν τοις* (27). — *δ̄* 3 *ε̄στιν και* (6) *ε̄* 7 *ωφελησιεν και* (8) 10 *ποιησιεν πρωτον* (ib.) *ς̄* 2 *ε̄στιν και* (9) *ιᾱ* 13 *ε̄στιν δια* (21) *ιδ̄* 18 *νομιουσιν τοιουτος* (27) *ιε̄* 1 *πραξωσιν πιστους* (ib.) 14 *ε̄σιν και* (28).

²⁾ Etiam formas in *ῑ* et *ε̄* exeuntis non seiunxi, quia et chartarum spatium arctius videbatur neque quicquam ex seiunctim illis propositis nos lucraturus esse instituta ratione vidi.

Aeschy-

(Ed. Kirchh.)	β	γ	δ	ϑ	χ	λ
Persae	505. 762. 810		190. 494	512	336. (cf. μ) 368. 425	
Septem	595	692	536. 553. 588	8		
Agamemno	800. 853	1283	514	249. 910. 922		1266
Choephorae						670
Eumenides	237. 265. 720	136	622	25		104
Supplices	291. 682	472				
Prometheus	839	38. 400. 772	787. 241			48
Fragmenta	343,1					
	13	7	9	6	3	4

Sopho-

(Ed. Sch.-N.)	β	γ	δ	ϑ	χ	λ
Ajax	558			478. 1060	1243	591
Oed. rex	427	1007	89	542	55. 218	790. 1023
Oed. Col.			346. 600. 789	10	782	
Antigona		569. 647	297. 1246		672. 1327	1061
Electra	669	319. 1173	1505		445. 793 1196. 1460	1353
Trachiniae	302	475	63	1163	567	
Philoctetes					602. 390	
Fragmenta	859,2	443	544. 856,4		708	101,3 844,4
	5	7	10	5	14	7

¹⁾ Nescio an rectius ex Clemente $\eta\delta\epsilon\iota$ recipiendum sit; sequitur enim praeter-
tum; verba $\omega\varsigma \epsilon\pi\omega\tau\alpha$ non tam corrupta sunt quam una cum toto versu ab inse-

lus.

μ	ν	π	σ	τ	φ	χ	
336. 351. 431. 453. 476		361. 752. 795		423. 603	298. 768		21
		25. 359. 406. 414. 417. 447. 475. 679		429. 646	421		17
	329. 647	313. 1145		260. 263. 320. 1156. 1186	289. 470	519. 1311	21
11. 131. 171. 874. 904		227. 482. 534		86. 695			11
12. 741		403. 639		478			12
297		289. 959		313. 604			8
669	232. 684	496. 659. 736. 844		8. 200	612. 823	1004	19
	54,2				261,2		3
14	5	24	—	16	8	3	112

cles.

μ	ν	π	σ	τ	φ	χ	
	59	49. 61. 830. 1069. 1380		283. 1058. 1349	483. 1125		16
614		1371. 1477		1032. 1233. 1385			14
323. 1286		376. 408. 454. 1259. 1330	873. 1311	411. 867. 1156. 1637	1262		19
233	452. 668. 717	268		219. 897. 1107			15
1371		268. 567. 979		1219. 1375			15
10. 313	561			46. 872. 933. 935			12
536. 948 997	1017	623		1241	304		9
699,3, ¹⁾ 856,3		19,1		193,1. 216,2. 829			13
12	6	18	2	23	4	—	113

quantibus ita seiungenda, ut unus vel duo versus intercidisse statuatur. Ceterum moneo v. 2. 3 interpretibus Isocr. VII 33 adscribendos esse.

8*

	β	γ	δ	ϑ	α	λ
Alcestis	534	739. 1143	425		185. 515	
Andromacha		914. 953. 971. 1271			1233	591. 620
Bacchae		451. 468 501. 698	369. 954	289	244. 773	
Hecuba		857. 1200	494. 509. 670. 763. 1052. 1143. 1253	998	576. 732. 1178	546
Helena	136. 656. 688 ¹⁾		17. 43. 468	1659	133. 135. 137	
Electra			270. 424. 930. ²⁾ 1258	1141	504. 551. 1034	272. 350
Heraclidae		128. 342	745		671	
Hercules	1. 1000. 1306	285	564. 635	176	287	41
Supplices			227. ³⁾ 752. 1171		217. 242. 1011. 1042. 1186	673. 854
Hippolytus	1032. 1415	861. 1336	411. 478	45. 800	101. 509. 1251. 1338	
Iph. Aul.	922	467. 609. 988	839. 925	82	308. 534 ⁴⁾	70. 1013
Iph. Taur.	1307	520. 719. 778. 945	930		1403	
Ion	16	8. 10. 1202	617. 1158. 1205	1145. 1280	370. 1588	649

¹⁾ Omisi [906]. — ²⁾ Omisi [1103]. — ³⁾ Omisi [435]. — ⁴⁾ Omisi

pides.

μ	ν	π	σ	τ	φ	χ	
1082	698	496. 838 171. 646		521. 525. 723. 1087 1103	547. 755 365. 890. 996		16 13
350. 770	1286	306. 319. 683. 1132. 1349	817. 936	48. 473. 825. 1257		1286 (cf ν)	24
232. 554. 603	266. 777	574		363. 388. 427. 602. 1043. 1179. 1248	801. 841. 1218		30
	103. 1210	154. 297. 863. 1620	1670	286. 1422			19
		307. 1086		352. 385. 535. 601. 1277	336. 1012. 1281		20
218. 279. 408. 792		29. 505	386. 715. 963	935	381. 1023	220	17
306. 852	966	22. 78 242. 457. 595. 1289	600	981. 1174. 1396	305. 445	226. 530	26
708	430	458. 498. 777. 1194. 1208	572	21. 1080. 1197		500	22
596. 966	91. 279	454		18	93		19
924. 1032 1115		826	851. 1177	57. 524. 918			20
40	519	265. 309	979	30. 548. 748			15
		267. 416. 802. 826. 1528		1146. 1190. 1426	933. 1011	15	23

[1561. 1567].

	β	γ	δ	ϑ	κ	λ
Cyclops		229		278	631	259
Medea			1213 1298		699. 911. 1302. 1369	
Orestes	602	75. 1034. 1154	60. 405. 669	12 534. 566. 1137	91	270
Troades	690					721. 938
Phoenissae	427. 950	965	277. 1115. 1119. 1392. 1650	1001	752	1140. 1166
Fragmenta	140,1. 259,1. 399,2. 439,1. 956,1. 1071	141,1. 275,1. 289,1. 629,1	291,3. 364,8. 411,1. 437,2. 789,51. 812,1	217,2. 294,7. 448. 720,1.	221,1. 284,28. 326,4. 446,2. 534,2. 641,2. 832,5 ^{b)}	38,2. 284,18. 601,2. 701,2. 1051,1
	22	36	47	20	44	22

^{b)} Kirchhoffius edidit ἐν σέλμασι νεώσι ἐστίεν ἢ φέρεις σὺν νιν; praetuli ἐν σέλ-
[1117,4.25].

pides.

μ	ν	π	σ	τ	φ	χ	
	144 ⁶⁾	137. 276. 392		417			9
		1359		331. 342. 566. 1040	77. 1038. 1295	898	15
	395		1589. 1592	64. 128. 1135. 1647	950. 1272		22
658		3. 390. 440	411. 625. 1270	1176	408		12
397. 905		279. 413. 726. 733. 1105. 1468	453. 1408	390. 502	407		25
526,1	205,2. 728,2. 1056,1	21,7. 355. 362,26. 368,2. 571,3. 724,4. 759,3. 1020,1. 1050. 1067,2		288,1. 332,8. 333,2. 334,3. 385,10. 529,3. 582,6. 604. 637,6 ⁷⁾	263,2. 334,3 (cf. τ) 496,5	412. 797,2	60
23	16	61	18	61	28	9	407

μασσων νεός κτλ. cum synicesi vocalium etc. — ⁶⁾ Omisi [1117,32]. — ⁷⁾ Omisi

Aristophanes.

	β	γ	δ	θ	κ	λ	μ	ν	π	σ	τ	φ	χ	
Acharn.							189		1089		613	98, 729		5
Equites			93, 1005				1366		38	1210		36		6
N			100, 873.	127		140	254		96, 97.	753	74	877	199	
V														
Ly:														
The														
ri														
I														
Ec														
I														
Fr:														

[ad I 14] Sed cum eidem viro docto ex hisce effici posse videatur: 'omnium facillime gutturales ferunt litteram ν , paulo rarius labiales admittunt, omnium vero maxime eam respuunt dentales', nos iudicamus casu fugam dentalium literae ν in titulis observari. Etenim scaenici tam saepe eam ante δ θ τ habent, ut ex centum exemplis hae literae 44 occupent, cum labiales 31, gutturales 25 exhibeant; accedit, quod si Maassenum imitatus solas formas in $-\nu$ exeuntes ¹⁾ respicis, ex Aeschyli Sophoclis Euripidis Aristophanisque reliquiis hanc tabellam conficere tibi licet, quae viri illius doctissimi rationibus prorsus contrarium doceat:

gutturales.	labiales.	dentales.
104 : 70,7 %	130 : 63,4 %	175 : 72,3 %

Eo autem magis casu nos falli ducere cogimur, quo accuratius perspicimus etiam rationem ex poetarum scriptis institutam speciosam quidem, sed nihil probantem esse: recogitandum enim est a dentalibus ea vocabula Graeca incipere, quae in sermone cottidiano saepissime necessario adhibebantur: dico articuli et pronominis demonstrativi casus obliquos, pronomem interrogativum ($\tau\acute{\iota}\varsigma$) et indefinitum ($\tau\acute{\iota}\varsigma$), particulas creberrimas $\delta\acute{\epsilon}$ $\delta\eta$ $\tau\grave{\epsilon}$ $\tau\omicron\iota$ $\tau\omicron\iota\nu\nu$.

Novimus titulorum novimusque scaenicorum usum, qui in adhibenda litera paragoga observari potest, neque tamen regulam ex iis quae perlustravimus componere nobis licuit. Quid igitur dicemus? Eos qui autumnet nos non iam posse expiscari qua ex ratione Attici literam illam usurparint, ex laudanda nesciendi arte perniciosam negandi facere; hoc enim et tituli et poetae demonstrant: Athenienses in sermonis tenore pro lubitu et magis sentientes aptum literae usum quam scientes modo addidisse hanc modo omisisse; quae progrediente tempore in hominum delicias adeo abiit, ut rarissime non poneretur. — Quae cum ita sint, recensentibus nobis Isocratis orationes Urbinatis auctoritatem hac quoque in re rectam iustamque viam praeire ipse videbis, si noveris eum omittere ν media in oratione hisce Panegyrici locis (paginae sunt Blassianae): 43,23. 44,30. 45,11. 25. 46,5. 48,29. 51,16. 56,22. 24. 27. 60,17. 62,7. 26. 64,24. 66,4. 67,25. 71,13. 75,16. 22. 76,23. 79,24. — Addita contra legitur: 43,2. 4. 46,3. 47,23. 24. 29. 50,31. 51,10. 53,18. 27. 55,27. 58,10. 59,8. 60,10. 64,1. 69,12. 21. 71,3. 72,10. 73,28. 30. 74,125. 75,8. 78,4. 5. 29. 79,7. 80,17. 86,5. ²⁾ Sed quid de ν in pausa

qui ex Mülleri libro 'de pedibus solutis in dialogorum senariis Aeschyli etc.' hausit; Aristophaneam ipse paravi.

¹⁾ Numeros formarum quae in $-\nu$ exeunt in tabulis nostris imprimendos curavi literis rectis; *inclinati* sunt formarum in $-\nu$ terminatarum.

²⁾ ν in $\xi\omicron\tau\epsilon$ $\acute{\omega}\omicron\tau\epsilon$ om. I' p. 51,24; hoc unico loco sine dubio scribae errore. —

[ad 14.15 orationis statuamus? Urbinas exceptis locis 42,2. 43.24. 44,2. 52,7 (bis); 61,27. 78,23 semper addit, neque deest ν in titulis olympiade CXI. recentioribus, cum in iis, qui archonte E: clide sunt antiquiores, si centenas respicis, quattuor vel quinque tantum exempla additae literae deprehendantur; tituli autem temporis his aetatibus circumscripti plus quam tertiam partem locorum literae capacium revera vix literae illi concedunt (Maassen l. c. p. 29). Ad recentissimas igitur inscriptiones Urbinatis usus sese applicat; restat ut quid nos faciamus dicamus: nimirum semper addemus ν in orationis membrorum fine, id quod mihi etiam ratio postulare videtur. Nam quibus literis adiungitur ν , eae sunt quae prava atque veloci pronuntiatione facillime quasi extinguantur¹⁾: his tanquam fulcrum addebant consonam, quae saepissime in verborum exitu audiebatur. Quid? frequentius nonne quam ceteris locis ipso in membrorum istorum fine, ubi remittebatur vox, illam literam opus erat addi, ne plane evanescerent tenues istae $\bar{\epsilon}$ et $\bar{\iota}$?

3, ad I 15.

(p. 15)

Adscitis verbis § 21 locum nostrum. *ἡγοῦ μάλιστα σε-
αυτῷ πρέπειν — τὸ τῶν νεωτέρων ἡθος* a Blassio non recte restitutum esse apparet. Nam ut hic ea enumerantur, ad quae vitam nostram regamus oportet, ita ibi proferuntur quae fugienda sunt; qui igitur ibi quattuor membra (*κέρδους ὀργῆς ἡδονῆς λήτης*) bene se habere statuit, eum hic quoque

Ceterum velim respicias quam bene quadrent verba Aristarchi iunioris (ap. BA. 1400) ad Urbinatem: *ἰστίον ἔτι οἱ Ἀττικοὶ πάντα τὰ ἐνικὰ κτί... συμφώνον καὶ φωνήεντος ἐπιγερομένον μετὰ τοῦ ἦ γράφουσιν, ὡς ἴσθι σαφῶς συμβαλεῖν ταῖς τοῖς πάλαι νομοῖς πεπονημένοις ἐντυγχάνοντα βίβλοις.*

¹⁾ Rectissime Reinhardt (ed. p. 168): 'An mehreren Stellen wird erst durch dies ν die vom Redner offenbar beabsichtigte Paromoiosis vollständig bewirkt.' — Non ignoro formas genitivorum alterius Cypriorum declinationis in *-ων* desinentium, e. g. *τῶ μισθῶν*; sed hae mihi nihil probant, quippe quae parum nostram ad rem faciant; sunt enim, ut terminis utar linguarum comparandarum peritorum, nihil nisi 'Versuche einer schriftlichen Fixirung nasalirter Pronuntiation des auslautenden Vocals'. — Ad formas *ἦν ἡθεῖν* aliaque plusquamperfecta ν per pravam quae dicitur analogiam addebatur. — Ut eruere non licet accusativi tertiae declinationis nominum propiorum in *-ης* exeuntis usum Isocrateum (Kaibel, Herm. XVII 416), ita cognovimus *ἦν* non *ἦ* primam esse personam apud auctorem nostrum: V 8 XII 233.231 (ter) XV 159 XVI 24.42 XVIII 37 XIX 36.39 XX 22. [ep. 1,1; 3, 4]. — *προῆθεῖν* (pers. prima) requiritur XII 127, quamobrem XII 85, ubi *ἦδη* stare potest, *ἡθεῖν* non removebimus. — Hac occasione oblata moneo in Blassii nominum propiorum indice Isocrateo desiderari 'Callistratus, Atheniensis, patria profugus urbes in Thracia condidit VIII 24.'

[ad I 15. orationem quadripartitam esse necesse est concedere (*κόσμον*
17. 28. *αἰσχίην δικαιοσύνην σωφροσύνην*). Blassius autem, ut homoeoteleuta aequaret, etiam in insequentibus verba mutare coactus est, cum voce q. e. *κόσμον* recisa ex Strangii auctoritate *κοσμεῖσθαι* pro *κρατεῖσθαι* scriberet. Sed homoeoteleutis quamvis auctor orationis studeat. tamen tam impar est studio ut, saepissime quod voluit aut non assecutus sit aut haud bene perfecerit. Nos igitur *κόσμον* retinemus (Schmidt, Ethik d. alt. Gr. I 314 sqq.) et verba. quae quattuor illarum virtutum enumerationem excipiunt, sic construimus: *τοῖτοις γὰρ* (instrum. neutr. a *ταῦτά*) *ἅπασιν* (dat. masc. a *ἅπαντες* sc. *ἀνθρωποι*) *δοκεῖ κρατεῖσθαι τὸ τῶν νεωτέρων ἥθος* (regi adulescentulorum mores). — Jahrii hariolationes (quaest. Isocr. p. 37 sqq.) quod neglexi, eo rei ipsi me profuisse spero.

4, ad I 17.

(p. 16)

Isocratis praeceptum: *ἐλαβοῦ τὰς διαβολὰς καὶ ψευδεῖς ἄσιν· οὐ γὰρ πολλοὶ τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀγνοοῦσιν, πρὸς δὲ τὴν δόξαν ἀποβλέπουσιν* optime commentatur Menander ap. Stob. fl. 42,1 (= FCG. IV 90 M.):

οὐ δεῖ διαβολῆς καταφρονεῖν οὐδ' ἂν σφόδρ' ἢ
ψευδῆς· ἐπίσταν' ἀξάνειν αὐτὴν τινες,
δι' οὗς φυλάττεσθαι τὰ τοιαῦτ' ὀρθῶς ἔχει;

itaque coniecturam redactoris libri, quo Bekkeri lexicographus usus est, (*ἐλαβοῦ τὰς διαβολὰς καὶ ψευδεῖς ὡς καὶ ἀληθεῖς* respuemus.) Eadem autem ex ratione non amplectemur II 29 omissionem vocis *ψευδῶς* in verbis *τοὺς ψευδῶς διαβάλλοντας*, quam et *parargus M* et *E^a Θ^a* Stob. (fl. 48,34) *A Trinc.* suadent: delevit is, qui *ψευδῶς διαβάλλειν* idem ac *ψευδῶς ἀπατᾶν* esse ratus eiecit illo adverbio verbum supervacaneum removisse sibi videbatur; at ut *διαβολή* ita *διαβάλλειν* vox est quam dicunt media.

5, ad I 28.

(p. 20)

Loci tractatio Blassio haud prospere cessit, qui librorum *κῆσθαι* retinuit aliaque e coniectura proposuit (*καὶ μὴ κτήματα — κῆσθαι μόνον δυναμένοις*). Atque cum orator duplices sibi Demonicum divitias parare debere et *χρήματα* et *κτήματα* iubeat, aperte ad ea respicit, quae de Demonicum patre, cuius ad exemplum vitam degere filium deceat, praedicavit:

1) *κάντε*—*κάντε* librariis, non redactori deberi persuasum habeo.

(ad I 28. II 2. § 9. ἀπέλανε μὲν τῶν παρ-
όντων ἀγαθῶν ὡς θνητός,
ἐπεμελείτο δὲ τῶν ὑπαρ-
χόντων ὡς ἀθάνατος.

§ 28. ἔστι δὲ χρήματα μὲν τοῖς
ἀπολαύειν¹⁾ ἐπισταμέ-
νοις, κτήματα δὲ τοῖς κε-
κῆσθαι (Stob. recte: κτε-
σθαι Is.) δυναμένοις.

Ut χρήματα, opposita sunt τοῖς ἀπολαύειν ἐπισταμένοις, ita recte κτήματα (i. e. τὰ κεκτημένα) respondent τοῖς κекῆσθαι δυναμένοις. Sic igitur locum interpretare: 'recte divitiis uteris, si vitae dulcedines inde tibi parabis, attamen iis parces ita, ut semper beatus possis nominari possidens'. Sane argutiis ac spinis locus est refertissimus, sed talia coniecturis removere ex oratione, qualis Demonicea est, mea quidem sententia non licet; Stobaei lectione recepta omnia plana mihi videntur. Ut vero locum magis etiam illustrem, quomodo illum vernaculo sermone reddere studuerim, profitebor: 'als Reichthum erwirb dir Habe, solche die du hast und solche von der du etwas hast: denn wer's versteht, wie man sie nützt, der hat die Hab' von der man etwas hat, wer das vermag, dass er sie hat, der hat die Habe, die man hat'. — Ceterum cf. p. 15 ann. 2 et Aesop. fab. 412^b H.: ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν ἔστιν ἢ κῆσις, ἐὰν μὴ ἢ κῆσις παρῆ.

6, ad II 2.

(p. 27)

Ad locum nostrum proxime accedit II 11, ubi ex ζ recte dant editores καθ' ἐκάστην ἀγωνίζεσθε τὴν ἡμέραν (Γ καθ' ἐκ. τὴν ἡμέραν ἀγωνίζεσθε)²⁾; vox inter ἐκάστην et τὴν item interposita est VIII 20 καθ' ἐκ. δὲ τὴν ἡμέραν, qui locus ex paucissimis illis est, quibus articulus τὴν post ἐκάστην servatus sit: XIV 55 [ep. 5,4. 6,9]; omissum eum in libris omnibus addidit Dindorfius IV 128 VI 65 XIX 30; denuo textui ex Γ illatus est articulus, cum in ζ desideretur: IV 78 VII 40 X 56 (ΓA) XII 211; ex coniectura eum habent $E\Theta$, quem ibidem $\Gamma\zeta$ neglexerunt, VI 79; nec minus vacillant libri, si, cum vox ἐκάστην attributi locum teneat, articulus non iam homoeoteleuton efficit, sicut in κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκάστην, quod recte legitur IX 43 XII 30 in libris; at τὴν omittunt codices VII 28 (add. Dind.); VIII 129 ΓE eum habent, quem desideramus in ζ . Cum autem II 9²⁾ κατὰ τ. ἡμ. ἐκ. in Γ , καθ' ἐκάστην ἡμέραν in ζ extet, III 22 non solum articulum a Γ Stob AB

¹⁾ Ut infra κекῆσθαι posuit, ita hic quominus κῆσθαι diceret insequens ἐπεμελείτο prohibuit; hiatus enim effecisset. Ludit in radice XPA , cf. Gorgias frg. 19 S.

²⁾ Papyrus M praebet § 11: ἀγωνίζεσθαι καθ' ἐκάστην ἡμεραν (col. 5' 13), § 9 τα καθ' ἡμεραν ονπιπτοντα (ε' 21); de § 2, ubi habet καθ' ε.....μεραν, cf. addenda nostra.

ad II 2
 b. 155 16

ἡμετέραν. ἡμετέρα γὰρ ἔσονται αὐτοῖσι καὶ ἐπὶ ἐπιπέθῳ ἡμέτερον in 5
 ἀποδομένην. ἡμετέρα γὰρ ἔσονται αὐτοῖσι καὶ ἐπὶ ἐπιπέθῳ ἡμετέραν καὶ
 ἡμέτερον ἀποδομένην. ἡμετέρα γὰρ ἔσονται αὐτοῖσι καὶ ἐπὶ ἡμέτερον
 IV 24 169 V 129 VI 55 VIII 46 XI 20 39 XII 179 (πρὸ
 ἡμετέρας οὐκ. ἡμετέρας XIV 48 καὶ ἡμετέρας οὐκ. ἡμετέρας XV 39.
 144. 225. — τὸν βίβλον τὸν καὶ ἡμέτερον VII 53. 61 VIII 31.
 106. ἡ τριῶν, ἡ καὶ ἡμέτερον VIII 29 XI 22.

7, ad II 4.

(p. 27)

Stoba legi: τοῖς δὲ πρῶτοις εἶδεν ἐπάργε τοιοῦτον, οἷς εἶδε παιδεύσθαι μᾶλλον τῶν ἄλλων· ἐπειδὴ δ' εἰς τῆν ἀρχὴν πτωχισθῆσιν (λεγ. ε Γ: κατεστῆσιν), ἀνοθέτητοι διατελέσθιν· οἱ μὲν γὰρ πλείστοι τῶν ἀθροῦτων αὐτοῖς οὐ πλησιάζουσιν, οἱ δὲ σπυρίτες πρὸς χάριτι ὁμιλοῦσιν; quae lectio adeo mihi arridet, ut eam ab Isocrate profectam esse contenderim. Sententia enim sic progreditur: 'homines privati bene erudiuntur, quippe qui vituperentur moneanturque ab amicis atque ex libris vitae sapientiam haurire possint: at in purpura nati adulescentuli tale quid, unde sapientiam hauriant (sc. libros), non habent, qui illis privatis multo magis erudiri debeant; simulac vero ad rem publicam accesserunt, paucis admodum aditus ad eos patet paucique isti adeo non peccanti delicta vituperant, ut ad omnipotentis regis nutum omnia et dicant et agant'. Vides hac ratione chiasmi dispositionem verbis inferri oratore haud indignam: 1. homines privati: a) amici b) libri. — 2. reges: a) libri b) amici. Praeterea librorum Isocrateorum lectio nisi mutato παιδεύσθαι in πεπαιδευθῆναι mihi non probatur. — Quae in papyro M scripturae agnoscuntur vestigia docent aut longe aliam verborum ibi recensionem quondam lectam aut misere locum homocoteleuto pelliciente (πλησιάζουσιν — ὁμιλοῦσιν) fuisse deformatum.

8, ad III 15.

(p. 32)

Locus tractatu haud facilis apud Blassium sic legitur: αἱ δὲ μοναρχίαι πλείστον μὲν νέμονται τῷ βελτίστῳ, δευτέρῳ δὲ τῷ μετ' ἐκείνων, τρίτῳ δὲ καὶ τετάρτῳ καὶ τοῖς ἄλλοις κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, quod me intellegere nequire libere profiteor. Videtur autem profiscendum inde, quod legimus τῷ βελτίστῳ cum articulo, 'πλέον' sine articulo; itaque quae cum illo tradita sunt ad homines, quae sine illo ad gradus partesque hominibus tribuendas referemus; quam rationem amplexos nos non erraturos esse testatur 'τοῖς ἄλλοις' testaturque ipsa particularum μὲν — δὲ — δὲ collocatio: sequitur dativos δευτέρῳ τρίτῳ τετάρτῳ in accusativos transscribendos esse; τῷ μετ' ἐκείνων porro pro 'τῷ μετὰ τὸν βέλτιστον' dictum est eadem

[ad III 15:
18. V 117.

ratione, qua 'τοῖς ἄλλοις' verbis 'κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον' adiectis summatim significat 'τρίτον δὲ τῷ μετὰ τὸν μετ' ἐκείνον κτέ.', ita ut etiam in inferioribus ordinibus eadem ratio distribuendorum honorum adhibeatur. Delendum autem in verbis nostra ex ratiocinatione restitutus est 'καί': quo facto ad eandem quam ζ praebet lectionem, a qua, quod premendum videtur esse, profecti non sumus, devenimus. StobB cur 'καί' retineat, ex archetypi condicione mihi explicatur, quippe in quo fuerit:

^{ον} δευτέρῳ — ^{ον} τρίτῳ ^{ον} τετάρτῳ καὶ τοῖς ἄλλοις; aut scriba nescio quis voculam istam expunctam esse praetervidit aut corrector eam delere oblitus est.

9, ad III 18.

(p. 33)

Lectiones docent Stobaeum πάντων sicut Γ scripsisse; nam quod apud eum legitur, ἢ περὶ πάντων, ita natum est, ut voci q. e. πάντων ex vulgata recensione 'περὶ' insuper adderetur; ἢ autem nihil est quam solempne istud γρ. (cf. p. 34 ann. 1). — Iam Blassius περὶ, quod ζ Stob. praebent, respuit, recepit ex iisdem illis τὰ; quod cum faceret, nescio an rectam viam non inierit: ut enim sanam et sententiam et constructionem ederet, aut ζ aut Γ sequi eum necesse fuit; quae autem requiritur sententia: 'omnia optime constituunt,' eam in Γ non deprehendimus, quippe cuius 'πάντων' nihil nisi intentio superlativi possit esse; quod si est, cum omittatur simul articulus τὰ, non habet obiectum. Verum tamen ut adicias obiectum e. g. πάντα, reputa modo, quam veri dissimile sit Isocratem et πάντων et ὡς οἶόν τ' ἐστὶ coniunctim superlativo addidisse. Sin vero servata simplici voce (πάντων) ex ζ Stob. τὰ ante βέλτιστα insereris, unde pendebit genetivus? an ex τὰ βέλτιστα, ita ut fere sit τὸ βέλτιστον τοῦ κοινοῦ? At quam tortuose Isocratem verba disposuisse nunc tibi sumis, cum eum omnino nihil prohibuerit 'τὰ βέλτιστα πάντων' scribere? Vides rem ad lectionem ζ Stob. redire, qua recepta omnes difficultates ita diluuntur, ut τοῖς κοινοῖς et περὶ ἀπάντων non minus quam λυμῖνεται. et τὰ βέλτιστα πράττουσι eleganter inter se opposita sint.

10, ad V 117.

(p. 43)

Glossa Harpocratonis ἀποπομπάς· Ἰσοκράτης Φιλίππου· ἀποπομπῆταιοί τινες ἐκαλοῦντο θεοί, περὶ ὧν Ἀπολλόδωρος ἐν ζ' περὶ θεῶν διείλεκται post Φιλίππου mutila videtur; neque enim cohaerent quae sequuntur cum loco Isocrateo; intercidit explicatio vocis ἀποπομπή, quae ni fallor ex Suida repeti potest; hic enim s. v. ἀποπομπή habet: καὶ ἀποπομπή· ἀντί

[ad V 117. τοῦ ἀποτροπῆ. quod idem extat in lexico Bachm. An. Gr. VI 104 I 130,16 (et ap. Zonar.); quanquam autem apud Photium hanc glossam, ut quae magna illa literarum α—ε clade deleta sit, non legimus, tamen eum Suidae esse fontem apparet inde, quod Bekkeri lexicum sextum (i. e. Bachmanni) ex Photio haud pauca desumpta continere Naberus (praef. ad Phot. § 18 p. 130 sqq.) demonstravit. Photius autem si glossam eiusmodi tenuit, quam Harpocratonem vidimus necesse esse eo loco, quo nobis nunc lacuna patet, exhibuisse. quid Harpocratiōni sua non restituamus? Epitomen enim lexicī haud paucis locis nostro Harpocratiōnis corpore pleniora continuisse notum est. — ἀποτροπαιῖ igitur omnia ea nominabantur, quibus homines mala deorum ipsis insidiantium averruncare studebant.

II, ad VI 104.

(p. 44)

Isocrates dixit γεγενημένην. Ut enim 'γεγονός' apud eum semper est 'natus,' ita 'γεγενημένος' semper 'factus'; passivi participii exempla non afferō, activi haec sunt: IV 60. 62. 84. 121 V 33. 115. 136 VII 37. 72 IX 19. 21. 72. 76. 81 X 43. 52 XI 8. 35. 38. 41. 42 XII 3. 81. 198. 205 (bis). 206. 263¹) XV 166. 181. 306 XVI 33 XIX 13. 22 [ep. 7.2. 8.4. 9.3. 18]. Atque quo accuratius videas, quam strenue huic regulae orator se applicaverit, proferam locos, quos contra illam pugnantes vulgata quondam praebebat ex Γ nunc correctos: IV 59 γεγόμενος ΓΕ: γεγονός ζ, 174 γεγομένων ΓΕ: γεγονότων ζ, IX 41 γεγόμενος ΓΔ: γεγονός ζ, 72 γεγονότων Γ: γεγομένων ις; quibus addo XI 46, ubi Blassius ex ζ dedit ἐκ μεγάλων καὶ δεινῶν αἰτιῶν περὶ σέ γεγονοῦντων violans regulam, cum verum atque oratori restituendum in Γ legatur γεγομένων, quod etiam si sententiam spectas, a vituperio plane liberum est. Neque minus contra Fuhrium (animadv. p. 50) mihi pugnantium, qui XII 50 ex lectione Γ γεγονασινμενο²) elicuit γεγονότες, cum usus dicendi passivam formam flagitet; γεγόμενοι correctorem Urbinatis archetypi dare voluisse Blassius recte vidit, cum sagaciter lectionem illius ita reconcinnaret:

¹) πλέον ἀπολελειμμένοι τῶν σὺν εἰδὸν ἢ τῆς Ομήρου δόξης διὰ περὶ τὴν αὐτὴν ἐκείνῃ ποιήσων γεγονότες; qui locus non comparandus est cum III 12 εἰ περὶ τὸ συμβουλευεῖν μῖνον γινομένην aliisque id genus sescentis; etenim ad artem patriam colendam nascuntur rapsodi.

²) Non minus mira est lectio Γ XVI 19 οὐκαταπολλοῖαι pro quo ζ οὐ καταπολεμῆσαι praebet; editores simplex οὐκ ἀπολλοῖαι oratori imputant; ego mihi rectius ex vestigiis illis 'οὐκ ἀνταπολλοῖαι' clicuisse videor; cf. Plat. Crito 51^a; vox quod apud Isocratem alias non extat, nihil coniecturae fidei obest; talia facile orator ad usum finxerit.

[ad VI 104 *ν* *μεγο*

γεγονασι; attamen coniectura 'γεγενημένοι' Benseleri nos supersedere posse concedere prohibeor insequente participio 'ἐλλειπτικότητα'. — Contra recte Blassius *Γ* deseruit IX 72, ubi verum προγεγενημένων *Δ* tradunt, *Γ* mendosum γεγενημένων ('Cf. § 70.') exhibet. Duobus tantum locis, quod sciam, hiatus vitandi studio orator ut regulam laederet coactus est; VII 10 πρὸς δὲ τοὺς Ἕλληνας διαβεβλημένοι καὶ τῷ βαρβάρῳ πολέμοιο γεγονότες, ἔτι δ' — ἠναγκασμένοι — τοὺς δ' — ἀπολωλεκότες et XII 209 οἱ μὲν γὰρ ἂν φανεῖεν πολλῶν εὐρημάτων καὶ μαθητῶν καὶ διδασκαλοὶ γεγονότες, οὗτοι δὲ κτέ.; horum autem posterior mihi locus propterea quoque afferendus erat, ut aliam eiusdem orationis paragraphum (101) expedirem, in qua legimus ex *Γ* ὥστε δικαίως ἂν ἐκείνοις μὲν ἅπαντες ἐγκαλέσειαν ὡς ἀρχηγούς γεγενημένους καὶ διδάσκαλοι τῶν τοιούτων γεγονάσιν ἔργων, cum ultima in *ς* sic extent: 'καὶ διδασκάλους τῶν τοιούτων ἔργων.' Benselerus inde Urbinatis lectionem amplexus transcripta voce 'γεγονάσιν' in 'γεγονόσιν' Blassio rectissimae annotationis dedit ansam: 'quod si verum est, delendum γεγενημένοις'; at Benselerus erravit, quia ex usu Isocrateo γεγενημένοις requiritur. Delenda igitur verba sunt 'καὶ διδάσκαλοι γεγονάσι' legendumque ὡς ἀρχηγούς γεγενημένους τῶν τοιούτων ἔργων. Etenim magister quidam, dum enarrat hunc locum, ad § 209 auditores revocans effecit, ut unus ex his vel plures in exemplo Isocrateo quod tenebant inscriberent: καὶ διδάσκαλοι γεγονάσι. Vides unde ille nominativus et indicativus? Fuerunt in archetypo, cuius maculas fideliter servat *Γ*¹⁾, *ς* eleganter, quantum id fieri licuit, genuinis verbis adaptata exhibet, ita fere literae discriptae:

καὶ διδάσκαλοι γεγονάσι

γεγενημένοις τῶν τοιούτων ἔργων. Magister autem ille, quem finxi, ad § 209 respicere debuit, ut ea quae in § 101 sequuntur illustraret: ὥσπερ τῶν μαθητῶν. — Haec hactenus de participio; ex ceteris perfecti formis eas, quas a radice 'γον' duxit, protulit eis, quae a 'γενέ' derivantur, si illae assumpto *ν* para-

¹⁾ Correctus *Γ* iam videtur XV 168 ὄρων δ' οὐ μόνον δυσκόλως διακειμένους περὶ τῆν τῶν λόγων παιδείαν τοὺς εἰθισμένους ἅπασι χαλεπαίνειν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων πολιτῶν πολλοὺς τραχέως πρὸς αὐτὴν διακειμένους, ἐφοβοῦμένην, μὴ κτέ.; sana verborum collocatio non est, quia sententia flagitatur, ut verba τοὺς εἰθισμένους ἅπασι χαλεπαίνειν nullo intervallo interposito excipiant illud οὐ μόνον; quod ne fiat impediunt 'δυσκόλως... παιδείαν', in quibus orator et πρὸς (non περὶ) scribere debuit et evitare vocis q. e. διακειμένους repetitionem, id quod Kayserus monuit. Verba bene se haberent, si extaret: οὐ μόνον τοὺς εἰθισμένους ἅπασι χαλεπαίνειν ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων πολιτῶν πολλοὺς τραχέως πρὸς τὴν τῶν λόγων παιδείαν διακειμένους. Glossema priori parti illatum effecit, ut posterior mutaretur (αὐτῆς); neque vero manus corrigens quae sermone ac sententia postulantur lenis esset.

[adVI 104. VIII 19] gogico desinebant in consonam, cum vocalis has clauderet; a radice quae dicitur forti ductae hae sunt: ¹⁾ γέγονε *IV 13. *28. 38. *139. *140. 150. 167. 169. *175. *V 21. VIII *107. *IX 69. XII *93. *108 XIV *59. XV *28. *30. 35. 83. 106. *114 *118. 190. XVI *36. XVII *33. XVIII *14. *15. [ep. *7,6]; γεγόνασι IV *116. 117. 137. 149. 161. V *42. *147. VIII *29. IX 13. *70. XII 9. 207. 210 (cf. 205). XIII 5. *6 *14. XIV *9. XV *45. *80. *98. 99. *163. XIX *33. XX 7. [ep. *4,2]. — γέγονε [I 24]. V 71; γεγόνασι IX *6. XVI 4. XIX *36. Regulam quam modo hisce de formis protuli exceptionum capacem esse scio, velut XIX 33 γεγένηται legitur; sed rarissimae tales formae sunt. — γεγονέναι me legisse non memini. Inter ceteras ita delectum habuisse orator videtur, ut de personis semper fortes formas, de rebus et fortes et lenes, prout hiatus fuga cogebatur, adhiberet; γέγονα V 12 XII 88 (Γ: γεγονότα ζ) XV 195; γεγόναμεν IV *24. *26 VII *73 VIII 108 XII *98 XIV *51 [ep. 7,11]; ἐγεγόνει XVIII 16.

12, ad VIII 19

(p. 49).

Isocrates 'τρόπος' vocem hisce in notionibus habet: τὸν αὐτὸν τρόπον IV 80. V 85. VI 24. VII 28. 56. XV 151. XVI 1. τὸν αὐτὸν τρόπον ὄνπερ IV 66. V 93. τοῦτον τὸν τρόπον III 5. V 119. VII 20. VIII 35. IX 19. XI 46. 48. XV 31. 55. 152. 185. 323. XXI 20. [ep. 6,10] τὸν τρόπον τοῦτον VII 56. XI 30. XII 41. 247 (τοῦτον τ. τρ. ζ). XV 283. ἐκείνον τὸν τρόπον XII 3. πάντα τρόπον IV 151. XII 17. ὃν τρόπον V 33. 105. 150. VI 16. XII 44. 140. 236. XV 69. ὄνπερ τρόπον VI 32. τίνα τρόπον VIII 74. XII 175. XV 306. — ἐκ παντός τρόπου III 31. IV 95.²⁾ VI 91. IX 39. XII 160. XIV 3. 23. XV 135. 248. XVI 41. [ep. 2,20] μηδ' ἐξ ἐνός τρόπου V 3. ἐξ οὗ τρόπου VIII 131 (Γ: ἐξ ὅτου ζ). ἐξ ὅτου τρόπου [ep. 7,3]. — κατὰ τρόπον (i. e. 'eo quo decet more') II 6. V 45. VII 11. 79. XII 51. 174. XIII 16. XV 131. [ep. 2,6]. — ὅτω τρόπω VI 31 ἄλλω τρόπω ᾧ XVII 34. Ex hisce cum facilitate perspicitur Isocratem τρόπον, ubi 'modi' significationem induit, nusquam aliter quam singulariter dixisse, respuemus πάντας τρόπους eo loco, ex quo profecti sumus, sprete ΓΕ Thomae fide, neque minus refugiemus Prisciani κατὰ πάντας τρόπους; quare verum πάντα τρόπον sola in vulgata extat, quacum Bekkeri lexicon consentit; tertium igitur formulae πάντα τρόπον hoc duobus exemplis modo allatis adiungas. — Iam cum cetero-

¹⁾ Stellulis eos locos insignivi, quibus hiatus usus formis γέγονεν et γέγονασιν (pro γεγένηται et γεγένηται) orator evitare studuit.

²⁾ Male igitur ἐξ ὀπαντος τρόπου ζ Schol. ad II. ap. Cram. An. Par. III 154,20.

[adVIII¹⁹ IX 44.] quin aut accusativum aut praepositionem illis in notionibus deprehendamus, duos istos in dativos *ὄτω τρόπῳ* VI 31 et *ἄλλῳ τρόπῳ ᾧ* XVII 34 clades persedissee videtur, quorum hic locus quin mendosus sit non potest dubitari, quia hiatum orationi foedissimum infert: *ἢ ἄλλῳ τρόπῳ ᾧ ἠδύναντο*, ita ut vix mihi coniectura evitanda videatur esse, qua verba rescribimus: *ἢ ἄλλον τρόπον ὃν ἠδύναντο*¹⁾; in orationibus iudicialiis *ἢ* gravem non efficit hiatum. Cum igitur non duo sed unum dativi exemplum tradatur, quid hoc feremus? Minime: corrigenda videntur verba 'Archidami' *ὄτω τρόπῳ* aut in *ὃν τρόπον* aut in *ὄνπερ τρόπον*; quod enim facile propter *ὄτω* suaseris *ὄντινα τρ.* restituere vetaris indice nostro docente pronomen *ὄστις* ab Isocrate cum voce q. e. *τρόπος* in notionibus adverbialiter usurpatis non coniungi.

13, ad IX 44

(p. 54).

Orator quae in antecedentibus Euagoram praedicaverat (*οὐδὲ — διακείμενος*), cum malas virtutes eum exercuisse negaret, nunc in laudatione ita pergit, 'ut non iam neget. sed ea ipsa quae rex praestitit adferat professus 'illum semper sibi constitisse neque aut factis aut verbis a se destitisse.' Quam sententiam cum Stobaei et vulgatae correctores parum intellexissent, ad locos respicientes velut IV 81 *πιστοτέρους μὲν τοῖς λόγοις ἢ νῦν τοῖς ὅρκοις χρώμενοι*, II 22 *τὴν ἀλήθειαν οὕτω φάινον προτιμῶν ὥστε πιστοτέρους εἶναι τοὺς σοὺς λόγους [μᾶλλον] ἢ τοὺς τῶν ἄλλων ὅρκους*, [1,22] *δεῖ γὰρ ἀγαθοῦς ἀνδράς τρόπον ὅρκου πιστότερον φάινεσθαι παρεχομένους*²⁾: tales inquam locos respicientes alter correctorum istorum

¹⁾ Cautionem in Trapezitici proprietatibus sermonis tractandis adhibendam esse summam nuper docuit Grosse, qui programmate 'Über Isokrates Trapezitikos' (Arnstadt 1884) inscripto gravissimis causis orationis genuitatem impugnans effecit, ut etiam manifestiorem faceret inertem defensionis imbecillitatem, quam paulo antea Galle adsecutus est dissertatione sua 'de Isocratis oratione Trapezitica' (Lips. 1883). Quamquam vero certum iudicium hac de re ferre nondum audeo, tamen parum caute me supra dixisse fortasse concedendum; cautius Schwabe 'de dicendi genere Isocrate' (diss. Hal. Sax. 1883) p. 24 hunc inter eos rettulit locos, quibus Isocrates in posterioribus orationibus particulam *περ* affixurus fuisse: at ipsum istud quod desiderat *ἄλλῳ τρόπῳ ᾧ περ ἢ*. Isocrateum non esse modo posui.

²⁾ Idem, ni fallor, sibi vult Sophoclis fragmentum 810 N. *εἶθ' ἴσθα σίφρων ἔργα τοῖς λόγοις ἴσα*, in quo *τᾶργα* Nauckius bene restituit; nec vero placet, quod idem ἴσος coniecit; verbum enim requiritur: aut igitur statuendum versum insequentem continuisse vocem qualis *ἐκ-ελών* aut — quod magis placet, cum hoc modo efficiamus, absolutam ut sententiam versus exhibeat — scribendum *τᾶργα τοῖς λόγοις ἴσοσιν*; cf. Soph. El. 686.

χοῖς', alter 'ὄρχοις' supra 'ἔργοις' scripsit, quae in textum cepta alias mutationes necessarias reddiderunt. 'τὰ' autem obaei in 'τὰς' mutare, quod Gesnerus fecit, non est scriburum mendum tollere, sed quid auctor lectionis voluerit non est percipere; is enim ὁμολογίαι non de rebus interpretatus est quae inter se conveniunt, sed de iis de quibus inter homines convenit; quamobrem mutatis 'ἔργοις' in 'λόγοις' dicendum ei videbatur esse: 'quae pactus erat, eadem cura praestitit, qua ea quae erga deos praestanda ei erant,' itaque ut Stobaeo retinendum est τὰ, ita non recipiendum inter oratoris verba.

14, ad X titulum

(p. 55).

Libri 'Ἑλένης ἐγκώμιον'; Ἑλένη Benselerus ed. vol I (praef. XXXII) ex Arist. rh. III 14, Harpocr. v. Θεράπναι et 'Ομηρίδαι. h. Gr. II 45.5. 446,23. VII 1032,18. W. Υποθ. 10 restituit, quae quamquam addere possum BA. 85,15. tamen cum libris facio, quibus consentiunt Quint. III 8,9 ('in Helenae laude') et arp. v. βομβήλιός; in lexicis (BA.) facile brevior titulus adhiberi videtur. Relege praeterea titulos hosce: Γοργίου Ἑλένης ἐγκώμιον, Λυταιμνήστρας ἐγκώμιον (in indice Pseudo-Isocratearum ed. Lass II 274). Ναΐδος ἐγκώμιον (Alcidamantis, apud Athen. III 592^c at Βούσιρις Isocratis, Ἀγησίλαος Xenophontis, Ἐπιτόλιμος. Μενεκράτης (inter Pseudo-Isocrateas), 'ὁ Ἀλέξανδρος', quem ad Gorgiam rettulerim; simplex enim articulus ὁ praeter ceteros auctores, quorum scripta non ita exemplorum star habebantur, Leontini orationi aptus esse videtur; conveniunt insuper quae de orationis ingenio Blassius (Att. Bereds. II 12 sq.) disputat, qui tamen de Theodecte Phaselite cogitat, cuius haud raro Aristotelem mentionem iniecissee fatendum est; aequae vero Suidae testimonium (v. Θεοδέκτης) neque Philodemi περὶ ῥήτ. col. 36 sq.). quod nisus Sauppium (O. A. II 223) 'Alexandrum' ad Polycratem rettulit, quicquam valent. Sed ne in incipiendo longi simus, ad laudationes redeo. Vides mulierum nomina in genetivum deflexa ex nomine quodam substantivo pendere, virorum talia non adsumere; cui mori illud librorum Isocrateorum Ἑλένης ἐγκώμιον sufficit. Sequitur addendum quod iam esse aliquid post Πενελόπης in Pseudo-Isocratearum indice, quod aut ἐγκώμιον potest esse aut ψόγος (Blass, Att. Bereds II 95. ann. 7). Quam male autem sibi constent peiores testes in appellandis orationibus, collatis orationis X et XI argumentis videbis, ita ut nihil ex Schol. in Plat. Hipp. 229^d p. 286. 'Ζωΐλος ἐν τῇ εἰς Πολύβημον ἐγκωμίῳ' contra me paraturus sit; καὶ τὸ τοῦ σοφιστικοῦ λήρου μεστὸν ἐγκώμιον εἰς Πανσαν' personati Demosthenis (Dion Hal. de adm. vi dic. in

[ad X tit. XII 30 Dem. c. 44) praetereo. Omisi porro, ut p̄ar est, eas laudationes, quarum ipsos titulos non accepimus: dico Theopompi laudationes Mausoli (Blass, Att. Bereds. II 372) Philippi Alexandri (Theo progym. rh: Gr. II 68. 110 Sp.), Naucratis et Isocratis Apolloniatae laudationes Mausoli, Cephalii laudes Lagidos meretricis (Athen. XIII 592^c), Matridis et Caucali Chii *ἐγκώμιον Ἡρακλέους* (Athen. X 412^b). Theodectis laudatio Mausoli tragodia erat inscribaturque simpliciter 'Mausolus' (Hygin. ap. Gell. n. a. X 18, 7). Denique titulos laudationum Potamonis Mytilenaei, quos Suidas (γ. *Ποτάμιον Μυτιλ.*) tradit, *Βροῦτου ἐγκώμιον, Κάισαρος ἐγκώμιον* ab illo vel potius ab auctore eius non religiose relatos esse contendo: nam usque ad Romanorum aetatem morem illum valuisse docet Plutarchus Caes. 54.: *ἔγραψε Κικέρων ἐγκώμιον Κάτωνος ὄνομα τῷ λόγῳ θέμενος 'Κάτων'* (cf. Cic. Top. 25 94), quod idem Caesaris duo *'Anticatones'* comprobant; libelli in quo (Hirtius) collegit vitia Catonis' (Cic. ad Att. XII 40,1) titulum ignoramus; neque magis noti indices libelli Brutiani de Catone et de App. Claudio aut Ciceroniani de Porcia et Caesare. — Haec disputanda mihi esse duxi, ne vana quamvis speciosa tē Benseleri (praef. p. XXXII ann. 8) decipiant argumenta.

15, ad XII 30

(p. 60).

Editores e Stobaei florilegio sententias 1, 42. 43. 44 eicere solent, quippe quae ut Gesneri in editione ita non in libris inveniuntur; Gesnerus, inquit, eas ex ipso Isocrate addidit. Quid igitur? quo libro usum esse Gesnerum statuis? vulgatae? at lectiones Stobaeenses nostro loco cum Γ consentire solent (*καλῶ, ἐλαφροτάτους, ἐπι τοὺς, ἐξισταμένους*). Aut Urbinatis? Bekkero igitur laudem Isocratis sospitatoris praeripere veritus Gesnerus librum modo inspectum statim tenebris reddidit? immo ad ζ accedit Stobaeus praebens *τῇ τάξει, ἀλλὰ πρὸς πάντα, τελείους* adversante Urbinate. Nunc Clementis Alexandrini ne obliviscar licet monere, ex quo fortasse Gesnero sua depromere licuerit. Quamquam autem Stobaeus cum patris Christiani libris in lectionibus *καλῶ, ἐξισταμένους, τῇ τάξει, ἀλλὰ πρὸς ἅπαντα, τελείους* facit, tamen ab eo recedit, cum exhibet *ἐπι τοὺς* (cum Γ), *οὐκ κρατοῦντας, μέγιστον, διακειμένους, ἐμμένοντας*; praeterea is, qui Clementem loci Stobaeensis fontem Gesnero vindicat, sumere coactus est verba ab Alexandrino omissa (*ἐπειδὴ — ἀποδομιζῶ, καὶ μὴ — γιγνομένων, τοὺς δὲ μὴ μόνον — ἀρετάς*) virum illum doctum ex Isocrate repetiisse, verba ab Alexandrino tradita suis coniecturis ita ornasse, ut modo Γ modo ζ. imitanda sibi proposuisse videatur, uno autem loco tam felici usum esse

[ad XII 30. acumine, ut sōlus omnium, dis credo adiuvantibus, Urbinatis
XIII 12 lectionem inveniret. Iam vides quo redacti simus: Gesnerus
neque ex Isocrate neque ex Clemente sententiam 1, 44 in
Stobaeum intulit. sed invenit in libro manuscripto: reddamus
igitur Stobaeo quod Stobaei est. Quid autem? quod hac de
sententia statuimus, nonne eadem de duabus antecedentibus
iudicanda sunt? ego vero credo. Audi modo, adfert Pytha-
goram, Antisthenem, Thocionem, Diogenem, Socratem, Demo-
critum, Isocratem (1, 41 et 45), Epictetum: num dubitare
licet, quin Stobaeus haec omnia ex gnomologio quodam
suum in florilegium transtulerit? quam nostram sententiam
etiam eo comprobari videmus, quod verba ἡ δὲ τῆς ἀρετῆς κτήσις
— ἡγουμένη in Orionis quoque anthologuomjco extant (VII
13). Licuit igitur e lemmatum serie eruere, unde alteram
(1,43) sententiarum dubiarum Stobaeus hauserit; quid? idem
si de tertia illarum (1,44), quam modo tractavimus, demon-
strabitur, nonne primam quoque (1,42) e gnomologio petitam
a Stobaeo, non a Gesnero in primum florilegii caput receptam
esse concedendum erit? Tertiam autem in gnomologio quodam
fuisse Clemente ascito facile perspicimus. Is enim praeter
hunc, de quo agitur, locum ex Isocrate duos tantum excipit
IV 141. XIX 31 eosque eo in libro, quem illum ex Aristobulo
compilasse constat, ¹⁾ sexto; qua re cognita unicus iste locus
noster Panathenaeici relinquitur, qui evincere possit Clementem
Isocratis orationes legisse; at cum unicus sit, hunc etiam Ale-
xandrinum non ex ipso oratore sed e chrestomathia quadam
deprompsisse verisimillimum est. Sin autem Clemens verba
tali ex compilatione mutuatus est, quidni Stobaeus, qui
eadem haec habeat inter sententias procul dubio e gnomologio
deprompta? Tres igitur Stobaei sententias non eiciendas esse
tanquam a Gesnero interpolatas demonstravimus.

16, ad XIII 13

(p. 62).

Paragraphum tertiam decimam orationis 'contra sophi-
stas' ab Isocrate scriptam esse non credo, quae, quod ad
sententiam facit, nihil ferat novi:

§ 13

ἢν μὴ τῶν καιρῶν καὶ τοῦ
πρεπόντως
καὶ καινῶς ἔχειν μετέσχωσιν
(cf. XV 82. 83)

§ 12

ὅστις ἂν ἀξίως μὲν λέγῃ
τῶν πραγμάτων
μηδὲν δὲ τῶν αὐτῶν τοῖς
ἄλλοις εὐρίσκειν δύνηται,

¹⁾ De Aristobulo quid actum sit docet Zeller, Philosoph. d. Gr. III 3,257
ann. 2.

[ad XIII] 13. cf. § 16: τὸ δὲ τούτων ἐφ' ἐκάστῳ τῶν πραγμάτων ἀς
XIV 5 ελέσθαι καὶ μεῖξαι πρὸς ἀλλήλας καὶ τάξαι κατὰ

ἔτι δὲ τῶν καιρῶν μὴ διαμαρτεῖν ἀλλὰ καὶ τοῖς
μασί πρεπόντως ὄλον τὸν λόγον διαποικίλαι. In ἡ
verbis pessime se habere τοῦ καινῶς ἔχειν μετ'
'praesertim cum καλῶς ἔχειν praecesserit' iam Bla
nuit; idemque animadvertit meliorem evasuram esse
si ex ultimis paragraphi verbis 'ὅτι πολλῆς ἐπιμελ
(sc. οἱ ποιητικοῖς παραδείγμασι χρῶμενοι) δεόμενοι
τοὺς ἄλλους ἐπιχειροῦσιν' voces 'τοὺς ἄλλους' (i
dulos) eiecerimus; neque enim in iis, quae haec con
cipiunt 'εἰ δὲ δεῖ μὴ μόνον κατηγορεῖν τῶν ἄλλῶν
καὶ τὴν ἐμαντοῦ δηλώσαι διάνοιαν' idem significant
λων' (i. e. *praceptorum*) quod supra 'τοὺς ἄλλους': id
verbum paucissimis interiectis vocibus ad easdem re
sonas simplices sanaeque nos cogunt rationes; quo
fieri nequeat, non solum τοὺς ἄλλους debilibus, sed
argumento ex sententia male frustulis aliunde pe
glutinata totam paragraphum uncis saepiemus. Cui
nonne id quoque suffragatur, quod verba μέγιστον
τῆς ἀνομοιότητος αὐτῶν tanto hiatus ab iis ad quae
sunt (τὸ μὲν τῶν γραμμάτων — τὸ δὲ τῶν λόγων), sei
ut simplicis perspicuaeque dictionis Isocrateae plan
visci necesse sit, si haec ita Isocratem scribere pot
cessurus sis? Occurritur autem nobis et quidem e
eruditeque quaerentibus, liceatne ita Isocratis verba
nare, ut hiatus foedissimo orationem laceremus (§ 11 ..
[§ 12 μέγιστον... ἐπιχειροῦσιν], § 13 εἰ ..). Qui velim
inspiciant extremas § 12 partes: sana in iis non est
neque enim 'is in arte oratoria exercitatissimus est
dignitate verum dixerit, neque vero *proferre possit, qui
arte inventa fuerint*', sed 'qui pro dignitate reru
*quaeque ingenii tenuitas non cogit ut aliorum invent
expectamus igitur δέηται pro δύνηται*, quod inte
verba recipere non dubitarem, nisi ex insequentis p
intercalatione omnia hic vacillare appareret. Sed hoc
strasse mihi videor, non bene δύνηται se habere
inde contra suspicionem, in quam totam paragraphu
iure aliquid moveri.

17, ad XIV 5

(p. 63).

Locus Prisciani tam corruptus est, ut, prius
Isocratem nos convertamus, grammatici verba
coacti simus. Legimus: 'Attici οὐχ ὅπως τότε οἱ
<ἀλλ' οὐδὲ τότε et rursus οὐχ ὅπως τότε οὐκ ἐγέν'

[ad XIV 5 *τόδε καὶ τόδε*, quibus in verbis ea, quae uncis inclusi, cum XIX 24. in *VRMO* a prima manu omittantur, submolestae sunt fidei; et cum exempla hanc ad regulam comprobendam ex Isocrate petita non *οὐχ ὅπως οὐ* (*-ἀλλὰ*) praebeant, sed *οὐχ ὅπως* (*-ἀλλὰ*), altera in parte necessario ea, quae a manu recentiore addita sunt, correctione indigent; rescribe igitur *οὐχ ὅπως τόδε οὐκ ἐγένετο* (*ἀλλ' οὐδὲ τόδε καὶ τόδε et rursus οὐχ ὅπως τόδε ἐγένετο*) *ἀλλὰ τόδε καὶ τόδε*. Corrigitur porro vestigia Priscianeorum librorum *OYTΩN* (in *VV*R*O**) aut *OITΩN* (in *M*) aut *OYTON* (in *O*) ad unum *R* qui *οὐτως* praebet; sed cum *οὐτως* ante consonam non apud Isocratem patiamur, libentius *TOCOYTON* fuisse quam *οὐτως* crediderim; *τοσοῦτον δεῖν* habent Plat. Men. 71^a et Luc. Icarom. 6, quamquam his quoque locis scite fortasse genetivos nunc inferunt. — *δεομένων* librorum recte in *δέομεν* contraxerunt; ultima syllaba ex sequente *τῶν* nata est. — Post Isocratea grammaticus exemplum Lysiacum infert, quo negativam particulam interdum apud Graecos abundare demonstrat; sed cum omnino non dixerit, quomodo Romani Graecum *οὐχ ὅπως οὐ* κτέ. verterint, intercidiisse necesse est quaedam, in quibus fuerint qualia: *'nostri non modo non — sed ne — quidem' et rursus 'non modo — sed'*. — Et quanquam aegre Priscianum restituimus, nos quid inde ad Isocratem utilitatis redundet quaerentes nihil lucratos esse facile intellegimus. Licet enim *οὐχ ὅπως οὐ* — *ἀλλ' οὐδὲ* Priscianus in exemplo suo legisse sit putandus, tamen Isocrati alterum illud *οὐ* non obtrudemus; cf. XI 41. XII 270 [ep. 4,6], neque ut *οὐχ ὅσον οὐ* — *ἀλλ' οὐδ'* (Thuc. II 62, cf. Schol. ad h. l. *οὐ μόνον οὐ* et Suid. v. *οὐχ ὅσον*) ita *οὐχ ὅπως οὐ* — *ἀλλ' οὐδὲ* dici posse nobis sumemus. — *τοσοῦτον δέω* autem Isocrates non dicit¹⁾; quod vero *οὐσης* apud Priscianum legimus, propterea nihil valet quia ex insequentium verborum lectionibus haec quoque immutatio suspecta fit; neque enim dicunt Attici *'συνθήκη' pro 'συνθήκαι'*.

18, ad XIX 24

(p. 70).

Ego *ἐπεδειξάμην* Prisciano reddidi, cum Hertzius *ἐνεπεδειξάμην* ediderit; id enim quod iam Coraes (ed. vol. II 344) monuit, lectionem Priscianeam *'ἐνεπεδειξάμην'* scribae male attento deberi, non falsum est; requiri dicit aut *ἐνεδ.* aut *ἐπεδ.*: *δηλοῦ... δὲ καὶ τὰ παρατεθέντα ἐκ τοῦ 'Ρωμαίου κωμικοῦ παραπλησίον πλεονασμοῦ παραδείγματα 'ad eum*

¹⁾ Quod VII 48 in *ΓΕ* legitur *τοσοῦτον γὰρ ἔδειον* correctum est ex *ς* in *τοσοῦτον*; contra *τοσοῦτω δεῖς* ex *Γ* medicinam *'τοσοῦτον'* nactum est.

[ad XIX
24. *adeat* καὶ *ad eum advenis*. Et cum verum hoc quoque eum vidisse ego non dubitem concedere, negaverint autem editores, operae pretium videtur denuo rem tractare. Etenim si percurris exempla, quibus usus Priscianus demonstrat abundare aliquando praepositiones et apud Romanos et apud Graecos: *Isocrates: ἐν αὐτοῖς . . ἐνεπεδειξάμην*; Terentius: *accedo ad, accedo ad, a deo ad, a deo ad, advenio ad*. — *Isocrates: συνακολουθεῖν μετά*; *Aristomenes: ξυνεῖναι μετά*; *Isocrates: συνδιατροῖβειν μετά* — haec, inquam, si percurristi, fieri non potest, quin quo consilio ea digesta sint intellegas; in Latinis enim omnibus eadem utique praepositiones iterantur, et quae in Graecis sequuntur ei soli non ex eadem ratione dispositae esse videbuntur, qui sermonem Atticum praepositionem σύν respere nesciat; sed grammaticus, cum haec Graeca exempla (*συν-: μετά*) ad rem comprobendam minus apta potuerit putare, illa non ante Latina, quo assolet, sed post haec posuit: cur igitur primam sedem uni Isocrateo loco concessit? nimirum quia ad amussim aequiperavit Latina (*ἐν-: ἐν*). Hoc si recte disputavi, Prisciani lexigraphus *ἐνεδειξάμην* — *ἐν* legit; cui sententiae fulcrum fortasse ex optimo libro Priscianeorum subicere licet; codex *R* enim pro *ἐνεπεδειξάμην* habet *ΕΝΠΕΔΕΙ-*

II

ΞΑΜΗΝ, i. e. *ΕΝΕΠΕΔΕΙΞΑΜΗΝ*; lectioni *ἐνεδειξάμην* cum ex libro nostris Isocrateis simillimo *II* superscriptum esset, ita ut correcturae locum teneret, postea, ubi illud *II* iuxta *N* in textum perquam receptum est, tandem fiebat, ut etiam *E* interponeretur. Isocratis igitur libri cum *ἐπεδειξάμην*, *ἐνεδειξάμην* Priscianei praebeant, quaestio suboritur utra lectio praeferenda sit. Neutra autem dictionem ab oratoris usu alienam inferente ¹⁾ si ad solam fidem testium rem diiudicare coacti sumus, codices sequemur, quippe inter quos optimus *Γ* sit. — Restat ut dicam, quo iure ultimum exemplum Priscianicum ex Isocrate petium coniunxerim supra cum Aristomenis versibus, quamquam haec sunt interiecta: *Κρατινος ἐν Νημέσει· 'μεθ' ὑστέρῳ χρόνῳ'* ²⁾, *Virgilius in V (321) 'spatio pos: deinde relicto | Tertius Euryalus*. At videas velim — si negligis in-

¹⁾ *ἐνδείκνυμι ἐν*: VII 37; *ἐπιδείκνυμι(-μαι) ἐν* IV 91. VI 102. VIII 95. IX 61. XV 315. XVI 25. XX 13. — II 19. III 39. IV 85. X 31. XV 24. Adnoto Antiph. V 80 pro *δεδειγμένον ἔσται* Jernstedtium non recte per *δεδογμένον ἔσται* reponere velle: cf. Isocr. II 10. 49 IV 165 VI 4 — IV 49.

²⁾ Accuratius vellem Kockius inspexisset ipsum Priscianum, ne Meinekii coniecturam hand ita felicem recoqueret neu nos suum ipsius *μεθυστέρῳ χρόνῳ* cogeret concoquere; vidisset enim necessario adverbium desiderari, quod et prae-positionis vicibus fungi possit et significet idem quod *ὑστέρῳ χρόνῳ*, veluti Hyperideum illud *μετά ταῦτα ὑστερον*; adverbium autem istud est ipsum id *μετά*, quod iuxta *ὑστέρῳ χρόνῳ* abundat; optime igitur Hertzius coniecit *μεθ' ὑστέρῳ χρόνῳ*.

[ad XIX 24. 46 sequens Isocrateum — sequi 'Υπερείδης' . . 'μετὰ ταῦτα ὕστερον κτῆ', Virgilius in VIII (546): 'Post hinc ad naves graditur sociosque revisit.' Quae igitur de praepositionibus abundantibus Priscianus protulit, duas in partes divisit: prior est de abundantia apud verba cum praepositionibus coniuncta, posterior de abundantia apud alias notiones observatis. Novissimus autem locus Isocrateus ex illa hanc in posteriorem falso illatus est.

19, ad XIX 46

(p. 70).

1. Quae ego ut Priscianeae dedi verba non in editionibus feruntur; explicabo igitur qua ratione coactus ab editoribus recesserim. Ac primum quod mutant librorum omnium Priscianeorum *IAION* in *HAION*, quae coniectura propter seriorum Graecorum literae η pronunciationem haud parvam verisimilitudinis speciem prae se fert, non comprobo; namque accuratius si quaesiveris, quae literae male a scribis Priscianeis inter se permutatae sint, saepissime *I* in *Y* aut *T* aut *Π* abire invenies, nusquam in *H*, cuius in locum tanquam solemnium Italorum ex more *Ē* cedere solet. — Tum μάλλον πολὺ edunt, cum hoc Priscianum aut eius auctorem in libris manuscriptis Isocrateis legisse omnium maxime veri dissimile sit, quia verba illa particula ἦ excipiuntur. — Quanquam denique ex iis, quae editio Hertziانا praebet, nobis quid grammaticus voluerit divinare licet, tamen planius atque distinctius illum dixisse credo. De μάλλον hoc loco agi ordo literarum alphabeticus evincit; et cum Latini 'magis' et 'maxime' augendi gradus comparationis causa coniungant cum 'multo', itemque Graeci dativum in formulis πολλῶ μάλλον (μάλιστα) usurpare possint, nonne mirum esset, si Priscianus eam solam constructionem protulisset, quae a sermone Latino discrepat, eam vero, qua linguas inter se consentire evincere potuit, de more suo omisisset? Desideratur igitur nostro loco memoratio formularum 'πολλῶ μάλλον' et 'πολλῶ μάλιστα'. Dixit quispiam: quid contra te non pugnat quod grammaticus exemplum petiit ex Isocrate, i. e. ex scriptore apud quem πολλῶ his in notionibus frustra quaesiveris, cum ille semper πολὺ μάλλον et πολὺ μάλιστα dixerit (cf. p. 139 sqq.)? At nihil is monebit, quia praepositio illa 'pro', quae apud Priscianum post verba Isocrateae traditur, clamat fuisse apud eum aliquid, quod idem significans atque πολὺ grammatico Romano usitatus fuerit. Utrum autem fuit Romanis usitatus, πολὺ an πολλῶ? certe dativus, ut qui aptius cum ablativo posset componi. Quamobrem non dubito, quin sic Priscianus scripserit: „Isocrates Αἰγυπτιακῶ ἐν ποίας δ' ἐν οικίας ἄλλον ἴδιον υἷον εἶδεν ἀντὶ πολὺ μάλλον' pro 'πολλῶ μάλλον' <καὶ> πολὺ μάλιστα

[ad XIX 46 καὶ πολλῶ μάλιστα; nostri 'multo magis' e et q. sq. Opposuisse autem hoc loco gramm Latini usum Graeco inde apparet, quod non nos' vel 'nos quoque' vel 'quomodo et nos' quibus formulis in consentiente linguarum solet, sed quod unum istud 'pro' depre idem valet ac simplicia illa 'Romani' vel 'inferentia. Atque recte nos hoc disputasse (XVIII 271) perspici licet, ubi legimus: 'Att καὶ πολλῶ μᾶλλον' καὶ 'πολύ μάλιστα'; nos 'multo magis' et 'multo maxime', quae sequitur Neque vero mirari licet, quod Priscianum idem facio; talia enim in lexico, quod adhibuit, cf. quae de voce 'τρόπος' praecipiantur p 337,19, aut de 'χρόνος' p. 343,5. 349.6. 369.5 idem dici utroque eorum loco, quos tracto, quia nostris in verbis regulam deprehendimus generalem,¹⁾ cum XVIII 271 non summa comparativis adiciendo, sed de singularibus 'magis' et 'multo maxime' praecipiat.

Sed haec hactenus; iam quaeritur, lex daret ἐκ ποίας δ' ἂν οἰκίας ἄλλον ἴδιον ἢ πρὸς μᾶλλον, utrum verba Isocrateā οἰκίας ἢ ἴδιον εἶδεν ἢ ἴδιον κατὰ εἰσποιηθέντα μᾶλλον in brevius contra manuscripto Isocrateo sua hauserit. Atque la locum fuisse inde facile perspicitur, quod ἴδιον post εἶδεν legitur, apud Priscianum ante εἶδ Quid? verisimile nōne est, etiam alia eaq illo loco habuisse? Ego vero credo, quia plenam sanamque praeberi sententiam persuade verba illius: 'qua autem ex domo al proprium sui ipsius filium libentius vidisset Haecine non idem sibi volunt quod libror lectio? Itaque cum iam eo redacti simus, loci lectiones nos habere intellegamus, se comprobatione sit dignior. Quae res ideo quia verba sequentia ἢ ταύτης ἐξ ἧσπερ κα ἐξήγησεν αὐτῷ γενέσθαι requirunt, quae i quae cum ita sint, verba κατὰ τοὺς νόμους ab Isocrate profecta esse certo colligimus. Isocrateis libris receperimus, reiciamus nec 'ἄλλον' 'ἴδιον' 'πολύ' quae, ne omissae illae vicariis egerent, adiectae erant. Quanquam au

¹⁾ Hoc evincit exemplum Vergilianum (Aen. I 347): 'I alios immanior omnes.

[ad XIX
46] emendandum longa hac ex disputatione lucrati nihil sumus, tamen hoc unum videor mihi demonstrasse, lexicographum adhibuisse codicem Isocrateum, in quo verba *κατὰ τοὺς νόμους εἰσποιηθέντα* non legebantur; extitisse deinde qui locum ita resarcire conatus sit, ut voce q. e. *ἄλλον* adiecta *ἥδιον* in *ἴδιον* mutaret; tum eundem *πολὺ* ante *μᾶλλον* addidisse, quo facto comparatio accuratius exprimeretur. Vidimus quid corrector voluerit; restat ut adiciamus muneri suo eum minime parem sese praestitisse, cum tam male sententiae consuleret, ut genuina verba nobis nunc ex libris Isocrateis repetenda essent. Nihilo secius cum in his quoque vestigia antiquissimae corruptelae agnoscantur, ratione coacti statuimus, libri omnium archetypi lectionem nostri loci nescio quomodo male mulcatam fuisse, quam ad sanandam duo correctores diverso ingenio ac successu usi criticam artem exercuerint.

2. Isocratem *πολύ*, non *πολλῶ* ante comparativos posuisse iam Benselerus docuit ad Areop. p. 96 paucaque exempla repugnantia ex *Γ* correctae sunt veluti III 57 VIII 145; neque vero mutandum est *πολλῶ κρείττον*, quod omnes libri [Isocr.] I 10 praebent, quia hunc locum noster non scripsit. Contra dicit orator *ὀλίγω πρότερον* IV 66. V 122. VIII 48. 63. 121. IX 48. XII 53. 63. 95. 116. 219. 231. XV 93. 95. 103. 243. XVIII 33. XIX 10 [ep. 9,18]; *ὀλίγω μακρότερα* IV 73; *ὀλίγω πλείους* IV 144. *ὀλίγω μείζω* III 34. *ὀλίγω δ' ὕστερον* VIII 34. *μικρῶ δ' ὕστερον* XII 231; at ut hiatus vitaret *ὀλίγον ὕστερον* posuit XII 199. Tres relinquuntur loci IV 72 *οὐ πολλῶ δ' ὕστερον*, X 26 *οὐ πολλῶ δ' ὕστερον χρόνῳ (τὸ γένος ἐξ ἀνθρώπων ἠφάνισεν)* XXI 3 *οὐ πολλῶ δὲ χρόνῳ ὕστερον*, ex quibus, cum in primo exemplo *πολὺ* expectemus, Aristotele auctore (rhet. III 9) id, quod usus poscit, restitutum volo; locus autem XXI 3, cum tota oratio ita non ut nos eam legimus ab Isocrate profecta esse videatur, neglegendus est; superest igitur unum exemplum X 26, ex quo Benselerus (ad Areop. 166. 255) *χρόνῳ* collatis verbis VIII 34 *ὀλίγω δ' ὕστερον*, quae nihil hic proberent, removere studuit, cum simul melius vocem illam propter insequentia *περὶ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους* (§ 27) abesse censeret (ed. praef. p. XIX ann. 9); adversatus est Fuhrius (animadv. p. 31, ann. 2). Ego vero omnino locum non intellego: an Theseus Centauros revera de medio sustulit? Quid faciendum sit nescio; requiro sententiam — non ipsa verba — huiusce fere modi: *τούτους μάχη νικήσας εὐθύς μὲν αὐτὸς τῆς ὕβρεως ἔπαυσεν· οὐ πολὺ δ' ὕστερον χρόνος τὸ γένος ἐξ ἀνθρώπων ἠφάνισεν.* — Ad quaestionem hanc pertinent etiam *ὄσω* et *τοσοῦτω* apud comparativum; *ὄσω* VIII 58. XII 56. XX 9. *τοσοῦτω* X 16. 60. XII 15. XVI 16. XVII 45. XVIII 48; respondent inter se *τοσοῦτω* — *ὄσω* IV 23. XV 154 — *ὄσωπερ* III 38. 40. VIII 75. IX 57. X 11. 55. XI 3. XII 11 (*ὄσω περὶ*

[ad XIX 46. omissis *περ ζ*), 247. XIV 36. XV 49. 72. 278. XX 12. [ep. 2,15]; itaque recte *τοσοῦτον* respicitur IV 172 (*Εζ*) et VI 14 (*Θζ*), ubi *Γ τοσοῦτω*; contra apud verba *δύνασθαι, διαφέρειν, μέγα φρονεῖν, διελθεῖν* aliaque id genus *τοσοῦτον* — ὅσ sentantem est: IV 21. 83. VIII 43. 54 (male τ. 135,3). 96; etiam *τοσοῦτον* — ὅσονπερ V 90. X 4 XV 63. XVIII 15 [ep. 5,5]. Alia autem eorum torum ratio in quibus prius comparationis memparativum continet, posterius illo caret, ita ut ad co dativum accedere necesse sit, ad alterum membrativum: *τοσοῦτω* — ὅσον (cf. Kühner AGr. II 999 sq ad Isocr. I 5): [*τοσοῦτω μάλλον* — ὅσον οἱ I 5]; τ Dion. de adm. v. dic. in Dem. c. 19: -τω ibid. c δὲ χείρους — ὅσον ἐκείνοι (ὄσω E¹) VIII 47. (-τον Prisc.) *μακαριστότεροι* — ὅσον οἱ VIII 1: (-τόν ζ) δὲ χείρον — ὅσον οὔτοι XI 19. *τοσοῦ ὅσον ἐγὼ* XI 22. *τοσοῦτω δὲ χείρους* — ὅσον οὔ. Hisce locis ὅσον semper excipit vox a vocal ut oratorem hiatum vitandi gratia accusativum p. tasse cogitare liceat; at secus statuere nos cogit *τοσοῦτω* — ἀμείνων — ὅσον τοῖς, quanquam ad scio X 61 ὡν Ἑλένη *τοσοῦτω πλέον ἔσχεν, ὄσωπερ; αὐτῶν δὴννεγκεν*. Neque vero probo, *διήνεγκεν* co quasi inclusum tenere, ita ut ὄσω bene se habeat apud Isocratem semper *τοσοῦτον* adsumit: semper quantocius corrige in Helenae loco ὄσονπερ, neque sativo (*τὴν ὄψιν*) qui prope sequitur legis laede verbis inferri credo. I 33 *τοσοῦτω μείζον* — ὄσω σουτω γὰρ κρείττων — ὄσω τὰ inter Isocratea. Prolatis hisce ὄσον oratorem posuisse ‘wenn — vermieden werden sollte’ non concesserim, quae novi, quam saepe a solita sua dicendi consuetudin ille hiatum reformidans; cuius studii magis illust me non invenisse confiteor quam ἢ *σφᾶς μὲν Γ σφεῖς μὲν* XII 257¹⁾ cum Isocrates semper *αὐτοῖ σφῶν αὐτῶν* et *αὐτῶν* usurpatur ita, ut certa r discernendis usus esse non videatur, quanquam

¹⁾ Scio equidem conjunctionem vocum ὅτι αὐτοῖ, quam solen nominis reflexivi Isocrateus requireret in enuntiatio nostro: ἔξεν αὐτοῖς, ὅτι σφεῖς... οὐδὲμῶ... τῶν... πόλεων ἠκολούθησαν’, minime h qui ferri nequeat, praesertim cum Panathenaici oratio non eadem pertractata sit cura. At quid movit oratorem, ut voculam ceteroquin l huc adscisceret? aut hiatus cogit fuga aut, id quod fortasse haud i respuendum, incuria pellexit senis sermonem leniore iam lima re Accuratius quamvis non absolute egit de artificiiis, quibus usus Isoc collisum evitare studuerit, C. Schwabe l. c. p. 17—26.

[adXIX46 sane licet pronomen compositum pro simplici eum adhibuisse. XXI 8 ubi fuga hiatus cogeret.]

20, ad XXI 8 (de attractione pronominis relativi)

(p. 71).

Si forma orationis, qualem nos habemus, ab Isocrate profecta esset (cf. p. 7 ann. 2), οἷς ex AB. sine dubio reciperem; nunc cautione maiore usus nihil statuo nisi verisimillimum esse genuinam lectionem a lexicographo esse servatam: hoc enim suadet usus Isocrateus: [I 45] IV 14. 83¹⁾ 177. 188 (φλναρεῖν c. acc. V 75); V 122. VI 96 (ἦς Γ: ἦν Θς). 105. VII 81. VIII 64. IX 11. X 41 (ἦς Γ: ἦν Δς) XI 1. XII 39. 57 95. 197. 265. XV 42. 43. 48. 113. 163. 249. [ep. 3,2]. — III 5. VI 61. VII 15. VIII 16. 32. 102. X 9. XII 28. 171. 212. 223. XV 32. 98. 151. 253. 263. XIX 1. αἷς TE: οἷς ς). Relativum igitur substantivi casum semper induit, nisi compluribus vocibus interiectis ab illo longius remotus (tres voces attractionem non prohibent: XII 39. XV 42), aut hiatus evitandus est, veluti V 130. τῆ δυνάμει ταύτη χαίρομενο; ἦν ἔχων τυγχάνω, ubi ἦ ἔχων scribere non potuit.²⁾ — Peiores libros saepius mendosos hac quoque in re esse loci allati probant. — Attractionem ita, ut nuper Carolus Bohlmannus (de attractionis usu ac progressu qualis fuerit in enuntiationibus relativis apud Herodotum Antiphontem Thucydidem Andocidem Lysiam, diss. Vratislav. 1881) fecit, non tractabo; in universum professus apud Isocratem omnia illius genera quae ex Lysia Bohlmannus memoravit inveniri, pauca selecta exempla perlustrabo. οἷος substantivi casui adaptatum est IX 48 τοιούτοις ἦθεσιν οἷοις Εὐαγόρας εἶχεν; genetivum dativus oppressit VIII 12 πολεμεῖν οἷς ἂν τύχωμεν; alterum exemplum attractionis qualis est in verbis XII 195 πλείοσιν καιοῖς καὶ μείζοσι συμφοραῖς περιπεσόντες ὧν (= ἦ τοῖτοις ἂ) ἤλπισαν τὴν πόλιν ἡμῶν ποιήσασιν non inveni. Non amat praepositionem ante relativum, si substantivum cum eadem ipsa coniunctum antecedit, iterare: XV 8 διαλεχθῆναι περὶ ἀπάντων ὧν τυγχάνω βουλόμενος; XIV 48 ἐπεὶ ταῖς ἐλπίσιν αἷς ἐπισησάμεθα παιδευμένοις (hunc locum ut totam orationem Lesbónax in protrepticis imitatus est p. 653,21 Bk.: στερισχόμενοι τῶν ἐλπίδων ἐφ' αἷς ἐπαίρησαν); neque vero cum Blassio X 31 ἐν, quod omnes libri praebent, ante αἷς deleverim; ferri potest, modo

¹⁾ ἦς post δόξης propter homocotelenon in archetypo omissum erat a Γ¹; additum tum a Γ¹ non quale debuit relativum ad E'Z formatum (ἦν); vulgatae corrector verum invenit (ἦς).

²⁾ τῆς δυνάμεος ἦν ἔσχον legitur in epistula ineptissima (5,1); Baier ἦς praeponeus suppositorem correcturus erat.

[ad XXI 8. ne de μάχην ἀγωνίζεσθαι cogites (Kühner AGr. III 478).
ep. 4,11

Huc referendus etiam est locus XV 176; etenim cum Isocrates non σπουδάζειν τι, sed aut σπουδάζειν περί τι aut περί τίνος (e. g. XII 103) dicat, ἢ περί ὧν in verbis χείρον τύχῳ διαλεχθεῖς ἢ περί ὧν ἤττον μοι σπουδάσαι προσῆκεν pro ἢ περί τούτων—περί ὧν dictum esse necesse est concedamus. — Duo restant loci VI 39 et XV 211: ibi legimus in Γ τοῖς δὲ λίαν ἐτοιμῶς ποιοῦσι τὸ προστατόμενον ἀεὶ πλείω (εἰδῶσαι) προσεπιβάλλειν, οἷς ἂν ἐξ ἀρχῆς διανοηθῶσιν; ε praebebat ὧν

(Θ ὡς ex οἷς natum); ego duplicem dativum (personae et rei) non passus ex ε ὧν recipio. — XV 211: (παιδείαν) ἢ τις ἂν αὐτοὺς ἐπὶ τι τούτων ὄντων καὶ τὰ θηρία δυνήθειν προαγαγεῖν praebebat ὧν περὶ pro ἐφ' ἄλλου, cuius attractionis alterum exemplum ut expiscarer non mihi contigit: fuitne ὡσπερ? Denique virorum doctorum animos ad V 47 ἤτηθέντες ὧν πρότερον ἐδέσποζον advertere velim; namque cum in thesauris nostris recte vocis 'δεσπόζειν' usus ita definiri videatur, ut δεσπόζειν τίνος sit 'potiri', δεσπόζειν τινά 'dominum esse', hancque sententiam hic nos expectemus, ὧν pro τούτων ἂ positum esse concludendum est; ut vero vox omnino apud oratores rarissima est, ita vocis cum accusativo coniunctae alterum tantum hoc exemplum unico illi, quod semper adferunt, Eur. Her. 28 τὴν ἐπιτάμνηρον τήνδε δεσπόζων πόλιν¹⁾ addendum est. — [I 41] δύο ποιῶν καιρὸς τοῦ λέγειν, ἢ περί ὧν οἶσθα σαφῶς ἢ περί ὧν ἀναγκαῖον εἰπεῖν non expedit, nisi καιρὸς; pro καίρια dictum esse sumo.

21, ad ep. 4,11

(p. 72).

Epistula quarta Isocrates, ut fertur, Diodotum quendam ipsius discipulum Antipatro Macedoni commendat; dicit autem finem versus aliquatenus iuvenem istum et sui ipsius imperitia et regii Macedonici splendore angi; huc accedere corpusculum non tam formosum quam maculis quibusdam laborans, quas sibi multis in rebus impedimento fore crederet. Novissima verba secundum Urbinatem verti, traduntur autem ab aliis testibus aliter:

omnes: τὸ σωματίον οὐκ ἐγκρινές ὄν τιμ

{	(Γ)	ἀλλ' ἔχον ἅτα σίγη	νομίζειν	} ἰτερον omnes ἐμποδι-
	(Prisc).	ἀλλ' ἔχον ἀνάστασιν ἢ	νομίζειν	
	(BA.)		ἢ νομίζων (?)	
	(ε)	ἀλλ' ἔχον πρόφασιν ἢ	νομίζειν	

εἰν αὐτὸν πρὸς πολλὰ τῶν πραγμάτων.

¹⁾ Fac esse δεσπόσας, ut videas δεσπόζων hic nihil aliud quam 'dominans' significare posse.

[ad ep. 4, 11] Locus tractatu est difficilis; hoc primum ex ceterorum testium consensu perspicitur. ἦν ἢ coniecturae deberi; ii autem, qui ἦ scripserunt, nescio an id quod scripserunt non intellexerint; ego nec Prisciani verba expedio neque omnino perspicio. quomodo locus particula ἦ servata explicari possit; hoc, credo, etiam auctor coniecturae vulgatae sensit. ita ut reposita antea voce q. e. *πρόφασιν* scriberet ἦν; quam lectionem nisi interpretaris 'incrementum morbi [propter quod]' vereor ut sanam sententiam efficias. Licet autem recepta hac interpretatione intellegamus locum. Galenum Hippocratemve *πρόφασιν* sic usurpasse libenter concedo, non Isocratem. Reducimur igitur ad Urbinatis *ἄττα σίνη*: quid? *σίνη* Atticum est? non magis est Atticum quam *ἄττα* illud est Isocrateum¹⁾; orator enim noster dixisset. si minus *κακά τινα*, at certe *σίνη τινά*. Sed cum omnes testes — BA. sane excipienda sunt — *ACINH* praebeant verearque ut sententiae meliorem medelam quam Urbinatis invenias, *ἄττα σίνη* statuo auctorem epistulae dedisse. Quae cum ita sint. via ac ratione progrediens cogor, ut epistulae auctoritatem in dubitationem vocem; huicque meae sententiae haud paulum id suffragatur. quod aliae quoque voces obviae sunt, quas apud Isocratem frustra quaesiveris: *διαγωγαί* (2) pro *ομιλία* vel *βίος*, *συνημερεῖν* (4). *ἐστέλεισθαι* (6), *ὀκνηρῶς* (8). *ἐνδοκίης* (11), *σωμάτιον* (11)²⁾ *πρεσβυτιόδης* (13) *προσοφιλής* (13): accedit poeticum *λυγρῶτατον* (4). quod in loco omnis coloris plane experti a dictione Isocratea mirum quantum distat; neque omittenda sunt quae iam Blassius monuit *ἀξιόχρεων τὸν ὄγκον τὸ τῆς ψυχῆς ἔχοντες* (5). *εἰς τοῦμπρόσθε πειραθῆναι προελθεῖν* (10); huc referendum quoque nimium comparandi studium ab Isocrate plane alienum quod obvium est § 8. 10. 11. 12; frigent praeterea verba *τῶν ἅπαντα μὲν πρὸς χάριν, μηδὲν δὲ χάριτος ἀξιὸν λεγόντων*³⁾; denique omnis componendi artis expertus esse videtur, qui ad enunciandum *ὁ καὶ Λιοδότου παθεῖν συνέπεσε παρὰ τισι τῶν περὶ τὴν Ἀσίαν δυναστῶν. οἷς περὶ πολλὰ χρησίμος γεγόμενος οὐ μόνον τῷ συμβουλεύειν ἀλλὰ καὶ τῷ πράττειν καὶ κινδυνεύειν, διὰ τὸ παραρησιάζεσθαι πρὸς αὐτοὺς περὶ ὧν ἐκείνοις συνέφερε, καὶ τῶν οἴκοι τιμῶν ἀπεστέρεται καὶ πολλῶν ἄλλων*

¹⁾ Contra *ἄττα* habet, at iis tantum locis quibus hiatus vitandus erat II 38 *ἄ-τ' ἄν σοι* III 47 *ἄτ' ἄν ἐγὼ* XVII 51 *ἄτ' ἄν ἐκείνος*; in hac quoque re scaenicis si minus omnibus, at comoedis comparandus est.

²⁾ Isocrates deminutiva non habet nisi irridendi gratia — excipienda esse *χρῆσίων ἀργύρεων χρυσίων οἰτίων* consentaneum est —: *ἀργυρίδιον* XIII 4 *ιογίδιον* XIII 20 *νισιδῶριον* V 145. XII 70 : *αυδάριον* XIX 6 *πινύριον* XV 2 *πολίχριον* V 145. XII 89. *χρησίδιον* XIII 4.

³⁾ Scio equidem Isocratem alias quoque ita lusisse (cf. Schneider ad IV 119); at hoc in lusu nescio quid parum Isocrateum mihi videatur.

[ad ep. 4, 11 *ἐπιίδων* — paene rudis, inquam, mihi videtur, qui hisce
 • p. 78. quasi agglutinavit verba *καὶ μείζον ἴσχυσαν αἱ τῶν τυχόντων ἀνθρώπων κολακείαι τῶν εὐεργεσιῶν τῶν ἐκείνου* quique hoc ita inepte fecit, ut vix abs te impetreris ne μείζον γὰρ scribas: sed cohibe manum ne suppositori opituleris. Talia enim qualia enumeravi non excusantur Blassii verbis: 'Dem Antipatros gegenüber, dessen persönliche Bekanntschaft Isocrates in Athen wird gemacht haben, wird er vertraulicher, und es liegt ihm diesmal wirklich nur an der Sache und nicht daneben auch daran, ein Schaustück auch für andere als den Adressaten zu schreiben, da ja die Correspondenz mit dem feindlichen Makedonien geheim bleiben musste. So geht er im Ausdruck über die engen Grenzen, die er sich sonst steckt, bedeutend hinaus etc.' (Att. Bereds. II 301 sq.). Quasi vero Isocrates quo simpliciores res tractavit, eo magis poetico magisque elato genere dicendi usus sit; talia ego credo non tam sermonis familiaris esse, quem in literis privatis nos reperturos esse expectamus, quam oratoris intempestive demonstrationis pompam prae se ferentis: quamobrem adversor Blassio, qui epistolae Isocrati abiudicandae nullam omnino causam vidit. ¹⁾

22, de versibus quibusdam archetypi.

(p. 78)

Nunc cum archetypum Isocratis versus fere tricenos quinos vel senos vel septenos literarum habuisse novimus, quorundam locorum mendis si minus medelam, at lucem affere licere videtur. XV 288 post *λωμένοις* legitur *τὰς ἐταίρας*, glossema quod sine dubio ad *τὰς μελλούσας* spectat; rescribe priscos versus, ut videas, quam facile huc intrudi potuerit:

*των συκοφαντων γενος ὡστε τοις μεν λωμένοις τὰς ἐταίρας
 εἴκοσι και τριακοντα μνων τας μελλουσας*

VI 96 *οὕτως* om. Γ¹ / *ἀν ἀλγήσειεν* ΓΕ: *ἀναγκάσειεν* Θ, *ἀναγκάσειαν* ς (cf. XIII 21) / *λόγου δηλώσειεν* Γ: *λόγων δηλώσαι* ς 'vel cum Θ *δηλώση*'; quarum lectionum originem eruemus refectis versibus:

*οὕτως ἀν ἀλγησειεν ὡς οὐδεις ἀν των ζωντων δια
 λογου δηλωσειεν ὑπερ ἂν χρη βουλευσθαι και μη*

Locus lectu difficillimus effecit, ut scribae quid pingerent dubitarent.

¹⁾ Pauca haec de epistula quarta adumbrata volo; ceterum nullam ex novem epistulis quae Isocratis sub nomine traduntur, ab oratore nostro scriptam esse mihi persuasi, cuius sententiae rationes proferendi occasionem in posterius tempus mihi reservo.

[ad p. 78.

86

Tertium addo locum IV 151, qua in paragrapho editores explicaturi verba ὡς ἂν ἄνθρωποι μάλιστα τὰς φύσεις διαφθαρείεν haerent; adnotat Schneider ad haec: 'sollte eigentlich heissen διεφθαμένοι, ὡς ἂν μάλιστα διαφθαρείεν' quod Reinhardtus (ed. p. 173) suo iure reiecit; non male Blassius: 'qua vivendi ratione natura hominum maxime corrumpitur.' Sed cum illam vivendi rationem Isocrates ipsis istis cumulat participiis illustret, ita ut verba de quibus agimus omnia, quae participia continent, amplectantur, illa sedem suam non tenere contendo; haec, quae unum versum expleant, ante priorem versum posita optime se habebunt;

οὐδε -

πρωτοὶ ἐβίωσαν, ἅπαντα δε τον χρονον διαγόνσιν
ὡς ἂν ἄνθρωποι μάλιστα τὰς φύσεις διαφθαρείεν
εἰς μὲν τοὺς ὑβρίζοντες τοὺς δε δουλευοντες
καὶ τα μὲν κτῆ.

Emendationem hanc pluribus defendere opus non videtur.

23, de glossematis et interpretamentis Isocrateis.

(p. 86)

Proferam exempla selecta quae comprobent, quam graviter libri nostri Isocratei interpretamentis et glossematis deformati sint:

VI 60 πρώτους Γ explicatum per προγόνους effecit, ut interpretatio reciperetur iuxta πρώτους in Ε (προγόνους πρώτους), in Θς commentandae vocis sedem occuparet.

IX 40 ex archetypi ἢ ποιητῆς ἢ λόγων εἰρητῆς, in quibus ῥήτωρ ad λόγ. εἰρ. spectat, in Γ ῥήτωρ ἢ ποιητῆς ἢ λόγ. εἰρητῆς, in ζ ἢ ῥητ. ποιητ. ἢ λογ. εἰρ. factum est; cf. quae de ep. 7, 6 disputavimus p. 85 ann. 1; ῥήτωρ ex V 144 desumptum.

XII 11 τὴν προαίρεσιν ποιούμενος Γ; quod per αἰρούμενος explicatum nunc in ζ deformatum in τὴν προαίρεσεν αἰρούμενος legitur, quia αἰρ. supra ποιούμενος scriptum scribae ad solam hanc vocem spectare videbatur. — XII 199 ὀλίγον Γ: ποιῶ ζ

(om Α); erat igitur δι' ἢ ὀλίγον, in quibus ποιῶ adiectum est explicandi gratia enuntiati relativi supplemento indigentis.

XV 33 καταμαρτυρήσων Γ καταψευδομαρτυρήσων ζ ΕΔ

ψευδο
ex καταμαρτυρήσων. — XV 71 οὕτως Γ οὕτως ἀμελῶς ζ, quod ex insequente ἀμελήσαντα petitum glossema est ad antecedentia μὴ ῥαθυμῆν . . . βασιλείαν. — XIX 48 pro πρὸς τοὺς ἐκείνης Γ in Ξς extat πρὸς τοὺς ἐκείνον σώσαντας, quod sententia sana, qua hic caret, glossema debuit esse ad τοὺς τοιούτους spectans; neque vero ei, cui voluit auctor, articulo sed ad τοὺς ἐκείνης adscribebatur. — XII 194 ἐδέησε γράψας

[ad p. 86 *κύριος* habet ζ , quod Coraes in *ἐδέησε πράξας κύριος* reduxit, cum in Γ exstet *ἐδέησε κύριος*; mihi illud *γραΐνας* nihil nisi *γα* videtur esse non minus prave inter verba receptum quam η XII 286, quod interpolatum *τέρπειν* secum traxit; fuit igitur nostro loco antiquitus scripturae discrepantia.

Qui Isocratis orationes interpretati sunt ¹⁾, explicationes ex proximis cuiusque loci verbis haurire solebant.

IV 43 *σπεισαμένους* Γ : *σπ. πρὸς ἀλλήλους* ex insequentibus ζ (cf. Benseled ed. 1854 ad h. l.). — VIII 32 *ἀμελοῦντες* $\Gamma\epsilon$: *ὄλιγοροῦντες* ex insequentibus $E\zeta$; VIII 91 *ἐπεθύμησαν* $\Gamma\epsilon$: *ἐπεχείρησαν* ζ ex inseq.; VIII 102 *δυναμειως* $\Gamma\epsilon$: *ἀρχῆς* ζ , quod statim sequitur. VIII 135 *τὰς δυναστείας καὶ τὰς ἡγεμονίας* Γ Is^a : *τὰς ἡγεμ. καὶ σφᾶς αὐτοῦς* ζ , respexit fortasse ad § 138. — IX 80 *ἀπὸ Διὸς* ζ , recte: *ἐν Διὸς* $\Gamma\Delta$ ex eodem versu petatum, quod Isocrates repudiavit, non quod suum esse putaret 'variare praepositiones' (Blass. ad h. l.), sed quia de patre semper *ἐκ*, de proavis *ἀπὸ* dicit (Schneider ad IV 62), qui usus ratione certe non caret. — X 53 *διενοήθησαν* $\Gamma\Delta$: *ἔγνωσαν* ζ , cf. § 54. — XII 22 *ἀνεπιτήδειον* Γ^1 : *ἀνεπιτήδειον τολμῶντων* *cett.*, cf. § 12. — XIII 4 *τιμῶντες* $\Gamma\Delta$: *πωλοῦντες* ζ , ex antecedentibus. — XIV 19 *ἀναισχυντίας* $\Gamma\epsilon$: *καὶ ποτηρίας* add. ζ , cf. 28. — XIV 24 *γεγενῆσθαι* $\Gamma\epsilon$: *εἶναι ποιεῖν ὅτι ἂν βούλωνται* ζ , cf. § 37. — XIV 45 *δεινότατον* $\Gamma\epsilon$: *ἀλογώτατον* ζ , ex § 6, ubi eadem fere leguntur. — XV 170 *ἢ μισουμένην* Γ η *διαβαλλομένην καὶ μισ. cett.*, cf. § 175. — XVI 9 *τελευτῶν* Γ : *τελευταῖον* ζ , cf. § 26. 40. — XVII 14 *Πασίων αὐτὸν* $\Gamma\epsilon$: *Πασ. ὡς ἔλενθέρον ὄντος αὐτοῦ* ζ , cf. antecedentia et §§ 17. 49. — XVII 34 *κατεσφραγισμένοι* $\Gamma\epsilon$: *σεσημασμένοι* ζ , ex proximis. — XIX 20 *οἰκίους* ζ : *οἰκέτας* Γ , cf. § 26. — XX 20 *μοι πεισθήτε* ζ : *σωφρονήτε* Γ , cf. § 22. — ep. 2, 24 *τῆ τῶν Ἑλλήνων εὐνοία* Γ : *τ. τ. Ἑλ. εὐδαιμονία καὶ εὐνοία*, cf. § 22. — Eadem ratione XV 28 *δέποντας ἐπὶ τὸ πείθεσθαι τοῖς ἀνεπιτήδειόν τι λέγουσι περὶ ἡμῶν*, quae in $\Theta\zeta$ ad *πεπεισμένους* ni fallor traduntur, ex § 4 petita sunt ut ex § 5 verba, quae Blassius suo iure cancellis saepsit: *καὶ τοῦ πλοῦτον καὶ τοῦ πλήθους τῶν μαθητῶν*. — XX 8 *θανάτους καὶ φυγὰς* Γ : *σφαγὰς καὶ θανάτους* ζ , quem ad locum ni fallor XV 127 magister attulit, ubi *φυγὰς* et *τῶν κακῶν τῶν ἀνηκέστων* et *αἱ τοιαῦτα συμφοραὶ* redeant ²⁾.

¹⁾ Quae de his traduntur testimonia composuerunt Baiter-Sauppe, O. A. I praef. ad Isocr. p. II.

²⁾ Omnino Blassius cum ex iis quos attuli locis complures fonte indicato illustravit tum sollerter in praefationibus (ed. vol. I p. VI sq. et vol. II p. V sq.) agens de mendis Urbinati insitis idem quod moneo aliquantenus iam significavit. Cf. etiam Bock, de codicis Isocratei Urbinatis (Γ) auctoritate (diss. Heidelb. 1883) p. 31. sqq., qui liber Analectis his praeter novissimas plagulas iam expressis mihi in manus venit.

Neque vero eidem viro docto secundarum curarum oravestigia expiscato (ed. vol. II praef. p. XXXI) adsentior; e enim animum induco, ut fingam mihi Isocrates quamvis ingula orationum membra perpolite limantes, tamen edentos libellos ad unguem non perfectos. Ego vero in locis s XV 222. 223 sunt, paraphrasim, quam dicunt, vel s enarrationem, quam magister nescio quis discipulis praebuit, servatam esse credo¹⁾; nam § 222 idem ac 220, 3 idem ac 224 sq. continent; neque magis nova inferba § 225 ἀλλ' ἵνα — αὐτῶν, quae nihil continent nisi etiam § 224 et 225 sq. legitur;²⁾ eundem autem § 223 5 (ἀλλ' ἵνα — αὐτῶν) auctorem evincit dictionis similitudine (ἀλλὰ — ἀλλά). — Neque aliter explicaverim verba 133 in Θ5 tradita ἦν οὖν ἀσκήτε καὶ προσδέχθηθε — εὐομένους, quae illustrant ambigua illa ἦν θυμβούλους — βουληθήμεν; indidem originem trahere duco VIII 134 χειρήτε — πράττοντες quae ibi servata sunt: interpretati enim videntur esse verborum μηδὲ δεσποτικῶς ἀλλὰ συμμεταῦτῶν ἐπιστατῶμεν. — Enarravit porro magister verba 136: ἐκπεσόντες γὰρ ἐκ τῆς οἰκείας ἀθυμοῦντες καὶ ἀλώμενοι ἡλλάδα περιίμεν (in ζ, cf. Xenoph. an. VII 1,33 [Dem.] ep. ut inspectis quae in Γ traduntur facile agnoscitur. — s XV 98 ἔχω γὰρ λόγον, ὃς ἐξελέγξει καὶ διαλύσει πάσας τοιάσδε (ζ, τοιοῦτας Θ) βλασφημίας in ζΘ, omnia in suppeditant quae cogitatione inter enuntiata καὶ μὴν — et ἀξιῶ γὰρ κτῆ. facillime quisque suppleat; ea autem in Havetio receperis, male loquentem oratorem feceris, ἵ' ἐμῆνος ὁ λόγος' accusatores respiciens scripsisset al-

gavisus sum, quod, cum haec iam essent typis expressa, Havetius d'Isocrate sur lui-même p. 213) eandem fere ad sententiam Je ne puis m'expliquer cette variante..., qu'en l'attribuant à un vice ou de morale, qui a été mécontent de ce qu'Isocrate avait voulu le corriger dans son école.' In hoc dissentio, quod solam formicam illas paragraphos praebere contendo.

an Blassius non recte § 231—235 idem atque § 306 308 continet, ut alterum secundis curis istis tribuere posset; ad quas haec ex his bis in eiusdem orationis argumentatione adhibitae referre licet: quaestione, quem ad finem unoquoque loco eadem adhibita sint; ut Athenienses praeclarissimos oratores antestatur, ut eloquentiae corruptum demonstraret, contra 306—308 eosdem inducat, ut eloquentiam mentes hac arte acui comprobet; nihil igitur est quo facere amur; alio enim loco alium ad finem exemplis iisdem oratoribus quidem negligentiae vituperatione liberandus: at declamitat

[ad p. 86 *terumque λόγον ad sese rettulisset, non dubito quin daturus fuerit: ἔχω γὰρ 'κ'ά' γ'ω' λόγον, ὃς κτέ. 1)*]

1) XV 136 πόσους δὲ τῶν προγεγενημένων ἀνωνύμους εἶναι quae in Γ¹ omissa et Γ rec. et ε traduntur ex singulis diversis glossematis conflata videntur et verbis genuis adaptata: ἀνωνύμους ad ἀτίμους (ratione verborum sequentium habita), προγεγενημένων ad τῶν ἀδομένων καὶ τραγωδουμένων spectat. -- Quid vero verbis XV 116 ὧν ἔνιοι — γεγόνασι in EΘ Arc. servatis faciam nescio. Contra quae VI 55 in - leguntur 'τίνα δὲ τῶν περισταμένων — ποιῆσθαι' interpolator composuit, postquam vera lectio τίνας γὰρ ἴσμεν ὧν (Γ) in τίνας περισταμένων (ΘΑ) abiit. Relinquantur verba XII 133 θέλοντας τούτους αὐ τοῦνάτιον κακίους ἑαυτοῖς τε καὶ τοῖς πολίταις εἶναι νομίζω, quorum ultima ex § 132 καὶ πρὸς σφᾶς αὐτοὺς καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους composita sunt; adiecit ea interpolator, qui ignorabat, si inter se periodi duae relativae apodeses continentes opponuntur, particulam δὲ in posterioris enunciati relativi apodosi ita poni, ut respondeat particulae μὲν prioris apodosi: exempla Isocratea congegit Schneider ad VII 47; hunc usum recordatus tolle colon XII 110 in fine, ut reposito commate apodosin a vocibus τοὺς δὲ τοιούτους incipientem reddas verbis τοὺς δὲ φαυλοτέρους — δοκοῦσιν.

CES.

ontium.

op. I)

ut Isocratis; quibus primo in capite, iisdem hic
adieci.

127,31 XV 69. 128,10 II 28. 128,13 XXI 8.
128,24 XV 100. 131,15 VIII 39. 134,26 I 26.
134,29 III 5. 135,1 VIII 29. 135,3 VIII 54.
135,5 VIII 85. 135,7 VIII 125.
135,11 XV 232. 137,6 VIII 39. 137,10 IV 45.
137,17 II 29. 138,7 I 5. 141,18 IV 157.
142,1 IV 58. 142,4 VIII 77. 142,8 I 5.
142,24 I 3. 142,27 I 3. 142,30 I 17.
142,33 I 45. 143,1 I 52. 143,4 II 37. 143,6
III 17. 143,7 IV 104. 143,8 III 62 (*pag.160*).
143,13 VII 33. 143,16 IV 122. 143,18
op. 4 11. 147,20 VIII 5. 147,23 VIII 87.
148,1 IV 63. 148,11 VIII 112. 149,1 I 16.
149,16 II 19. 152,3 I 43. 153,1 II 32.
153,11 IV 157. 153,12 XV 235.
153,15 V 84. 157,22 VII 30. 158,28 VIII 14.
159,24 IV 78. 160,5 I 29. 161,7 I 2.
165,3 III 1. 168,22 II 37. 168,25 II 53.
168,27 VIII 39. 168,31 IV 172.
169,1 III 36. 172,30 I 3. 172,33 I 5.
173,3 I 26. 173,5 I 29. 173,7 IV 126.
173,10 X 26. (176,4 VIII 19). 176,6 II 32.
179,11 I 25. 179,14 II 49. 180,14 II 32.
(207,6 VII 29). (220,8 X 12). (236,3 VIII 50).
(236,8 XVII 15). (239,20 VII 12).
(241,25 X 55). (253,1 VII 29). (260,29
XVI 1). (263,8 V 97). (267,31 IV 107).

- (207,19 IV 55). (270,25 XIII 20).
 (275,7 XV 2). (288,3 VII 66). (288,6 X 67).
 (296,6 XV 269). (301,13 VII 58).
 (304,6 XVII 33). (313,15 XV 4).
 (313,26 XIX 11). (315,20 XVIII 57).
- Anecdota Crameri Oxoniensia** vol. II p.
 (407 V 122). (488 XIX 30). (489 V 66).
 (490 V 26. XII 41). (492 XVII 15).
 492 XI 14. (492 VII 12). 495 XII 2.
 (496 VIII 32. XV 2). 498 IX 40.
 (500 VIII 5).
- Anecdota Crameri Parisina** vol. IV p.
 (31 XIX 30). (172 XIII 5). (173 XIII 7).
 199 I 22. (259 V 66).
- Anonymi ars rhet.** (Rh. Gr. ed. Speng.
 vol. I) p. 428 XIV 1.
- Antonii Monachi Melissa** (ed. Gesner)
 lib. I 7 II 36. 10 I 35. II 53. III 7.
 12 I 21. 14 I 16. 24 I 20. 24. 25. 26.
 25 I 24. 31 et 32 I 6. 35 I 39. 48 I 12.
 49 I 37. 52 I 30. II 28. 61 II 38.
 64 I 31. II 38. *70 I 42. lib. II 1 I 21
 II 15. 23. 24. 26. 12 I 14. 45 I 9.
 63 I 23. 69 I 17. 70 I 41.
- (Apostolius** cent. I 4^a II 32. I 27^a I 27.
 III 63^a III 61. III 97^a II 24. V 16^a I 21.
 V 78^m I 9. VIII 4^a II 28. VIII 14^a IX 3.
 VIII 34^a III 59. VIII 34^m II 26.
 XII 14^a I 42. XII 58^a I 35. XVII 18 XII 63.)
- Apsines** (Rh. Gr. ed. Speng vol. I) p.
 343 XXI 1.
- Argumenta in Isocr.** III III 11. IX IX 78.
- Aelius Aristides** ed. Dind. or. XLVI
 235 v 86. — **ars rhet.** (Rh. Gr. ed.
 Speng. vol. II) p. 482 VIII 84. 88. 96.
 483 VIII 92. 484 VIII 92. 507 XX 1.
- Aristophanes Byzantini** vid. Pollux III 17.
- Aristoteles: ars rhet.** lib. I 9 IX 45. II
 13 XV 173. 23 IX 52 X 21. III 9 IV 35.
 41. 48. 72. 89. 96. 105. 149. 151. 172. 181. 186.
 10 V 12. 73. 11 V 10. 127. VIII 111. 14 IV 1.
 — **ethic. Nicom.** X 1181^a XV 83.
- (Arsenius** I 5 II 38. 22 I 27. IV 58 III 61.
 V 73 II 24. XIII 37 I 24. XV 65 I 9.
 XVIII 62 II 28. XXV 20 IX 3. XXVII
 41 III 59. 52 II 26. XXXVII 34 I 42.
 XXXIX 7 I 35.)
- Athenaeus** *περὶ μηχανήματων* (Wescher,
 Poliorcét) p. 6, 9 V 7.
- Athenaeus** dipnosoph. lib. III 122^a I 38.
 XIII 566^f VII 49.
- Chericius** (ed. Boiss.) p. 13 I 42. 41 IX 72.
 113 I 41. frg. 14 I 31.
- Cicero orat.** 12, 38 XII 2. (52, 174 IX 10).
de orat. II 3, 10 V 81. **de rep.** III 32,
 42 V 81.
- Clemens Alexandr.** strom. V 70 p. 248
 XII 30—32. VI 19 p. 265 IV 181. 21 p.
 266 XIX 31.
- Demetrius de elocut.** (Rh. Gr. ed. Speng.
 vol. III) p. 266 IV 1. 89. X 17.
- Didymus** vid. Harpocrat. v. *Τορώνη*.
- Diogenes Laertius** I 12 XV 232.
- Dionysius Antioch.** (Epistologr. Gr. ed.
 Herch.) ep. 57 p. 269 I 1.
- Dionysius Halicarn. de composit. verb. c.**
 23 VII 1—5. **iud. de Isocr.** c. I V 81
 XII 11. ep. 5, 4. 5 IV 75. 6 V 135. 136.
 8 VII 42. 9 VI 23. 50. 74. 14 IV 76. 77.
 80, 81. 16 VIII 1—16. 17 VIII 41—43.
 50—52. 19 XVII 1—12. 20 XVII 6. 9. 11.
de admiranda vi dic. in Demosth. c.
 17 VIII 41—50. 19. 20 VIII 41. 43. 47. 48.
 40 IV 96—99.
- Doxopater in Aphthon.** (Rh. Gr. ed. Speng.
 vol. II) p. 446 IX 35 X 16. 447 IX 37.
 480 IX 35.
- Etymologium Maggum** p. 16,12 XIX 30.
 151,5 IV 8. 204,54 X 12. (254,23 XII 68).
 (265,23 XVII 15) (267,51 X 55) (273,35
 VII 12) (326,17 XII 30) (349,12 XV 4)
 (409,47 XVI 1) (433,54 ann. V 97)
 (447,18 IV 90) (530,12 XV 2) (665,13
 XV 269) (732,47 VII 58) (782,3 XV 4)
 (793,13 XIX 11) (794,40 VIII 5).
- Eusebius praeparatio evang.** X 3 VII 4
 XVII 15.
- Eustathius ad Iliad.** p. (90,10 IV 142.)
 866,40 IV 142.); **ad Odys.** 1455,25 XII 246.
- Excerpta Laurentiana** (cf. p. XII.) p. 196,
 55 I 12. 201,93 I 19. 202,93 I 22.
 52. 243,18 II 22.
- Excerpta Vindobonensia** (cf. p. XII) n. 58 I 1

60 I 15 61 I 19 62 I 25 63 I 29 66 I 31
67 I 33 68 I 34 69 I 35 70 I 39.

Florilegium Basileense (cf. p. XII) p.
163 I 16 181 I 34. II 36 182 I 35.

Florilegium in Anecd. Graeca **Boissonadii** vol. I p. 121 I 6. 21. 29 35. 122
I 31 II 27.

Georgides (ap. Boisson. Anecd. Graec.
vol. I) p. 8 I 18. 17 I 24. 34. 25 I 25. 41.
33 I 13. 15. 17. 18. 34 I 21. 35 I 39.
39 I 34. 40 I 7. 15. 19. 20. 33. 51 I 29.
52 I 6. 18. 27. 29. 30. 59 I 15. 16. 22. 24.
60 I 29. 37. 62 I 42. 63 I 1. 64 I 31.
33. 35. 41. 74 I 34. 38. 40. 82 I 12. 16. 20.
83 I 20. 28. 29. 84 I 38.

Gnomologium Byzantinum (compos. Wachs-
muth, cf. p. XII) n. 28 I 9. 29 I 12.
73 I 23. 81 I 37. 83 II 24. 87 II 38.
88 II 36. 94 I 31. 144 I 41. 145 I 17.
146 II 29. 147 I 24. 148 I 33. 149 I 25.
164 I 26. 174 II 28. 175 I 30. 187 I 16.
201 I 27. 202 I 32. 203 I 39. 206 I 28.
239 I 29.

(**Gnomologium Baroccianum** [cf. p. XII]
n. 22 I 9 23 I 12 26 I 16 61^a I 31
79 I 37 80 II 39 82 II 36 85 II 24
99 I 23 120 I 27 121 I 31 122^a I 39
122^b I 28 127 I 28 135 I 16 138 I 24
139 I 33 140^a I 25 152 I 26 157 II 28
158 I 30 177 I 41 180 I 17 183 II 29
234 I 29).

(**Gnomologium Leidense** [cf. p. XII] n.
47 II 38 48 II 36 79 I 16 111 I 41
126 I 17 133 I 29).

(**Gnomologium Monacense** [cf. p. XII] n.
47 II 38 48 II 36 83 I 16 117 I 41
133 I 17 140 I 29).

(**Gnomologium Palatinum** [cf. p. XII] n.
69 II 38 127 I 16).

(**Gnomologium Parisinum** [cf. p. XII] n.
17 I 9 35 I 31 42 II 24 77 I 16).

(**Gnomologium Vossianum** [cf. Wachsmuth
Studien z. d. gr. Flor. I. c.] n. 68
fol. 34 I 16).

Gorgias Atheniensis vide Rutil. Lup. II 19.

Gregorius Corinthius (Rh. Gr. ed. Walz
vol. VI) p. 1234 XI 11. 12. 1235 I 16.

20. 30. 1263 I 18. 1264 I 20. 1299 I 1
1311 I 50. 1315 VIII 1. 2. 1326 I 30 31.

Harpocrates v. *ἀγωνίαν* XV 183 *ἀγωνι-
ντες* IV 91 *ἀγελαιών* XII 18 *ἀδελφίζειν*
XIX 30 *Ἀράδοκος* IV 6 *ἀναιρεθείς* V 66
ἀνακτες καὶ ἀνασσαί IX 72 *ἀντίθεσις*
XII 2 *ἀπαριθμῶν* V 26 *ἀπιστεῖν* ep. 2, 12.
ἀπολειπότες XII 41 *ἀπό μισθωμάτων*
VII 29 *ἀποκομπάς* V 117 *ἀρχαίως* IV 8
Ἄταρνεῖς IV 144 *βομβυλῖος* X 12 *δέκα*
XVIII 5 *δεκαδαρχία* XII 68 *δεκάων*
VIII 50 *δημόκοινο*; XVII 15 *διάθσεις*
X 14 *διεσκαριφηγράμεια* VII 12 *Δράκων*
IV 144 *εἰλωτεύειν* IV 131 *Ἐκατόμνος*
IV 162 *ελαφροτάτους*; XII 30 *Ἐννέαχρο-
νον* XV 281 *ἐσημαινόμενος* V 26 *ἐπα-
κτὸς ὄρκος* I 23 *ἐπιθέτους ἑορτῆς* VII 29
ἐπισημαίνεσθαι XII 2 *ἐπίσταθμος* IV 162
ζεύγος XVI 1 *Ζεῦξίς* XV 2 *ἡπύσιος* V 97
Θέοργις II 43 *Θεράπνια* X 63 *Θερμο-
πύλαι* IV 90 *Θίμβρων* IV 144 *Ἰδριεύς*
V 103 *Ἴων* XV 268 *Ἰκαδμία* IV 56 *καὶ
γὰρ τὸ μηδένα κτέ.* XI 18 *καινῶς* IV 8
κακῶς εἰδότες VIII 32 *καρκίνος* XVII 52
Κερσοβλέπτης VIII 22 *Κήρυκις* IV 157
Κισθῆνη IV 153 *κληροῦχοι* IV 107 *κορο-
πλάθος* XV 2 *Κυρτεῖον* IV 144 *λογοισμός*
XI 28 *λογοποιός* XI 37 *Μαντινέων διοι-
κισμός* VIII 100 *Μαοσαλία* VI 84 *ξενι-
τευομένους* V 112 ep. 2, 19 (p. 160). *Ὀμη-
ρίδας* X 65 *Ὀρήτωρ* XV 93 *ὄσιον* VII 66
Παναθήναια XII 18 *παραγραφή* XV 59
παρακλήσις 15 *Παρράσιος* XV 2 *παρη-
σίας* XI 40 *Παιῖνος* XIX 18 *Πεδάριτος*
VI 53 *περίστατος* VI 95 XV 269 *πολιτεία*
IV 125 *πρυτανεία* XVIII 12 *Ῥίνων* XVIII 6
σηνήτις XVII 33 *Σόλοι* IX 27 *συγγραφεῖς*
VII 58 *Τορσίνη* XII 63 *φθόνη* XIX 11
φειλοσφεῖν VIII 5 *Φυλή* VIII 109.

Hermogenes (Rh. Gr. ed. Speng. vol II)
p. 320 VI 1 331 XII 2 356 XIX 30
412 VI 1 440 I 18 446 I 1 449 I 50 VIII 1
451 I 31.

Herodianus *περὶ σχημάτων* (Rh. Gr. ed.
Speng. vol. III) 93 IV 185.

(**Hesychius** v. *ἀπὸ μισθωμάτων* VII 29
βομβυλῖος X 12 *διάθσεις* XI 14 *διε-*

σαριφῆσαι, σαριφᾶσθαι VII 12 δοξιά-
λωτος XV 125 ἐπακτός ὄρκος I 23 ἱερῶν·
θαλάμους VII 66 κ· λινθεῖσθαι XIII 20
προὔργου IV 19 συνέπ· σε V 93 ὑπογυῖον
XV 4 φθῆγ XIX 11).

Hieronymus comment. in Jes. XI 40 16.

Johannes Siceliotus in Hermog. (Rh. Gr. ed. Walz vol. VI) p. 92 XIII 17 111 XIII 16 132. 133. 459. IV 8 478 IX 8.

(**Lexicon Vindobonense** ed. Nauck p. 7,16 XII 41 29,4 IV 8 42,13 XVII 15 58,4 I 23 59,16 XII 2 89,7. 93,6 I 23 106,17 VIII 32 114,3 IV 107 130,1 I 3 140,1 I 5.)

Libanius ep. 728 I 29.

[**Longinus**] περὶ ὑψους 4,2 V 111 38,2 IV 8.

Lucianus: encom. Demosth. c. 16 X 18.

— [**Charidemus**] c. 16 X 18—20 17 X 39—42 18 X 49. 50 23 X 54. 56 27 X 57. 58.

[**Lydus** de mens. III 19 I 6].

[**Lysias**] II 47 VII 75.

Marcellinus in Hermog. (Rh. Gr. ed.

Walz vol. IV) p. 193 I 3 (in *addendis nostris* p. 160) IV 1.

Maximus Confessor (ed. Combefis)

I 531 I 17 I 534 I 34 II 534 I 35 V 515 III 61 VI 548 I 20. 24 II 27 IX 560 I 36. 37 II 26 X 563 I 17 XI 565 II 28 · XII 569 I 27. II 25 XII 573 I 28 XVI 581 I 37 XVII 584 I 22. 52 XVIII 589 I 29. 41 XX 597 I 41 XXIII 604 I 14 XXXI 619 II 28 · XXXII 620 I 21 XXXIII 622 I 23 XXXVI 627 II 36 XLIII 639 II 28 XLVI 645 II 38 XLVII 647 I 41 LIX 669 II 38 LXIV 678 I 31. — Versionis Ribbittianae: III 186,4 I 16 VI 190,36 I 24 190,40 I 25 IX 198,2 II 24.

Maximus Planudes (Rh. Gr. ed. Walz

vol. V) p. 254 I 34 292 XXI 5 383 I 1 447 XIII 16.

Melissa Augustana (cf. praef. p. XII)

c. 10 n. 64 I 39 11,20 I 24 11,22 I 25 11,26 I 26 14,2 I 23 23,8 I 41 24,13 II 28 24,14 I 30 26,12 I 12 28,50 II 24 30,1 I 17 31,10 I 29 41,19 I 16.

Menander de encom. (Rh. Gr. ed. Speng. vol. III) p. 339 IV 28 366 IV 33 372 IX 23.

(**Moeris v. αἰτοσχεδιάζειν** IX 41 κοροπλά-
θος XV 2 λογοποιός XI 37 ὑπόγυιον
XV 4 φθῆγ XIX 11.

Nilus adhortationes (ap. Orelli opusc. sent. et mor. vol. I p. 331 sqq.) n. 10 I 37 15 I 45 71 I 14 102 I 21.

Orio antholognom. (in Stob. flor. ed. Mein. vol. IV p. 249 sqq.) c. I n. 26 I 15 II 4 I 18 III 6 I 16 IV 4 XIII 2 VI 16 XIII 21 VII 13 I 7 VII 14 III 44.

Philostratus vitt. sophist. I 17,2 IV 179.

Phoebammo (Rh. Gr. ed. Speng. vol. III) p. 44 I 5.

Photius lexic. v. (ἀγωνιάω, ἀγωνιώντες IV 31) (ἀδελφίζειν XIX 30) ζείγος XVI 1 (Ζεῦξίς XV 2) (ἤπειρος V 97) (Θεόγους II 43) (Θεράπναι X 63) (Θερμυπύλαι IV 90) (Θυμβρον IV 144) (Ἰδριεύς V 103) (Ἴων XV 268) (Καδμεία IV 55) (καινός IV 8) (κακῶς εἰδότες VIII 32) (καλινδοῦ-
μενοι XIII 20) (καρνίνος XVII 52) (Κερσο-
βλέπτης VIII 22) (Κήρυκες IV 157) (Κι-
σθήνη IV 153) (κληρούχοι IV 107) (Κυμείον IV 144) (λογισμός XI 23) (λογοποιός XI 37) (Μαντεῖων διουσιμόσ VIII 100) (Μασσαλία VI 84) μεμφίμοιρος XII 8 μεσσεγγύονται XIII 5 (ξεντευομένους V 122) (Ὀμηρίδαι X 65) (Ὀνήτωρ XV 93) (ὄσιον VII 66) (Παναθήναια XII 13) (πα-
ραγραφῆ XV 59) (Παρράσιος XV 2) (παρρησίας XI 40) (Πασίνος XIX 13) (περίστατος XV 269) (πολιτεία IV 125) πρᾶττοιέουσ XIII 7 (πρυτανεία VIII 12) (πανάκλιος I 5) (Πεδάριτος VI 53) προῦργου IV 19 (σκηρίτης XVII 33) (Σόλων IX 27) (συγγραφείς VII 58) συν-
έπεσε V 89) (Τορώνη XII 63) (φθῆγ XIX 11) (φιλοσοφείν VIII 5) Φιλουργός XVIII 57 (Φυλή VIII 109). — **bibliotheca** cod. 260 p. 402^b 27 Bk. IV 179.

Plinius *epist.* IV 29,6 V 81.

Pollux II 56 X 17 56. 58 VI 95 63 XIX 27 119 V 134. VI 28 IX 11 124 XII 8

- 230 III 58 232 IX 10 III 17 XVI 26
24 XIX 30 63 ep. 4.2. 101 VIII 87
154 XV 181 IV 43 XII 18 (91 IV 157)
(VII XV 2) VII 128 XV 2 (VIII 103
IV 157) X 83 XV 2.
- Priscianus** ed. Hertz (GL. III Keil)
XVII 169 II 27 IV 146. XIX 24 XVIII
119 VIII 110 158 I 34 164 VIII 34. 81
174 XIX 23 185 I 34 187 IV 144. VI 109
206 ep. 4,11 208 VII 48 (213 III 17)
218 VIII 92 224 IV 168 (230 II 32)
236 XIX 46 245 IV 66 257 XIV 5. 27
(266 II 37) 278 I 20 280 IV 4 286
V 79 288 VIII 19 290 VI 104 294 XIV 2
296 VIII 143 300 IV 16 305 X 57
(316 II 37).
- Procopius** (in Epistologr. Gr. ed. Herch.)
ep. 101 p. 571 I 21 142 p. 589 I 18.
(**Quintilianus** instit. III 89 IV 1).
- Rufus** ars rhet. (Rh. Gr. ed. Speng.
vol. I) p. 464 XIV 1.
- Rutilius Lupus** (Rhett. Latt. min. ed.
Halm) II 19 VIII 10.
- Scholia in Aeschinem** p. 5* (Turr.) II 19.
(**Scholia rec. in Aeschylum** Prom. 576
D. IX 28).
- Scholia in Apollonium Rhod.** I 485 I 15
I 831 I 52.
- Scholia in Aristidem** ed. Dind. p. 70 IV 54
91 IV 36 121 IX 54 140 IV 179 173
IV 92 182 IX 63 183 X 64 221 IX 73
247 IX 52 258,6. 28 XI 18 314 IV 34
494 II 36. — ed. From. p. 173 XIII 12
178 IX 34. — **inedita Marciana** in l'a-
nathen. I 185,7 D. XIII 21.
- Scholia in Aristophan.** Ach. 206 I 3 (ran.
1545 VII 12).
- Scholia in Demosthenem** IV 1 p. 65*
(Turr.) VI 1. 2. XXII 15 p. 106* IX 52
XXIV 14 p. 111^b VIII 1 LIV 1 p.
125^b XIV 1.
- Scholia in Euripid.** Hecub. 370 IV 73
Med. 217 I 20.
- Scholia in Hermogenem** (Rh. Gr. ed.
Walz vol. VII) p. 42 XIII 17 (177 I 34)
(361. 364 XXI 5) (374 XII 18) 869
XIII 17 906 IX 10 922. 926 IV 28
1032 X 17 (1033 IV 185) (1062 ann.
XIX 30).
- Scholia in Hesiod.** opp. 780 I 41.
- Scholia in Isocratem** Ald. (ap. Orelli ed.
Antid. p. 137 sq.) 137 IV 11. 96 XV 30
138 XII 24.
- Scholia in Homerum** ed. Bekk.: A 225
IV 142 I 63 IV 15 A 226 IV 1; in
Anecd. Cramerii Paris. vol. III
p. 24 I 41 154 IV 95.
- Scholia in Platon.** Phaed. 267^c p. 274
(ed. Herm.) X 17.
- Scholia in Sophocli.** Trach. 118 I 7; rec.
Electr. 977 IV 17. (Tricl. OR.
67 IX 28).
- Sergius explanatio** in Donat. (GL. IV
Keil) p. 553,6 I 14.
- Socraticorum epistolae** (Epistologr. Gr. ed.
Herch.) XXX 9 p. 630 IV 10. p. 631
IV 8. 10 p. 631 V 94 p. 632 V 22 11
p. 632 V 6 14 p. 632 V 27 40 p.
634 V 1.
- Sopater in Hermog.** (Rh. Gr. ed. Walz
vol. IV) p. 346 I 6. 679 I 25. vol. V
p. 7 XIII 19.
- Stobaeus florileg.** 1,41 III 59 42 I 5
43 I 7 44 XII 30—32. 4,48 XI 3. 5,55
I 16. 21. 46 56 III 61 77 I 16. 9,28
XIII 21. 14,15 I 30. 24,9 I 16 10 III 52
16 III 59. 27,11 I 23. 34,6 I 41. 38,40
III 60 42 IX 6. 41,40 I 22. 42,7 I 17
43,65 III 14. 46,21 I 37. 47,9 III 15
10 III 16 11 III 16 12 III 17. 18 13
III 18 14 III 18 15 III 19. 20 16 III 21
17 III 22 18 III 55. 48,28 II 27 29 II 27
30 II 28 31 II 28 32 II 28 33 II 28
34 II 29 35 II 29 36 II 30 37 II 31
38 II 32 38 II 33 39 II 33 40 II 35
41 II 35. 48—57 IX 43—46 58 II 23
49,25 II 2—4 51,28 I 43 29 IX 3.
53,10 I 6. 79,36 I 14. 81,10 IX 73.
92,12 I 27. 93,24 I 6. 94,14 III 50
18 I 27 19 I 28 20 I 28. 105,52 I 42.
116,40 XII 8. 9.
- Suidas v.** (ἀγελαιών XII 18) (ἀγων-
νῶ IV 91) (ἀδελφίζειν XIX 30) ἀκμή II 33
(Ἀμάδοκος V 6) (ἀμνημονῶ IV 144)

(ἀναιρεθείς V 66) (ἀνακτες καὶ ἄνασοαι IX 72) (ἄντιθεοίς XII 2) (ἀπαριθμησάμενος V 126) (ἀπιστεῖν ep. 12,2) (ἀποδέχομαι I 15) (ἀπολαύειν IV 167. VIII 81) (ἀπολειποῦτες XII 41) (ἀρμόσσω IV 41) (ἀρχαίως IV 8) (Ἀταρνεύς IV 144) (βομβυλιός X 12) (γέμω VIII 99) (δέκα XVIII 5) (δεκάτων VIII 50) (δημόκοιτος XVII 15) (διάθεοις 2 X 55) (διάθεοις 3 XI 14) (διαφέρω VIII 54) (διοικητικῆσάμεθα VII 12) (δοριάλωτος XV 125) (δυσχεραίνω I 26) (εἰλωτεύειν IV 131) (εἰσηγούμενος I 3) (Ἐκατόμνος IV 162) (ἐνθυοῦμαι IV 122) (Ἐννεάκρουνον XV 287) (ἐσημαινόμενος V 26) (ἐξεταζόμενος IV 151) (ἐπακτός ὄρκος I 23) (ἐπαμύναι IV 52) (ἐπανορθῶ I 3) (ἐπιθέτους ἑορτάς VII 29) (ἐπικληρνεύω IV 157) (ἐπισημαίνεσθαι XII 2) (ἐπίσταθος IV 162) (ἐπιτάσσω I 45) (ἔτυχον II 37) (εὐλαβῶ I 17) (ἐφιέσθαι I 5) (Ζεῖτις XV 2) (ἤλιωθήμενον XIII 20) (ἤπειρος V 97) (Θεόγνης II 43) (Θεράπναι X 63) (Θίμβρων IV 144) (Ἰδριεύς V 103) Ἰσοκράτης I 35 (Ἴων XV 268) (Καθμεία IV 55) (καινός IV 8) (κακῶς εἰδότες VIII 32) (καρκίνος XVII 52) (καρτερεῖν II 32) (κατακρίνω I 43) (Κερσοβλίπτης VIII 32) (Κήρυκες IV 157) (Κισθίγη IV 153) (κληροῦχοι IV 107) (κοροπλάθος XV 2) (Κυρεῖον IV 144) (λογισμός XI 23) (λογοποιός XI 37) (Μαντινίων διοικισμός VIII 100) (Μασσαλία VI 84) (μεμψιμοιρος XII 8) (μισοεγγνοῦνται XIII 5) (ξενιτενομένοις V 122) (ξύλλαβεῖν I 3) (Ὀμηρίδαι X 65) (ὄνειδίω I 29) (Ὀνήτωρ XV 93) (ὄσιον VII 66) (Παναθήναια XII 18) (παγραφή XV 59) (παράκλησις I 5) (Παρράσιος XV 2) (παρρησίας XI 40) (Πασίνος XIX 18) (Πεδάρετος VI 53) (περίστατος XV 269) (πλησάζω III 36) (πολιτεία

IV 125) (πρασσομένους XIII 5) (προαιροῦμαι VIII 39) (προὔργου IV 19) (πρυτανεία XVIII 12) (σιτίω I 29) (σηκνήτης XVII 33) (συγγραφεῖς VII 58) (συμπράσσω IV 126) (συνάχθομαι I 26) (συνέπεις V 93) (ὕπογυῖον XV 4) φαῦλον 2. I 35 (φύθη XIX 11) (φιλοσοφεῖν VIII 5) (Φιλουργός XVIII 57) (Φυλή VIII 109) (Τορόνη XII 63) (ὠνήτη II 32).

Syrianus in Hermog. (Rh. Gr. ed. Walz vol. IV) p. 30ann. I 29. 104 I 6.

Theo progymn. (Rh. Gh. ed. Speng. vol. II) p. 36 X 17 92 IV 54. 68. 110 X 18. 112 X 15.

(**Theodoretus** Graec. affect. cur. [ed. Schulze] vol. VI p. 881 IV 31).

Theodosius Alex. de gramm (ed. Bonn.) p. 11,18 XV 267.

Theophilus adv. Antolyc. (ed. Otto) III 15 I 18.

Tiberius περί σχημάτων (Rh. Gr. ed. vol. III) p. 74 X 17 75 IV 185.

(**Timaeus** lex. Plat. v. ὄσιον VII 66).

Thomas Magister (ed. Ritschl) p. (23,9 V 66) (129,1 V 134) (198,7 XV 2) (224,11 XI 37) 278,12 IX 28 (308,4 I 5) (345,9 IX 41) (364,11 VIII 19) (371,10 XV 4).

Ttetztes Chiliad. IX 678 V 7.

(**Zonaras. lexic. v. ἀγελαιών** XII 18 ἀγωνιᾶν, ἀγωνιῶ IV 91 ἀδελφίειν XIX 30 ἄδοξον XII 11 ἀναιρεθείς V 66 ἀπολαύειν VIII 81 ἀρχαίως IV 8 Ἀταρνεύς IV 144 βομβυλιός X 12 διοικητικῆσάμεθα VII 12 εἰλωτεύειν IV 131 ἐλαφροτάτους XII 30 ἐξεταζόμενος IV 151 ἐπακτός ὄρκος I 23 ἐπιθέτους ἑορτάς VII 29 ἐπισημαίνεσθαι XII 2 Ζεῦσις XV 2 ἤπειρος V 97 μεμψιμοιρος XII 8 περίβλεπτός VI 95 φιλοσοφεῖν VIII 5). [**Zosimus**] vita Isocr. p. 5* 9 (Turr. O. A.) I 36.

II. Index locorum.

Locos quos stellulis insignivi, coniecturis temptavi. — Numeri minores dextrorsum maioribus
insuper additi adnotationes indicant.

	pag.		pag.
[Alcaeus] comicus frg. 88 K	57 ⁴	* Gnomologium Byzantinum n. 175	22 ¹
Ammianus Marcellinus XXX 8,6	102	" n. 241	18 ⁵
Anecdota Graeca ed. Bekker 113,28	66 ⁴	Georgias Helena 1	9 ¹
* " " " " 131,15	49	Harpocrates v. <i>Θίμβρον</i>	40 ²
" " " " 143,9 104. 160	160 ³	" v. <i>Μαυτινίων διοικισμός</i> 52 ²	
" " " " 153,15	42 ³	" v. <i>πυράκλιος</i>	101
" " " " 304,6	69 ¹	" v. <i>ζητητής</i>	103
* " " " " 313,26	70 ¹	" v. <i>ἀποπομπή</i>	127
Anecdota Graeca ed. Bachmann		Hermippi Smyrn. fragmentum	89 ¹
I 54,26. II 351,3. 381,25	30 ⁴	Isocrates [I] titulus	74 sq.
" " " I 113,19	42 ²	" " 14	104
Anecdota Graeca Oxon. ed. Cramer		" " 15	123
IV 163,7	102	" " 17	124
[Andocides] IV 26	97 ²	" " 19	17 ³
Antipho I 31	24 ¹	" " 20	17 ⁴
" V 80	137 ¹	" " 21	85
Aristides II 256 D.	104	" " 26	20
Aristophanes Lysist. 372	111 ⁴	" " 28	20 ² 124 sq.
Aristoteles ars rhet. I 9, 1368 ^a 4.	54 ³	* " " 31	22 ¹
Athenaeus dipnosophista II 60 ^a	100	" " 34	23 ³
" " III 125 ^b 99 sq.		" " 38	99 sq.
" " V 215 ^a 95 sq.		" " 41	143
" " XIII 592 ^b 90 sqq.		" " 50	26 ²
Callias comicus frg. 11 K.	57 ¹	" II 2	84. 125 sq.
Choricus frg. 14 Boiss.	22 ³	" " 4	27 ¹ 86
Clemens Alexandr. strom. V 70 133		* " " 24	112 ³
Corpus Inscript. Attic. II 1,333, 6.	61 ¹	" " 29	124
Cratinus comicus frg. 119 K.	137 ²	" III 15	126
Diodorus XIII 74	97 ²	" " 16	83
Dionysius Hal. indic. de Isocr. c. 1. 89sqq.		" " 18	33 ² 126 sq.
* Euripides Herachidae 635	109 Eur. 1.	" " 59	86
* " Cyclops 144	118 Eur. 5.	" IV 43	147
" Phoenissae 565 sqq.	99 ²	* " " 72	140
* Euripides [frg. 143,4]	109 Eur. 7.	" " 87	38 ³
" " 854	109 Eur. 3.	" " 96	85 ¹
" " 913,2	109 Eur. 4.	" " 99	39 ⁵
* " " 1107	109 Eur. 2.	* " " 151	146
Eustathius ad Odys. 1350,34	102	" " 160	86 ²
* Georgides p. 8	17 ¹	" V 86	58 ²
Gnomologium Byzantinum (cf. praef.		" " 135	83
p. XII) n. 29	15 ¹	* " VI 31	130

Isocrates	VI	39		143	Isocrates	XII	16		101
"	"	55		149 ¹	"	"	22		147
"	"	60		146	"	"	31		60
"	"	66		60 ³	"	"	32		61
"	"	96		145	"	"	50		128
"	VII	33		114 ¹	"	"	80		11
"	"	34		45 ²	*	"	101		129
"	"	49		83	"	"	110		149
"	"	75		46 ¹ . 98 ¹	"	"	133		149
"	VIII	5		47 ³	"	"	194		146
"	"	8		84	"	"	199		146
"	"	13		48 ³	"	"	209		129
"	"	19		130	"	XIII	4		147
"	"	32		147	*	"	13		134 sq
"	"	34		49 ³	"	"	21		86
"	"	44		85	"	XIV	19		147
"	"	46		83	"	"	24		147
"	"	51		85	"	"	27		64
"	"	52		51 ¹	"	"	45		147
"	"	52 (bis)		84	"	"	46		148
"	"	87		51 ³	"	XV	28		147
"	"	91		147	"	"	33		146
"	"	102		147	"	"	71		146
"	"	133		148	"	"	98		148
"	"	134		148	"	"	136		149
"	"	135		147	"	"	168		129
*	"	IX argumentum		74 ¹	"	"	170		146
*	"	"	"	10	"	"	211		143
"	"	"	"	10	"	"	222 sq.		148
"	"	"	"	40	"	"	231—35		148
"	"	"	"	44	"	"	288		145
"	"	"	"	45	"	XVI	9		147
"	"	"	"	62	"	"	13		96
"	"	"	"	73	"	"	19		128
"	"	"	"	80	"	XVII	4		67
"	X	titulus		132	"	"	6		67
"	"	26		140	"	"	7		85
"	"	31		142	"	"	8		68
"	"	53		147	"	"	9		83
*	"	54		56 ³	"	"	10		68
"	"	58		57 ³	"	"	11		84
*	"	61		141	"	"	12		85
"	XI	3		85	"	"	14		147
"	"	5		69	"	"	17		106
"	"	12		58 ²	*	"	34		130. 147
"	"	46		128	"	XIX	20		147
"	XII	11		146	"	"	24		136 sq

Isocrates	"	46	138 sqq.	Rutilius Lupus II	19	48 ¹ . 103
"	"	48	146	Scholia ad Aristidem	91 D.	36 ²
"	XX	8	147	* " " "	608 D.	103 sq.
"	"	20	147	* " " "	666 D.	21 ³
"	[ep.]	2,24	147	" " "	178 Fro.	53 ²
"	"	4,11	143 sq.	" " "	Marcian. inedit.	
"	"	4,12	72 ¹	ad vol. I	185,7 D.	62 ²
* " "	"	7,6	85 ¹	Scholia ad Demosthenem	II 16 p.	
Lesbonax	653,21 Bk.		142	57 ^b Turr.		57 ¹
Lycurgus in Leocrat.	73	46 ¹ . 98 ¹		* Scholia ad Enrip. Med.	217	18 ¹
Lysias [II]	2	98		Semonides Ceus frag.	47 B.	26 ³
"	XIV 32	96 sq.		* Sophocles Trachimiae	145	108 ^{Soph.2}
* Maximus Confessor	I 534	23 ¹		* " " "	frg. 699,3 N.	114 ¹
"	III p. 187,42 R.	16 ²		* " " "	920 N.	109 ^{S-ph.4}
Menander FCG.	IV 185 M.	121 ¹		Stobaeus florilegium	1,42—44	133
Pausanias I	37,4	91 ¹		* " " "	38,34 lemma	14 ²
* Phoenicides comicus	IV 514,4 M.	16 ¹		" " "	47,18	34 ²
Plutarchus vit. Alcibiad.	c. 12	97 ²		" " "	48,50	54 ²
* " [vitt. X. oratt.]	p. 837 ^a	91 ²		" " "	48,51	131
" " " "	p. 837 ^a	92 sq.		* " " "	94,20	21 ²
* " " " "	p. 839 ^a	90 ¹		Suidas v. Ζεύς		64 ²
Priscianus XVII	169	28 ¹ 136 sq.		* " v. αὐθιγής		102 sq.
* " XVIII	164	49		* Tatianus Assyrius	p. 82 Otto	105 ¹
"	"	218	52 ¹	Thucydides II	41	98
"	"	224	41 ²	* " V	90	102 ¹
"	"	236	138	" VI	92	96 sq.
"	"	257	135	Tragici incerti frag.	89,3 N.	109
Prolegomena ad Hermog.	στασ. Rh.					
G. VII 44 W.		62 ³				

III.

Index rerum.

Alcidamas, Messeniacus	6 ²	101; Grylli laudatio — 1 ¹ , fragmenta deperdita — 102 sq., [ad Demonium] — 99 sqq. — ad Nicoclem, Nicocles — 8, Panegyricus — 5; Archidamus — 6 sq., Areopagiticus — 10, de pace — 10, Euagoras — 9, Helena — 8 ² . 9, Busiris — 5, Antidosis — 9 sq. 148, de bigis — 95 sq. 103, contra Lochitem — 76 ¹ , contra Euthynum — 7 ² , epistulae — 34 ² . 145 ² ; ep. 4 — 143 sqq.; orationes demonstrativae —
Ἀλιξάρδος, cf. Gorgias.		
Dionysius Halicarnassensis: libri Dionysiacy et Isocratei	79 ¹	
Gnomologium Baroccianum	73	
Gorgias: Helena — 9 ¹ . Olympicus	97 ³	
Ἀλιξάρδος. — 132; G. et Thucydides	97 ³	
Isocrates. Ludus Chiacus — 5. 92 sqq., matrimonium — 92; J. et Demosthenem — 11. et Thucydides — 96 sq.; et tragici — 2 sqq. Artes — 53 ³		

75² iudiciariae — 75³ suasoriae — 73 sq. Corpus Isocrateorum quando et quomodo natum — 75 sqq.; archetypi versus restituti — 145. Γ et ε quos apud auctores obvii — 80 sqq.; recensiones diversae quomodo inter se cohaereant — 86. Isocratis libri ex testibus emendati — 79.

Lysias: [epitaphius] 98
Plutarchus: [vitt. X orr.] quomodo compositae 93¹
Stobaeus: eius libri et Isocratei 81¹
Urbinas cf. Isocrates; quomodo scriba eius ν ἐφελκυστικῶ utatur — 122; numero XVIII. XXI continuerit — 75³. Γ⁴ et E inter se coniunctae — 86².

Articulus 30²
attractio pronominis relativi . . 142 sq.
deminutivorum usus Isocrateus . . 144²
ellipsis copulae 40¹

formae activae et passivae inter se commutatae 52⁴
hiatus 71⁴ 128 141

ἀναστρέφειν 'evertere' 60³
ἀποπομπή 127
ἄττα et ἄττα 144¹
αὐτοῦ et ἑαυτοῦ pro prima et altera persona 104 sqq.; pro ἀλλήλων — 105 sq.
ἀφικνεῖσθαι εἰσαφικνεῖσθαι 53³
γέγονα — γεγένημαι 128 sqq.
δέδεικται et δέδοκται 137¹
δεσπόζειν τινά 143
δέχεσθαι et εὐχέσθαι 32⁵
δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη 63¹
διοικεῖν 24¹
διορθοῦσθαι 32³
ἐμμένειν ἐν 61¹
ἐνδείκνυμι — ἐπιδείκνυμι ἐν . . . 137¹
ἦθεν 1. pers. sg. plusquamperf. . . 123¹
ἦδέως ἄν in transitionibus 32¹
ἦν 1. pers. sg. 123¹
θαυρεῖν 52³
καί: καὶ οὐκ — 39¹. cf. 45³; ἦ καὶ in comparationibus — 29¹; καὶ

μάλιστα μὲν in transitionibus — 27¹
καλοκαγαθία 100²
κρίνεσθαι τι 66²
μεσεγγυοῦν 62¹
ν ἐφελκυστικόν 113 sqq.
ὄσον — τοσοῦτον 140
οὐδείς πώποτε 44¹
πεφικνίαι (ἀφνης, εἰφνης) πρός τι . 63¹
πολύ et πολλῶν ante comparativos apud Isocratem 140 sq.
σκηνίτης 69²
στρατεύειν, (— εσθαι, στρατεία γίνεται κτέ.) cum ἐπί et ἐν 63²
σύμπαρ 58³
σφεῖς et σφᾶς 141
τελείος 61³
τρόπος 130
ὑστερέζειν et ὑστερεῖν 33³
φιλαγαθία, φιλαγάθος, φιλαγαθεῖν 100²
ζήματα et κτήματα inter se commutata 30¹

Addenda et corrigenda.

In textu:

Pag. 12. *post vers. ult. adde*: ἐγὼ δὲ...ἐπανορθῶ] Marcellin. in Herm. *σασ.* Rh. Gr. IV 193 W. — p. 15,10 *dele*: Damasc. II 13, 55. — p. 16, 21: X 563 (*pro* 536). — p. 19, 30 *adde*: 62. — p. 23, 30: Γ/ (*pro* Γ:) — p. 27, 17. 18. 19, *del* Δ; *ib.* 22: Is^α (*pro* Δ). — p. 28 *v. ult.*: πᾶν ε Maxim. — p. 29, 21 *adde* Stob. *post* Is^α. — p. 30, 7: ἐσθήσει Γ. — *post* p. 35, 8 *adde*: § 62. τούτοις . . . βούλονται] AB. 143, 8. *ἐξίσται* Is.: *ἔξισται* BA., *cf.* p. 51 ann. 2/ βούλονται Is.: βούλοιντο AB., corruptum. — p. 40, 1: 107 (*pro* 106). — p. 42, 30: Cic. de or. — p. 47, 20 (ὥσπερ...E) / *pro* / ὥσπερ...E/. — p. 49, 4 *cf.* etiam CJA II 1, 807^b 76 sqq. et eadem in formula passim. — p. 51, 27: Valck. — 53, 27: *κτέ.*] — p. 59, 4: Suid. s. v. 3 et Cram. An. Ox. — p. 62, 2: Par. IV 172, 2. p. 66, 4 *dele* 2) — 70, 14: VII 1062 ann. — *post* p. 72, 6 *adde*: § 19. *ξενιτενομένων*] *Harp. v. *ξενιτενομένος*; *cf.* V 122. — 73, 17: Baroccianum; *ib.* 29: *παρ-αινέσεων*; *ib.* 32: Certissimum. — 79, 4 primo (*pro* altero). — p. 93, 35 *ἐπὶ* c. gen. *pro* ἐν: *cf.* etiam Hartel, Wien. Stud. V 10. — 96, 10 sqq.: *at cf. ad.* 35, 8. —

In annotationibus:

p. 10¹: *cf.* Oncken Isokr. u. Athen p. 95. — p. 8³, 5: factam. — p. 16², 1 Ribittianae versionis. — p. 19¹, 1 Barocciani. — p. 28¹, 1: Prisciani. — p. 29²: plura vide apud Schwabe de dic. gen. Isocr. p. 23 sqq. — 44¹ *adde*: οὐδένα μὲν πόποτε III 35. — p. 39³, 1 *συνναμαχήσαντες*. — p. 45¹: contrarium frustra docere studet Bock, de cod. Isocr. Urb. (Γ) auctoritate p. 27. — p. 47¹. *cf.* Bock l. c. p. 30. — p. 112², 14 *scribe* Γ (*pro* 'libri') *et adde post* 9: *σεαντ.* ε Is^α.

